

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อการทำวิจัย
ในชั้นเรียนของครูระดับประถมศึกษา ในสังกัด
ฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ

ปริญญานิพนธ์
ของ
กลอยใจ ชัยเกียรติ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาการประถมศึกษา

กันยายน 2547

ลิขสิทธิ์เป็นของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

33-0-22
1223-1
11

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อการทำวิจัย
ในชั้นเรียนของครูระดับประถมศึกษา ในสังกัด
ฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ

บทคัดย่อ
ของ
กลอยใจ ชัยเกียรติ

26 Oct 2548

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษา
กันยายน 2547

กลอยใจ ชัยเกียรติ. (2547). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูระดับประถมศึกษา ในสังกัดฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ. ปริญญาโท กศ.ม. (การประถมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร

การวิจัยในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูระดับประถมศึกษาในสังกัดฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ปีการศึกษา 2546 จำนวน 509 คน ซึ่งเลือกมาโดยการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามด้านข้อมูลส่วนตัวประกอบด้วยเพศ อายุ สถานภาพการทำวิทยุ การงาน และแบบสอบถามวัดการรับรู้ความสามารถทางการวิจัย เจตคติต่อการทำวิจัย แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงาน และการสนับสนุนของผู้บริหารโดยวิเคราะห์ค่าที่ได้ผลการวิจัยดังนี้

1. จากการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน พบว่า กลุ่มครูที่เคยทำวิจัยในชั้นเรียน มีอายุเฉลี่ย 38.31 ปี จัดว่าอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีภาระงานที่รับผิดชอบเฉลี่ยสัปดาห์ละ 20.04 ชั่วโมง ซึ่งมีปริมาณค่อนข้างมาก มีเจตคติที่ดีต่อการทำวิจัย มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงานอยู่ในระดับมาก แต่มีการรับรู้ความสามารถทางการวิจัยและได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหารอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนกลุ่มครูที่ไม่เคยทำวิจัยในชั้นเรียน พบว่า มีอายุเฉลี่ย 35.87 ปี อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีภาระงานที่รับผิดชอบเฉลี่ยสัปดาห์ละ 20.67 ชั่วโมง ค่อนข้างมาก มีเจตคติที่ดีต่อการทำวิจัย มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงานอยู่ในระดับมาก แต่มีการรับรู้ความสามารถทางการวิจัยและได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหารอยู่ในระดับปานกลาง

2. ตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มครูที่เคยทำวิจัยและไม่เคยทำวิจัยได้ คือ อายุ การรับรู้ความสามารถในการทำวิจัย เจตคติที่ดีต่อการทำวิจัย และ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ซึ่งพบว่า กลุ่มครูที่เคยทำวิจัยจะมีลักษณะดังกล่าวมากกว่า กลุ่มครูที่ไม่เคยทำวิจัย

A STUDY OF THE RELATIONSHIP BETWEEN THE VARIABLES AFFECTING
CLASSROOM RESEARCH PATTERNS OF PRIMARY SCHOOL TEACHERS
UNDER THE BANGKOK ARCHDIOCESE

AN ABSTRACT
BY
KLOYJAI CHAIYAKIAT

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Primary Education
at Srinakarinwirot University
September 2004

Kloyjai Chaiyakiat. (2004). *A Study of the Relationship Between the Variables Affecting Classroom Research Patterns of Primary School Teachers Under the Bangkok Archdiocese*. Master thesis, M.Ed. (Primary Education). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee : Asst. Prof. Dr. Prapansiri Susaoraj, Asst. Prof. Laddawan Kasemnetr

The major purpose of this thesis is to study the relationship between the various factors affecting classroom research patterns of primary school teachers under the Bangkok Archdiocese in the 2003 Academic Year. The 509 primary school teachers were randomly selected from various schools under the Bangkok Archdiocese.

The instruments used for collecting data consisted of a questionnaire, which consisted of six parts, namely questions on the respondents' private information, such as sex, age, research experience, and job responsibilities. The second and third part questioned the respondents' research abilities and impression levels respectively. Respondants were questioned on their research motives and relationship with their colleagues in the fourth and fifth part, and their superiors' support in the final part.

The results of the study may be summarized as follows;

1. Teachers who have had classroom research experiences, have an average age of 38.31 years, with an average work week of 20.04 hours, which is considered considerably high. They also had a good impression level towards conducting research. Motivation and relationship with their colleagues were also at a high level, however, their ability for research and superior support was considered in the medium range. On the other hand, teachers who had not have any classroom research experiences had an average age of 35.87 years, which can be classified in the medium range, and had an average work week of 20.67 years, which is also considered high. Impression levels, motivation, and relationship with their colleagues are also at a high level. On the other hand, they recorded a medium level with regards to their ability to conduct research, and receiving support from their superiors.

2. The major variables differentiating teachers who had conducted classroom research and those who had not conducted classroom research are; age, research abilities, impression levels, and motivation.

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียน
ของครูระดับประถมศึกษา ในสังกัดฝ่ายการศึกษาองค์กรส่งเสริมคุณธรรมคุณงามความดี

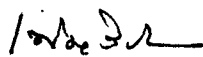
ของ

นางกลอยใจ ชัยเกียรติ

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา การประถมศึกษา

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เพ็ญศิริ จีระเดชากุล)

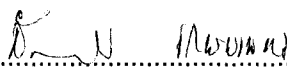
วันที่30... เดือน กันยายน พ.ศ. 2547

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

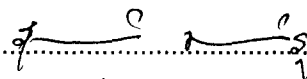
..... ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ)

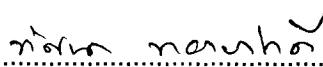
..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(อาจารย์รุ่งทิวา นามารุ่ง)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(อาจารย์ทัศนากุศล ทองภักดี)

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ได้รับทุนสนับสนุนจาก
ฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี ด้วยความกรุณาจากคณะอาจารย์สาขาวิชา เอกการประถมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้ให้ การดูแลและเอาใจใส่ตลอดระยะเวลาที่ผู้วิจัยได้เข้ามาศึกษาในสถานศึกษาแห่งนี้ โดยเฉพาะ ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ ประธานกรรมการควบคุม ปริญญานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ อาจารย์รุ่งทิวา นามารุ่ง และ อาจารย์ทัศนากิจ ทอภักดี กรรมการสอบปากเปล่าที่แต่งตั้งเพิ่มเติม ที่ได้กรุณาช่วยเหลือ ให้คำปรึกษา และให้ข้อเสนอแนะ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ อย่าง ละเอียดทุกขั้นตอน ด้วยความเสียสละ ห่วงใยและเมตตา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่ง ขอกราบขอบพระคุณในความกรุณาของอาจารย์ทุกท่านเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณ บาทหลวงวิวัฒน์ แพร่ศิริ รองศาสตราจารย์ ชูศรี วงศ์รัตน และ ดร. สมลักษณ์ สุขเมธ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือและให้ข้อเสนอแนะที่เป็น ประโยชน์อย่างยิ่งในการแก้ไขปรับปรุงเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างยิ่ง

ขอกราบขอบพระคุณ บาทหลวงประยุทธ์ ชลหาญ ผู้จัดการ เซอร์อัลเฟรดสุจิรี วรศิลป์ ครูใหญ่โรงเรียนพระมารดานิจจานุเคราะห์ ที่ให้ทุนสนับสนุนในการศึกษา รวมทั้ง บาทหลวง วิวัฒน์ แพร่ศิริ ที่มอบทุนสนับสนุนในการทำวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณผู้บริหารโรงเรียนและคุณครู ของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ที่อำนวยความสะดวกให้ผู้วิจัยทดลองใช้เครื่องมือ เก็บข้อมูลในการวิจัยจนเสร็จสิ้น

ขอขอบคุณเพื่อนๆ ในวิชาเอกการประถมศึกษา และคณะครูโรงเรียนพระมารดานิจจา นุเคราะห์ ที่ให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจตลอดเวลาในการศึกษาต่อ

ขอขอบคุณญาติพี่น้อง และคุณสมพล ชัยเกียรติ สามีที่ให้กำลังใจ ให้ความช่วยเหลือ ในการศึกษาและทำวิจัยมาโดยตลอด รวมทั้งผู้ที่มีส่วนร่วมช่วยเหลือในงานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลง แต่มิได้กล่าวนาม จึงขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

กลอยใจ ชัยเกียรติ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ความสำคัญของปัญหา.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	3
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ประชากร.....	4
ตัวแปรที่ศึกษา.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	7
กรอบความคิด.....	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
ความหมาย และประโยชน์ของการวิจัยในชั้นเรียน.....	8
แนวคิดและหลักการเกี่ยวกับการทำวิจัยในชั้นเรียน.....	11
กระบวนการและขั้นตอนการทำวิจัยในชั้นเรียน.....	13
ตัวแปรที่ส่งผลต่อการทำวิจัย.....	17
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	43
ประวัติและโครงการของสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ที่ส่งเสริมให้ครูทำวิจัย.....	51
3 วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	55
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	55
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	56
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	57
ตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	60
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	65
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	66
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	67
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	67
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	67
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	68

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	72
สังเขป ความมุ่งหมาย สมมติฐาน วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	72
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	72
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	75
อภิปรายผล.....	75
ข้อเสนอแนะ.....	77
บรรณานุกรม.....	79
ภาคผนวก.....	87
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	117

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศและสถานภาพการทำวิจัยในชั้นเรียน.....	68
2	ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรปัจจัย จำแนกตามสถานภาพการทำวิจัยของครูระดับประถมศึกษา.....	69
3	ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพการทำวิจัยของครูระดับประถมศึกษา กับเพศ.....	70
4	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของตัวแปรปัจจัยระหว่างกลุ่มครูที่เคยทำวิจัยในชั้นเรียน และกลุ่มครูที่ไม่เคยทำวิจัยในชั้นเรียน.....	71
5	ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบสอบถามวัดการรับรู้ความสามารถทางการวิจัย.....	104
6	ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบสอบถามเจตคติต่อการทำวิจัย.....	105
7	ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์.....	106
8	ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบสอบถามด้านความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงาน.....	107
9	ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบสอบถามด้านการสนับสนุนของผู้บริหาร.....	108

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	7
2 วงจรการทำวิจัยในชั้นเรียน.....	14

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

การปฏิรูปสังคมไทยเพื่อการสร้างเสริมความแข็งแกร่งที่ยืนหยัดอยู่ในกระแสโลกาภิวัตน์ได้อย่างสง่างาม จำเป็นต้องอาศัยพื้นฐานของการปฏิรูปการศึกษา ประเทศไทยประกาศใช้พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้กำหนดแนวทางการจัดการศึกษา โดยยึดหลักผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ ต้องเน้นความสำคัญทั้งความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้ และการบูรณาการตามความเหมาะสม มุ่งพัฒนาคนให้มีความสมดุลทั้งด้านความรู้ ความคิด ความสามารถ ความดีงาม และความรับผิดชอบต่อสังคม ใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ รวมทั้งการส่งเสริมให้ผู้สอนสามารถวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียน (กรมวิชาการ. 2543: คำนำ) ซึ่งในการที่จะพัฒนาการศึกษาได้อย่างมีคุณภาพ ครูซึ่งเป็นผู้ที่มีบทบาทโดยตรงในการพัฒนาการศึกษา จะต้องได้รับการพัฒนาให้รู้จักนำกระบวนการทางการวิจัยมาใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอน

ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 9 (4) และ มาตรา 24 (5) ได้กำหนดให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียนและอำนวยความสะดวก เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีความรอบรู้ รวมทั้งสามารถใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ นอกจากนี้แล้วในมาตรา 30 ยังได้กำหนดว่า ให้สถานศึกษาพัฒนากระบวนการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพรวมทั้งส่งเสริมให้ผู้สอนสามารถวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละระดับการศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ. 2542 : 4, 8-9) ทำให้ผู้บริหาร ครู และบุคลากรทางการศึกษาที่เกี่ยวข้องได้ให้ความสนใจ ดึงตัว ส่งเสริมสนับสนุนการเรียนรู้และทำการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้หรือการวิจัยในชั้นเรียนมากขึ้น

การวิจัยทางการศึกษาได้ถูกนำมาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาครู ควบคู่กับการพัฒนาการศึกษา การวิจัยเป็นวิธีหนึ่งซึ่งทำให้ครูค้นพบวิธีการใหม่ในการทำงานและค้นคว้าหาความจริงโดยวิธีการที่มีระบบเชื่อถือได้ เพื่อประโยชน์ในการปรับปรุงหรือแก้ไขงานด้านการศึกษา อารุง จันทวานิช (2539) ได้กล่าวถึงความสอดคล้องของการวิจัยกับการศึกษาว่า การศึกษาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาคุณลักษณะของผู้เป็นนักวิจัยที่ดี ส่วนการวิจัยเป็นกลไกสำคัญในการให้ข้อมูลที่ถูกต้อง ซึ่งจะนำไปใช้ในการพัฒนาการศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ

การวิจัยในชั้นเรียนเป็นรูปแบบหนึ่งของการวิจัยที่เรียกว่า การวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) ซึ่งจะเป็นการแก้ปัญหาการเรียนการสอนในชั้นเรียนที่ตนเองประสบอยู่ (โอภาส ตรีปัญญา. 2529 : 13) การวิจัยในชั้นเรียนเป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ ซึ่งผู้วิจัยคือครู ผู้สอนหรือผู้บริหารการศึกษา เป้าหมายของการวิจัยนี้คือ การหาความรู้หรือวิธีการใหม่ๆ มาประยุกต์ใช้กับสภาพการณ์ของการเรียนการสอนในชั้นเรียน เพื่อพัฒนาคุณภาพของการเรียนการสอนหรือเพื่อแก้ปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอน นอกจากการค้นหาคำตอบหรือวิธีการใหม่ๆ แล้ว ยังรวมถึงการประดิษฐ์คิดค้นสิ่งใหม่ๆ โดยอาศัยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ ชีระชัย ปุณณโชติ (2532 : 7) นอกจากนี้ สุวิมล ว่องวาณิช (2543 : 11) ยังได้สังเคราะห์นิยามเกี่ยวกับการวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนแล้วสรุปว่า การวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน คือ การวิจัยที่ทำโดยครูผู้สอนในห้องเรียน เพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในห้องเรียน และนำผลมาใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอน เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับผู้เรียน เป็นการวิจัยที่ต้องทำอย่างรวดเร็ว นำผลไปใช้ทันทีและสะท้อนข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติงานต่างๆ ของตนเองให้ทั้งตนเองและกลุ่มเพื่อนร่วมงานในโรงเรียนได้มีโอกาสอภิปราย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในแนวทางที่ได้ปฏิบัติและผลที่เกิดขึ้นเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนต่อไป

ความจำเป็นที่ครูระดับประถมศึกษาควรจะเป็นผู้ทำวิจัย คือ ครูเป็นผู้ที่อยู่ในปัญหาและรู้ปัญหาในการจัดการเรียนการสอนมากที่สุด และการวิจัยจะช่วยให้ครูทราบถึงความก้าวหน้าใหม่ๆ ในด้านเทคนิคการสอน สื่อการเรียนการสอน หรือการประเมินผลการเรียนการสอน ทำให้ทราบถึงปัญหาและวิธีการแก้ไขการเรียนการสอน ได้ทราบถึงพัฒนาการของนักเรียน และครูได้เข้าใจข้อขัดข้องต่างๆ ตลอดจนทำให้นักวิชาการได้แลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน (อุทุมพร ทองอุไทย. 2525: 5) สำหรับแนวทางการวิจัยที่ควรได้รับการส่งเสริม คือ การวิจัยที่สอดคล้องอยู่ในการจัดการเรียนการสอนประจำ เช่น ครูผู้สอนต้องการศึกษาว่าการสอนของตนเองได้ผลหรือไม่ ในเนื้อหาตอนใด เพื่อจะนำผลที่ได้ไปใช้ในการปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนครั้งต่อไป (โกวิท ประวาลพุกษ์. 2530 : 2) การวิจัยดังกล่าวเป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการซึ่งครูในโรงเรียนประถมศึกษานิยมทำการวิจัยในลักษณะนี้

ความเป็นไปได้ในการวิจัยของครูระดับประถมศึกษา ที่จะทำควบคู่ไปกับการจัดการเรียนการสอนโดยมีเหตุผลว่า การวิจัยชั้นเรียนเป็นการทำควบคู่ไปกับการเรียนการสอน ซึ่งไม่เป็นการเพิ่มงานแก่ครู โดยครูจะนำประสบการณ์ที่สอนมาทำวิจัย เช่น เมื่อครูพบปัญหาหรือข้อสงสัยที่น่าสนใจในชั้นเรียน อาจเป็นปัญหาจากตัวนักเรียน กระบวนการเรียนการสอน และจากตัวครู ซึ่งเป็นปัญหาที่ไม่สามารถหาคำตอบได้ทันที ครูจะนำปัญหานั้นมาดำเนินการตามขั้นตอนกระบวนการทางวิทยาศาสตร์โดยการกำหนดปัญหา ตั้งสมมุติฐาน ทดลองเก็บข้อมูลเป็นระยะ นำข้อมูลมาวิเคราะห์หาคำตอบ สรุปผล และนำผลที่ได้มาแก้ไข ปัญหา ปรับปรุง และพัฒนาการเรียนการสอน กระบวนการดังกล่าวก็คือ การวิจัยชั้นเรียนนั่นเอง (โอภาส ตรีปัญญา. 2529: 15)

จึงเห็นได้ว่า ครูมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเพิ่มบทบาทเป็นนักวิจัย โดยการนำกระบวนการวิจัยมาประยุกต์ใช้เพื่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องตามแนวการปฏิรูปการศึกษา

ปัจจุบันฝ่ายการศึกษาขององค์กรสังคมมณฑลกรุงเทพฯ ได้ให้การสนับสนุนครูในการทำวิจัย เพื่อพัฒนาการบริหารการศึกษาและพัฒนาบุคลากรครู ตั้งแต่ปีการศึกษา 2542 โดยให้การฝึกอบรมในด้านการวิจัย และใช้กระบวนการต่างๆ เพื่อกระตุ้นและส่งเสริมให้ครูทำการวิจัยเพื่อให้ประยุกต์ใช้และมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนในชั้นเรียนของตนเองได้ อย่างไรก็ตามพบว่าในสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูระดับประถมศึกษาที่สังกัดฝ่ายการศึกษาองค์กรสังคมมณฑลกรุงเทพฯ ยังมีไม่มากนัก ทางฝ่ายการศึกษาก็ยังมีข้อมูลที่ไม่แน่นอน และต้องการจะทราบว่า ปัจจัยตัวใดที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูในสังคมมณฑลกรุงเทพฯ

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการทำวิจัยและไม่ทำวิจัย ได้พบปัจจัยหลักๆ มี 2 ปัจจัยคือ 1). ปัจจัยด้านคุณลักษณะของปัจจัย ซึ่งแบ่งออกเป็นคุณลักษณะทางชีวสังคม เช่น เพศ อายุ (สมใจ จิตพิทักษ์. 2532 ; ไพโรจน์ แสงจันทร์. 2527 ; และวันทนา ชูช่วย. 2533) เป็นต้น และคุณลักษณะทางจิตวิทยา เช่น เจตคติต่อการทำวิจัย แรงจูงใจ (เยาวภา เจริญบุญ. 2537 ; สมใจ จิตพิทักษ์. 2532 ; ทวีศักดิ์ จินดานุรักษ์. 2539) เป็นต้น 2). ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมที่มีส่วนส่งเสริมให้มีการทำวิจัย เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงาน การสนับสนุนของผู้บริหาร เป็นต้น (ชิตหทัย ผลานันต์. 2541 ; อัญชลี วีระสาสน์. 2542)

จากปัจจัยดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจว่ามีตัวแปรใดบ้างที่สามารถจำแนกกลุ่มครูที่ทำวิจัยและไม่ทำวิจัย เพื่อเป็นแนวทางให้ฝ่ายการศึกษาขององค์กรสังคมมณฑลกรุงเทพฯ ได้นำไปใช้ในการวางแผน ปรับปรุง และส่งเสริมครูให้มีการพัฒนาตนเองในการทำวิจัยได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มครูที่ทำวิจัยในชั้นเรียนของครูระดับประถมศึกษาที่เคยทำวิจัยในชั้นเรียนและไม่เคยทำวิจัยในชั้นเรียน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ทำให้ได้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสำคัญที่ส่งผลต่อการทำวิจัยของกลุ่มครูที่เคยทำวิจัยในชั้นเรียนและไม่เคยทำวิจัยในชั้นเรียนซึ่งจะเป็นแนวทางให้ฝ่ายการศึกษาขององค์กรสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ได้นำข้อมูลไปวางแผนพัฒนาปรับปรุง และส่งเสริมได้ตรงจุด เพื่อให้ครูระดับประถมศึกษาได้สร้างผลงานวิจัยเพิ่มขึ้นเป็นการเพิ่มพูนประสิทธิภาพการจัดระบบการเรียนการสอนให้ดียิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และสอดคล้องกับสภาพสังคมปัจจุบัน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ ครูระดับประถมศึกษาขององค์กรสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ปีการศึกษา 2546 ซึ่งแบ่งเขตการศึกษาเป็น 6 เขต ได้แก่ เขตที่ 1 มี 8 โรงเรียน เขตที่ 2 มี 4 โรงเรียน เขตที่ 3 มี 5 โรงเรียน เขตที่ 4 มี 8 โรงเรียน เขตที่ 5 มี 4 โรงเรียน เขตที่ 6 มี 7 โรงเรียน รวมจำนวนทั้งหมด 36 โรงเรียน จำนวนครู 1,694 คน จำแนกออกเป็น 2 กลุ่ม

1. กลุ่มครูที่เคยทำวิจัยในชั้นเรียน ได้แก่ ครูที่สอนในระดับประถมศึกษาของโรงเรียนในสังกัดองค์กรสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ปีการศึกษา 2546 มีทั้งหมด 6 เขต เป็นครูที่เคยทำวิจัยในชั้นเรียนจำนวน 744 คน

2. กลุ่มครูที่ไม่เคยทำวิจัยในชั้นเรียน ได้แก่ ครูที่สอนในระดับประถมศึกษาของโรงเรียนในสังกัดองค์กรสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ปีการศึกษา 2546 มีทั้งหมด 6 เขต เป็นครูที่ไม่เคยทำวิจัยในชั้นเรียนจำนวน 950 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ ครูระดับประถมศึกษาของโรงเรียนองค์กรสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ปีการศึกษา 2546

วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยมีวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. ผู้วิจัยจำแนกโรงเรียนออกเป็น 6 กลุ่ม โดยจำแนกตามเขตการศึกษาของฝ่ายการศึกษาองค์กรสังฆมณฑลกรุงเทพฯ

2. ผู้วิจัยนำโรงเรียนในแต่ละกลุ่มมาทำการสุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ได้ตัวแทนโรงเรียนกลุ่มละ 2 โรงเรียน ผลการสุ่มได้โรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง 12 โรงเรียน

3. แต่ละโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ผู้ที่ให้ข้อมูลคือครูที่ทำการสอนในระดับประถมศึกษา ในโรงเรียนของฝ่ายการศึกษาฯ รวมเป็นจำนวนครู 509 คน เป็นครูที่เคยทำวิจัยในชั้นเรียน 107 คน เป็นครูที่ไม่เคยทำวิจัยในชั้นเรียน 402 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรปัจจัย (Factors Variables) ประกอบด้วย

- 1.1 เพศ
- 1.2 อายุ
- 1.3 ภาระงาน
- 1.4 ความสามารถทางการวิจัย
- 1.5 เจตคติต่อการทำวิจัย
- 1.6 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
- 1.7 ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงาน
- 1.8 การสนับสนุนของผู้บริหาร

2. ตัวแปรจัดกลุ่ม (Grouping Variables) ได้แก่ สถานภาพการทำวิจัยของครูระดับประถมศึกษา จำแนกเป็น 2 กลุ่ม คือ

- 2.1 กลุ่มที่เคยทำวิจัยในชั้นเรียน
- 2.2 กลุ่มที่ไม่เคยทำวิจัยในชั้นเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ตัวแปรที่ส่งผลต่อการทำวิจัย หมายถึง ตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มครูที่เคยทำวิจัยและไม่เคยทำวิจัย ประกอบด้วย

- 1.1 เพศ หมายถึง เพศของครูประถมศึกษา คือ เพศชายและเพศหญิง
- 1.2 อายุ หมายถึง อายุเป็นปีของครูประถมศึกษานับถึงช่วงเวลาเก็บรวบรวมข้อมูล

1.3 ภาระงาน หมายถึง จำนวนชั่วโมงสอน และจำนวนชั่วโมงที่ต้องปฏิบัติหน้าที่พิเศษอย่างอื่นนอกเหนือจากหน้าที่สอนต่อสัปดาห์ เช่น กิจกรรมซ่อมเสริม ลูกเสือเนตรนารี งานการเงิน งานวิชาการ งานธุรการ งานทะเบียนวัดผล งานพัสดุ เป็นต้น

1.4 การรับรู้ความสามารถทางการวิจัย หมายถึง ความรู้ ความเข้าใจ ความเชี่ยวชาญตลอดจนการมีทักษะในเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวกับการทำวิจัยของครู อันจะส่งผลให้ครูทำวิจัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประกอบด้วยความสามารถเกี่ยวกับกระบวนการวิจัย การออกแบบการวิจัย การเลือกกลุ่มตัวอย่าง การเลือกและพัฒนาเครื่องมือ สถิติและการเลือกใช้สถิติ การเขียนรายงานการวิจัยโดยให้ครูประเมินตนเองว่ามีความสามารถในระดับใด

1.5 เจตคติต่อการทำวิจัย หมายถึง ความรู้สึก ความศรัทธา และความพร้อมที่จะกระทำซึ่งเป็นแนวโน้มของจิตใจของครูที่มีต่อการทำวิจัย รายละเอียด ขั้นตอนในการทำวิจัย ประโยชน์ ความจำเป็น ความสำคัญ คุณค่า และเหตุผลของการทำวิจัย ซึ่งอาจเป็นไปทางบวก ทางลบ หรือเป็นกลางอย่างใดอย่างหนึ่ง

1.6 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง พฤติกรรมและความรู้สึกที่กระตุ้นให้มีความพยายามที่จะกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จ บรรลุเป้าหมายอันสูงสุดที่ตั้งไว้ โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคหรือความพยายามที่จะทำให้ดีกว่าบุคคลอื่น เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้

1.7 ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงาน หมายถึง การที่ครูได้รับความร่วมมือ ความช่วยเหลือในเรื่องงานและเรื่องส่วนตัวจากเพื่อนร่วมงาน มีการส่งเสริมกันให้ได้รับความก้าวหน้าด้วยความจริงใจ มีความสามัคคีในกลุ่ม สามารถทำงานร่วมกันได้เป็นอย่างดีและมีการยอมรับความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

1.8 การสนับสนุนของผู้บริหาร หมายถึง การที่ผู้บริหารส่งเสริมให้ครูได้เข้ารับการศึกษอบรม เรียนรู้ในเรื่องข่าวสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการทำวิจัยทั้งทางตรงและทางอ้อม ด้วยการเพิ่มพูนความรู้และทักษะในการปฏิบัติงานที่เกี่ยวกับการวิจัย ได้แก่ การเข้าร่วมฝึกอบรม และสัมมนาวิจัย การติดตามข่าวสารและผลงานวิจัย การศึกษาดูงานวิจัย และร่วมทำโครงการวิจัย จัดที่ปรึกษาให้แก่ครู เปิดโอกาสให้ครูได้มีเวลาในการศึกษาค้นคว้าและทำวิจัย ให้การสนับสนุนด้านการเงิน วัสดุอุปกรณ์ และปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในการทำวิจัยในชั้นเรียน เช่น ที่ปรึกษา คอมพิวเตอร์ เป็นต้น

2. ตัวแปรที่ส่งผล หมายถึง ตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มครูที่เคยทำวิจัยและไม่เคยทำวิจัย

3. ผู้บริหาร หมายถึง ผู้ที่ปฏิบัติการอยู่ในโรงเรียน ได้แก่ ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ผู้อำนวยการ ที่ให้การส่งเสริมช่วยเหลือหรือให้คำแนะนำ เพื่อให้ครูในโรงเรียนได้ทำวิจัย โดยสิ่ง que ผู้บริหารแสดงออกมานั้น จะมีผลทำให้ครูเกิดขวัญและกำลังใจในการทำงานวิจัย ซึ่งจะเป็นสิ่งกระตุ้นให้ครูได้รู้จักการพัฒนาตนเอง ในการเพิ่มพูนความรู้ โดยการเข้าร่วมฝึกอบรมและสัมมนาวิจัย การติดตามข่าวสารต่างๆ หรือให้การสนับสนุนในด้านอื่นๆ

4. ครูประถมศึกษาที่เคยทำวิจัยในชั้นเรียน หมายถึง ครูที่สอนระดับประถมศึกษาในโรงเรียนของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ที่เคยทำวิจัยในชั้นเรียนเพื่อพัฒนาการสอน

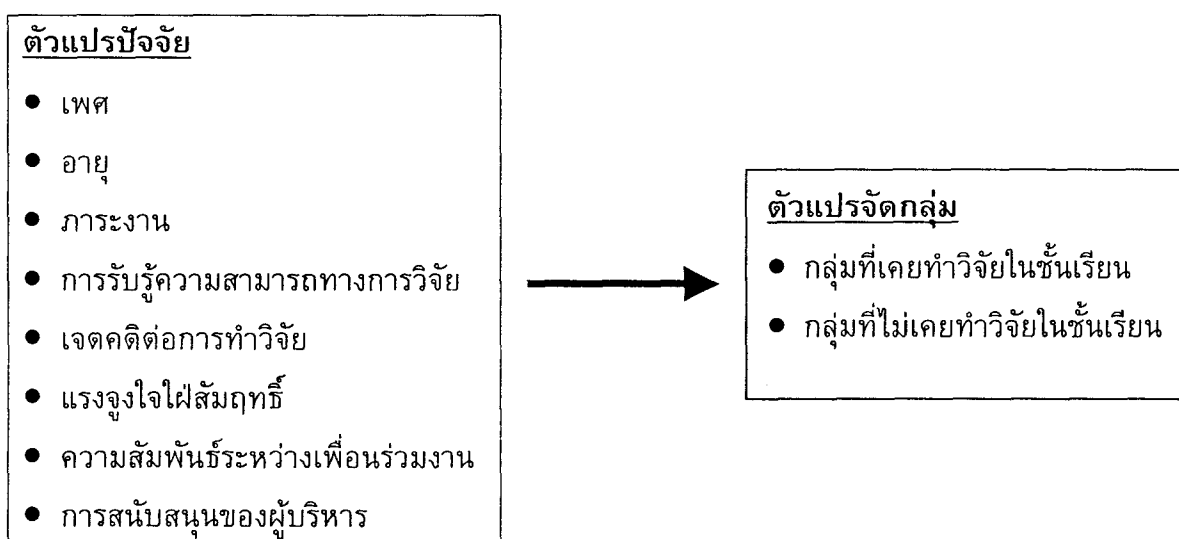
5. ครูประถมศึกษาที่ไม่เคยทำวิจัยในชั้นเรียน หมายถึง ครูที่สอนระดับประถมศึกษาในโรงเรียนของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ที่ไม่เคยปฏิบัติงานวิจัย

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

ตัวแปรที่ส่งผลต่อการทำวิจัยอย่างน้อย 1 ตัวแปร ที่สามารถจำแนกกลุ่มครูระดับประถมศึกษาที่เคยทำวิจัยและไม่เคยทำวิจัย

กรอบความคิด (Conceptual Framework)

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อการทำวิจัยและไม่ทำวิจัยในชั้นเรียนของครูระดับประถมศึกษาในสังกัดองค์กรสังคมชนบทกรุงเทพมหานคร ซึ่งมีกรอบความคิดในการวิจัย ดังนี้

ภาพประกอบ 1 แสดงกรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีความมุ่งหมายที่จะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูระดับประถมศึกษา ในสังกัดฝ่ายการศึกษา อัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ดังนั้นผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. ความหมาย และประโยชน์ของการวิจัยในชั้นเรียน
2. แนวคิดและหลักการเกี่ยวกับการทำวิจัยในชั้นเรียน
3. กระบวนการและขั้นตอนการทำวิจัยในชั้นเรียน
4. ตัวแปรที่ส่งผลต่อการทำวิจัย
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
6. ประวัติและโครงการของสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ที่ส่งเสริมให้ครูทำวิจัย

1. ความหมาย และประโยชน์ของการวิจัยในชั้นเรียน

1.1 ความหมายของการวิจัยทางการศึกษา

สารานุกรมการศึกษา (The Encyclopedia of Education. 1971 : 519) ได้ให้ความหมายของการวิจัยทางการศึกษาว่า การวิจัยทางการศึกษา คือ การจัดการสืบค้นอย่างมีระบบ เกี่ยวกับการศึกษาและผลผลิตที่ได้จากการศึกษา

สารานุกรมการวิจัยศึกษา (Encyclopedia of Educational Research. 1969 : 1129) ได้ให้ความหมายว่า การวิจัยทางการศึกษา คือ กิจกรรมทางวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับพฤติกรรมของมนุษย์ทางด้านพัฒนาการและผลผลิตทางการศึกษา

กู๊ด (Good. 1973 : 494) กล่าวว่า การวิจัยทางการศึกษา หมายถึง การศึกษาและค้นคว้าข้อมูลต่างๆ ทางด้านการศึกษาหรือศึกษาปัญหาทางการศึกษา

เบส (Best. 1970 : 12) ได้ให้ความหมายของการวิจัยทางการศึกษาว่า หมายถึง การพัฒนาหลักเกณฑ์เกี่ยวกับวิธีการศึกษาที่ผู้ศึกษาจะได้รับจากการศึกษา

นอกจากความหมายดังกล่าว นักวิจัยและนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของการวิจัยทางการศึกษาไว้อย่างต่าง ๆ กันดังนี้ คือ

วัลลภ กันทรพิชัย (2531 : 5) ให้ความหมายทางการศึกษาว่าเป็นการแสวงหาความจริงด้วยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ กระบวนการและขั้นตอนที่กำหนดไว้อย่างมีระบบจะไม่ใช่นามบัญญัติ ไม่ใช่การเดา ต้องมีหลักฐานที่จะนำมาใช้ในการตัดสินใจ

ธีระชัย ปุณณโชติ (2532 : 2) ให้ความหมายของการวิจัยทางการศึกษาว่าเป็นการศึกษาค้นคว้าเพื่อหาความรู้หรือคำตอบในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา โดยอาศัยวิธีการทางวิทยาศาสตร์

จากความหมายของการวิจัยทางการศึกษาที่กล่าวมานี้ พอจะสรุปได้ว่า การวิจัยทางการศึกษา หมายถึง การศึกษาด้วยวิธีการที่เป็นระบบหรือวิธีการทางวิทยาศาสตร์เพื่อให้ได้ความรู้ข้อมูลใหม่ๆ ในการแก้ปัญหาหรือพัฒนาการเรียนการสอน เพื่อให้ได้ผลผลิตทางการศึกษาที่มีประสิทธิภาพ

1.2 ความหมายของการวิจัยในชั้นเรียน

การวิจัยในชั้นเรียน เป็นการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการทั้งหลายที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน เพื่อให้ครูได้ทำความเข้าใจมากยิ่งขึ้นเกี่ยวกับการวิจัย ได้มีนักการศึกษาหลายท่านให้ความหมายของการวิจัยในชั้นเรียนไว้ดังต่อไปนี้

เอลเลียต (Elliott. 1991 : 49) ได้ให้ความหมายของการวิจัยในชั้นเรียน หรือวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) ว่าเป็นการวิจัยประยุกต์ประเภทหนึ่งที่มีจุดมุ่งหมายอยู่ที่การปรับปรุงการเรียนการสอนของครู ไม่เน้นการอ้างอิงผลการวิจัยไปยังประชากรใด

ธีระชัย ปุณณโชติ (2532 : 7-8) ได้ให้ความหมายของการวิจัยในชั้นเรียนว่า การวิจัยในชั้นเรียน หมายถึงการหาความรู้หรือวิธีการใหม่ๆ เพื่อนำมาประยุกต์ใช้กับสถานการณ์ของการเรียนการสอนในชั้นเรียน เพื่อพัฒนาคุณภาพของการเรียนการสอน หรือเพื่อแก้ปัญหาที่อุปสรรคต่อการเรียนโดยอาศัยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ นอกจากค้นหาความรู้ใหม่ๆ หรือวิธีการใหม่ๆ แล้วยังหมายรวมถึงการประดิษฐ์คิดค้นสิ่งใหม่ เช่น สื่อการเรียนการสอน หรืออุปกรณ์เพื่อใช้ในการเรียนการสอน หรืออาจดัดแปลงอุปกรณ์ประเภทอื่นมาใช้ในการเรียนการสอนก็ได้ แต่ทั้งนี้จะต้องดำเนินการโดยอาศัยวิธีการทางวิทยาศาสตร์

โกวิท ประวาลพุกษ์ (2532 : 55) ได้กล่าวถึงลักษณะของการวิจัยที่ทำโดยครูในโรงเรียนประถมศึกษาเพื่อนำเสนอเป็นผลงานทางวิชาการว่า เป็นงานวิจัยที่ศึกษาข้อบกพร่องในการจัดการเรียนการสอน โดยรวบรวมลักษณะต่างๆ ในการจัดการเรียนการสอนของนักเรียนและปัญหาต่างๆ ที่ส่งผลต่อการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน ข้อบกพร่องที่ศึกษาอาจเก็บข้อมูลจากแบบฝึกปฏิบัติ แบบฝึกหัด การสังเกต แล้วรวบรวมเป็นหมวดหมู่เพื่ออธิบายข้อบกพร่องที่ค้นพบเป็นเอกสาร

อุทุมพร จามรมาน (2537 : 16) ได้ให้ความหมายของการวิจัยในชั้นเรียนหรือการวิจัยของครู คือ การวิจัยที่ทำโดยครู ของครู เพื่อครู และสำหรับครูเป็นการวิจัยที่ครูจะเป็นผู้ตั้งปัญหาในการเรียนการสอนออกมา แล้วแสวงหาข้อเพื่อนำมาแก้ปัญหาดังกล่าวด้วยกระบวนการที่เชื่อถือได้ ผลของการวิจัยจะเป็นคำตอบที่ครูสามารถนำไปใช้แก้ปัญหการเรียนการสอนได้

ชัยพนธ์ รังงาม (2540 : 25) ได้ให้ความหมายของการวิจัยในชั้นเรียนว่า คือ การพัฒนานวัตกรรมเพื่อแก้ไขปัญหาการเรียนการสอนในชั้นเรียนหลังจากสำรวจแล้วพบว่า สาเหตุของปัญหาการเรียนการสอนมาจากนักเรียน วิธีการสอน และสภาพแวดล้อม

สุวัฒนา สุวรรณเขตินคม (2540 : 38) ได้ให้ความหมายของการวิจัยในชั้นเรียนว่าเป็น กระบวนการในการหาความจริงที่เชื่อถือได้ เกี่ยวกับการพัฒนาการเรียนการสอน ในห้องเรียนที่ ครูรับผิดชอบ เพื่อพัฒนาการเรียนรู้นักเรียน โดยมีครูเป็นผู้ใช้ผลการวิจัย

ประวิต เอรารวรรณ์ (2542 : 3) ได้ให้ความหมายของการวิจัยในชั้นเรียนว่า การวิจัย ปฏิบัติการในชั้นเรียน เป็นการศึกษาค้นคว้าของครู ซึ่งจัดว่าเป็นผู้ปฏิบัติงานในชั้นเรียนเพื่อ แก้ปัญหา (Problem Solving) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนหรือพฤติกรรมนักเรียน ครูจะต้องเป็นผู้วิเคราะห์ (Critical Thinking) เพื่อพัฒนานวัตกรรมการเรียนการสอน

สุวิมล ว่องวาณิช (2543 : 163) ให้ความหมายว่า การวิจัยในชั้นเรียน คือ การวิจัยที่ ทำโดยครูผู้สอนในห้องเรียน เพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในห้องเรียน และนำผลมาใช้ในการปรับปรุง การเรียนการสอน เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับนักเรียน เป็นการวิจัยที่ต้องทำอย่างรวดเร็ว นำ ผลไปใช้ได้ทันที และสะท้อนข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติงานต่าง ๆ ของตนเองให้ทั้งตนเองและกลุ่ม เพื่อนร่วมงานในโรงเรียนได้มีโอกาสนอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในแนวทางที่ได้ปฏิบัติ และผลที่เกิดขึ้นเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนต่อไป

สรุปได้ว่าการวิจัยในชั้นเรียนหรือวิจัยปฏิบัติการ หมายถึง การวิจัยทางการศึกษา การหาความรู้หรือวิธีการใหม่ๆ เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับสภาพการเรียนการสอนใน ชั้นเรียน ซึ่งช่วยพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน หรือเพื่อแก้ปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียน การสอน โดยอาศัยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งครูเป็นผู้วิจัยและเป็นผู้นำผลการวิจัยมาใช้เพื่อ ปรับปรุงการเรียนการสอนให้เหมาะสมตามสภาพจริง

1.3 ประโยชน์ของการวิจัยในชั้นเรียน

การวิจัยทางการศึกษามีประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอนหรือการจัดการศึกษาใน หลายๆ ด้าน โดยได้มีผู้กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้มากมายดังนี้

อุทุมพร ทองอุไทย (2525 : 5) กล่าวว่า การวิจัยในระดับประถมศึกษาเป็นการ แสวงหาเพื่อให้เกิดความเจริญก้าวหน้าให้กับศาสตร์ที่เรียนว่า "ครุศาสตร์" ทางการประถมศึกษา เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงที่ต้องการและได้ทราบถึงปัญหาของความล่าช้า ผลที่ได้จากโครงการ การอบรมครูประถมศึกษา ผลกระทบของหลักสูตรประถมศึกษาที่มีต่อนักเรียน ซึ่งจะทำให้ได้ ข้อมูลมาจัดวางแผนในการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนประถมศึกษา

โอภาส ตรีปัญญา (2529) ได้สรุปผลการวิจัยทำให้นักการศึกษาสามารถใช้ในการ จัดทำหลักสูตร จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้นักเรียนบรรลุผลสัมฤทธิ์ตามวัตถุประสงค์ที่

กำหนดไว้สามารถเลือกใช้วิธีการประเมินผลได้เที่ยงตรง รวมทั้งผลการวิจัยยังมีประโยชน์ต่อการบริหารให้มีประสิทธิภาพสูงสุด

ช. ชนบท (2531 : 7) กล่าวว่าการศึกษาวิจัยในชั้นเรียนเป็นผลงานชนิดหนึ่งที่ครูผู้สอนสามารถจัดทำขึ้น เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น และยังสามารถนำผลการวิจัยไปเป็นผลงานทางวิชาการประกอบการเลื่อนตำแหน่งให้สูงขึ้น

พนม พงษ์ไพบูลย์ (2537 : 30 – 31) กล่าวว่าการศึกษาวิจัยช่วยครูในด้านการเรียนการสอนเลือกวิธีสอนได้เหมาะสม ปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนรู้สาเหตุของเด็ก ครูได้พัฒนาด้านวิชาการ

ชัยพนธ์ รัตงาม (2540 : 25) กล่าวว่าการศึกษาวิจัยในชั้นเรียน เป็นประโยชน์ในแง่ของการสืบค้นหาปัญหาการเรียนการสอนโดยครูสอนผู้ดำเนินการพัฒนานวัตกรรมเพื่อแก้ปัญหาการเรียนการสอนโดยครูเป็นผู้คิด ผู้ค้น และเป็นผู้แก้ปัญหาการเรียนการสอนในชั้นเรียน

สุวิมล ว่องวาณิช (2544 : 15) กล่าวว่าการศึกษาวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยในการพัฒนาวิชาชีพครู เนื่องจากให้ข้อค้นพบที่ได้มาจากระบบการสืบค้นที่เป็นระบบเชื่อถือได้ ทำให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ และครูเกิดการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนนอกจากนี้ยังเป็นการพัฒนาผู้ที่มีส่วนร่วม นำไปสู่การพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้ และด้วยหลักการสำคัญของการวิจัยปฏิบัติการที่เน้นการสะท้อนผล ทำให้การวิจัยแบบนี้ส่งเสริมบรรยากาศของการทำงานแบบประชาธิปไตยที่ทุกฝ่ายเกิดการเปลี่ยนแปลงประสบการณ์และยอมรับในข้อค้นพบร่วมกัน

จากประโยชน์ของการวิจัยข้างต้น สามารถสรุปประโยชน์ของการทำวิจัยในชั้นเรียนได้ว่า การทำวิจัยในชั้นเรียนจะช่วยพัฒนาและปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น และยังเป็นการพัฒนาครูอีกด้วย โดยครูสามารถใช้ผลงานการวิจัยเป็นผลงานทางวิชาการประกอบการเลื่อนตำแหน่ง หรือขึ้นเงินเดือนให้สูงขึ้น

2. แนวคิดและหลักการเกี่ยวกับการทำวิจัยในชั้นเรียน

การวิจัยทางการศึกษาที่ผ่านมา ส่วนใหญ่จะเป็นการทำวิจัยในหน่วยงานของการศึกษา นั่นก็คือส่วนมากเป็นการวิจัยในระดับสถาบันอุดมศึกษาหรือระดับมหาวิทยาลัย และมักจะเป็นการวิจัยที่เน้นหนักไปในทางทฤษฎี ส่วนการวิจัยในระดับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนการศึกษาก็มักจะทำวิจัยที่เกี่ยวกับการพัฒนานโยบายและแผนงานต่างๆ ส่วนงานวิจัยที่จะทำกันอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ คือการวิจัยเพื่อพัฒนากระบวนการเรียนการสอน ซึ่งมีทั้งในระดับหน่วยงานและในระดับผู้สนใจทั่วไปได้ศึกษาทดลอง (มัลลิกา นิตยาพร และ อรุณศรี อนันตรศิริชัย. 2534 : 67) ซึ่งพบว่าตลอดระยะเวลา 20 กว่าปีที่ผ่านมา ผลงานส่วนใหญ่ยังขาดความลุ่มลึกของการศึกษา ทั้งนี้เนื่องมาจากงานวิจัยส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยลักษณะเชิงสำรวจ

ซึ่งมักจะวิจัยไปในทางเดียวกัน และอีกประการหนึ่งก็คืองานวิจัยที่ผ่านมาครั้งเป็นงานวิทยานิพนธ์ซึ่งทำโดยนิสิตนักศึกษา ซึ่งโดยปกติจะมีอาจารย์ที่ปรึกษาคอยควบคุมดูแลโดยตลอด แต่ก็ยังไม่ลุ่มลึกพอ เพราะต้องจำกัดด้วยทุนทรัพย์ และขาดแรงจูงใจที่จะทำให้ลุ่มลึก เพราะเห็นว่าไม่จำเป็น (วิเชียร เกตุสิงห์. 2536 : 33 – 35) สำหรับงานวิจัยทางการศึกษาในโรงเรียน ส่วนหนึ่งมาจากบุคคลภายนอกซึ่งบุคคลภายนอกเป็นเพียงผู้สังเกต ทำให้ขาดความเข้าใจในปัญหาที่เกิดขึ้นในสภาพแวดล้อมอย่างแท้จริง อีกทั้งการทำวิจัยของบุคคลภายนอกไม่สามารถนำผลการวิจัยมาใช้ได้จริง เนื่องจากครูไม่เข้าใจภาษาการวิจัยที่เป็นภาษาทางสถิติ ทำให้การนำผลการวิจัยไปใช้ไม่ตรงประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้น

จากปัญหาดังต้นจึงเกิดแนวคิดใหม่ของการวิจัย โดยปรับเปลี่ยนจากการมีนักวิจัยเป็นผู้ทำวิจัย แล้วนำคำตอบจากการวิจัยไปบอกครู เป็นให้ครูเป็นผู้ทำวิจัยด้วยตนเอง นั่นก็คือปรับจากนักวิจัยเป็นศูนย์กลาง (Academy – Based) เป็นครูเป็นศูนย์กลาง (Teacher Center) (อุทุมพร จามรمان. 2537 : 17)

อย่างไรก็ตามหากพิจารณาอย่างแท้จริงแล้ว ครูได้ทำวิจัยตลอดเวลาโดยไม่รู้ตัว นั่นคือ ในขณะที่ครูทำการสอนครูได้ศึกษา ได้สังเกตปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน เป็นต้นว่าการสังเกตพฤติกรรมของเด็ก พยายามหาสาเหตุที่เป็นปัญหา เพื่อจะนำไปสู่การแก้ไขตลอดเวลา การกระทำได้กล่าวนั้นคือ การทำวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน เพียงแต่ไม่ได้ใช้วิธีการที่เป็นระบบระเบียบตามกระบวนการวิจัยเข้ามาเสริม ซึ่งกระบวนการดังกล่าวจะช่วยให้การศึกษา การสังเกต การหาสาเหตุเป็นไปอย่างมีระบบด้วยการจดบันทึกเพื่อนำมาวิเคราะห์แปลผล ซึ่งอาจทำด้วยตนเองหรือร่วมกันทำเป็นระดับชั้นเรียน หรือระหว่างโรงเรียนในกลุ่มโรงเรียนเดียวกัน หรือร่วมกับนักวิจัยภายนอกทำการวิจัยที่เน้นการแก้ปัญหาในทางปฏิบัติมากกว่าเน้นการแก้ปัญหาในเรื่องทฤษฎี หรืออีกนัยหนึ่งเป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ หรือวิจัยในชั้นเรียนเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน (มัลลิกา นิตยาพร และ อรุณศรี อนันตรศิริชัย. 2534 : 67)

สุวัฒนา สุวรรณเขตนิคม (2540 : 28 – 29) กล่าวว่าการทำวิจัยในชั้นเรียนนั้นจะช่วยให้ครูมีวิถีชีวิตของการทำงานครู อย่างเป็นระบบเห็นภาพของงานตลอดแนว มีการตัดสินใจที่มีคุณภาพเพราะจะมองเห็นทางเลือกต่างๆ ได้กว้างขวางและลึกซึ้งขึ้นทำให้มีการตัดสินใจอย่างมีเหตุผลและสร้างสรรค์ ครูนักวิจัยจะมีโอกาสมากขึ้นในการคิดใคร่ครวญเกี่ยวกับเหตุผลของการปฏิบัติงาน และครูจะสามารถบอกได้ว่างานการจัดการเรียนการสอนที่ปฏิบัติไปนั้นได้ผลหรือไม่ เพราะอะไร นอกจากนี้ครูที่ใช้กระบวนการวิจัยในการพัฒนาระบบการเรียนการสอนนี้ จะสามารถควบคุมกำกับและพัฒนาการปฏิบัติงานของตนเองได้อย่างดีเพราะการทำงานและผลของการทำงานนั้นล้วนมีความหมาย และมีคุณค่าสำหรับครูในการพัฒนานักเรียน ผลจากการทำวิจัยในชั้นเรียนจะช่วยให้ครูได้ตัวบ่งชี้ที่เป็นรูปธรรมของผลสำเร็จในการปฏิบัติงานของครู อันจะนำมาซึ่งความรู้ในงานและความปิติสุขในการปฏิบัติงานที่ถูกต้องของครู

เป็นที่คาดหวังว่าเมื่อครูผู้สอนได้ทำการวิจัยในชั้นเรียน ควบคู่ไปกับการปฏิบัติงาน สอนอย่างเหมาะสมแล้ว จะก่อให้เกิดผลดีต่อวงการศึกษ และวิชาชีพครูอย่างน้อย 3 ประการ คือ

1. นักเรียนจะมีการเรียนรู้ที่มีคุณภาพและประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. วงการวิชาการทางการศึกษามีข้อความรู้และนวัตกรรมทางการจัดการเรียน การสอนมากขึ้น
3. วิถีชีวิตของครูหรือวัฒนธรรมในการทำงานของครูจะพัฒนาไปสู่ความเป็นครู มืออาชีพ (Professional Teacher) มากยิ่งขึ้น

จากแนวคิดและหลักการของการวิจัยดังกล่าวข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า การวิจัยใน ปฏิบัติงานในโรงเรียนนั้นๆชั้นเรียนนั้นควรเป็นการวิจัยเพื่อแก้ปัญหาหรือพัฒนาการเรียน การสอนของชั้นเรียน โดยครูผู้ปฏิบัติงานในโรงเรียนนั้นๆ

3. กระบวนการและขั้นตอนการทำวิจัยในชั้นเรียน

การทำวิจัยในชั้นเรียนนั้นเป็นการวิจัยเพื่อแก้ปัญหาในชั้นเรียน โดยครูเป็นผู้เรียนรู้ และวิเคราะห์ผลที่ได้จากการสอน จะทำให้ได้รูปแบบการแก้ปัญหาหรือพัฒนาการเรียนการสอน ได้อย่างเหมาะสมกับสภาพการณ์ของชั้นเรียนและระบบของโรงเรียนของตนเองได้อย่างแท้จริง

การวิจัยในชั้นเรียนมีกระบวนการที่ต่อเนื่องและเป็นระบบ คือ เริ่มต้นจากการสำรวจ สภาพการปฏิบัติงานว่ามีปัญหาอะไรบ้าง วางแผนเพื่อแก้ไขปัญหาลงมือปฏิบัติตามแผนแล้ว สะท้อนผลการปฏิบัติเพื่อการเริ่มต้นใหม่ ซึ่งประวิต เอราวรรณ์ (2542 : 5 - 7) ได้ลำดับขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. การสำรวจสภาพการปฏิบัติงาน (Reconnaissance)

เป็นขั้นตอนของการสำรวจสภาพการปฏิบัติงานของครูว่ามีปัญหาอะไรบ้างแล้ว วิเคราะห์ว่าปัญหาเหล่านั้นมีสาเหตุมาจากอะไร และจะสามารถปรับปรุงเปลี่ยนแปลง หรือแก้ไข สภาพการปฏิบัติงานในส่วนใดได้บ้าง ซึ่งครูสามารถสำรวจได้จากกิจกรรมการเรียนการสอน พฤติกรรมนักเรียน สภาพแวดล้อม และบริบทต่างๆ ของโรงเรียน การสำรวจและวิเคราะห์ ปัญหาดังกล่าวจะนำไปสู่การเข้าใจปัญหาอย่างชัดเจนและสามารถจัดลำดับความสำคัญของ ปัญหา และกำหนดวัตถุประสงค์การวิจัยได้

2. การวางแผน (Planning)

เป็นขั้นตอนสำหรับกำหนดวัตถุประสงค์ กำหนดวิธีการ และวางแผนเพื่อลงมือ ปฏิบัติ (Action) ในการค้นหาคำตอบหรือพัฒนานวัตกรรม และการแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลง สภาพการปฏิบัติงานที่เป็นปัญหา

3. การลงมือปฏิบัติ (Action)

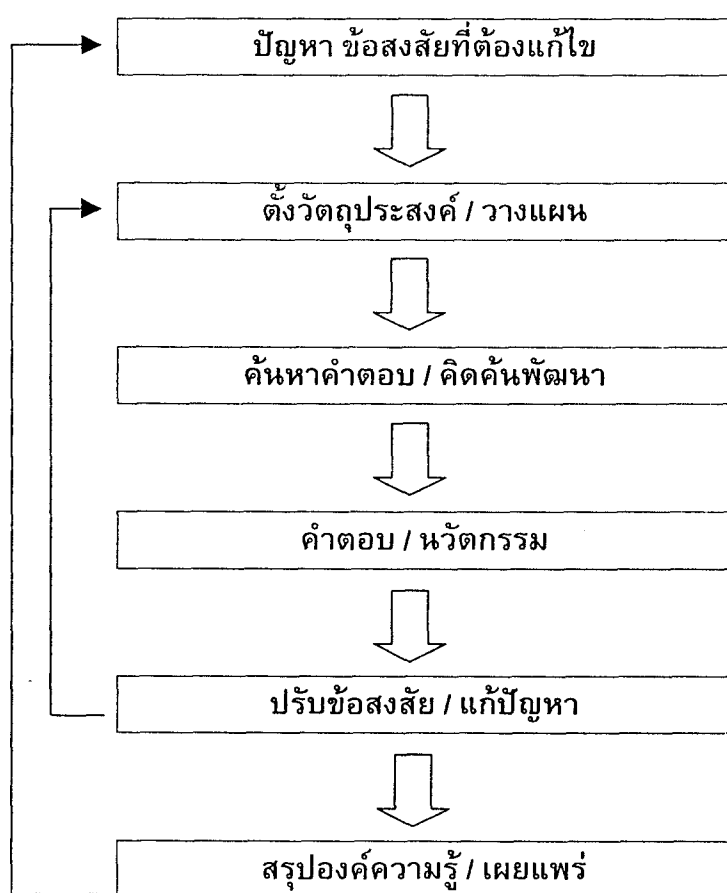
เป็นขั้นตอนการปฏิบัติตามแผนที่กำหนดไว้

4. การสะท้อนผลการปฏิบัติ (Reflection)

หลังจากที่มีการปฏิบัติเพื่อแก้ไขปรับปรุงและพัฒนาตามแผนจนปรากฏผลแล้ว นักวิจัยต้องมีการสะท้อนผลการปฏิบัติว่าสิ่งใดที่เกิดขึ้นหรือเปลี่ยนแปลงหรือพัฒนาไปบ้าง เพื่อสรุปผลและวางแผนปรับปรุงใหม่หรือแก้ปัญหาลงใหม่ต่อไป

จากกระบวนการดังกล่าวจะเห็นว่าการทำวิจัยในชั้นเรียนมุ่งที่จะแสวงหาคำตอบหรือพัฒนานวัตกรรมควบคู่ไปกับการนำเอาคำตอบหรือนวัตกรรมนั้นไปใช้แก้ปัญหาคือครูกำลังประสบอยู่ ซึ่งเป็นวงจรต่อเนื่องไม่สิ้นสุด ครูจึงสามารถปรับปรุงประยุกต์ให้เข้ากับการทำงานปกติของตนเองได้ ดังนั้นการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูไม่ใช่เป็นการเริ่มต้นทำงานชิ้นใหม่ แต่เป็นการวิเคราะห์ วางแผน และจัดระบบการทำงานเดิมของครูให้เป็นกระบวนการทำงานที่เป็น การวิจัยในชั้นเรียนไปด้วย

วงจรการทำวิจัยในชั้นเรียน มีดังนี้

ภาพประกอบ 2 วงจรการทำวิจัยในชั้นเรียน
(ประวิทย์ เอราวรรณ. 6 : 2542)

การวิจัยในชั้นเรียน จะเริ่มต้นจากปัญหาหรือข้อสงสัยที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติงานของครู โดยครูจะตั้งคำถามที่มีความหมายในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอน กำหนดเป็นวัตถุประสงค์ในการแสวงหาคำตอบ หรือการคิดค้นพัฒนานวัตกรรม แล้ววางแผนการปฏิบัติงานและการวิจัย หลังจากนั้นก็ดำเนินการจัดการเรียนการสอนไปพร้อมๆ กับการเก็บข้อมูลตามที่ได้วางแผนการวิจัยไว้ นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์สรุปผลการวิจัยเพื่อตอบคำถามที่ได้ตั้งไว้ในตอนแรก แล้วปรับปรุงข้อสงสัยที่มี และสรุปเป็นองค์ความรู้เพื่อนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนต่อไป

เมื่อได้คำตอบ หรือข้อความรู้ที่น่าเชื่อถือแล้ว ครูนักวิจัยจะพัฒนาต่อไปให้มีความถูกต้องเป็นสากลและเป็นประโยชน์มากยิ่งขึ้น นอกจากนี้เมื่อครูได้ปฏิบัติงานไปอีกระยะหนึ่ง หรือการปฏิบัติงานในลักษณะอื่นๆ ก็อาจพบปัญหาหรือข้อสงสัยอีก ครูก็สามารถลงมือทำการวิจัยตามวงจรดังกล่าวได้อีก

ดังนั้นการทำวิจัยในชั้นเรียนจึงไม่ใช่ภาวะที่หยุดนิ่ง แต่เคลื่อนไหวตลอดเวลา ซึ่งจะส่งผลต่อการทำงานของครูที่เป็นระบบ เห็นภาพของงานตลอดแนว มีการตัดสินใจที่มีคุณภาพ มีเหตุผลและสร้างสรรค์ เพราะมองเห็นทางเลือกต่างๆ ได้กว้างขวางและลึกซึ้งนอกจากนี้ ครูที่ใช้กระบวนการวิจัยในการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนนี้จะสามารถควบคุม กำกับ และพัฒนาการปฏิบัติงานของตนเองได้อย่างดีเยี่ยม และผลจากการทำวิจัยในชั้นเรียนจะเป็นรูปธรรมหรือร่องรอยของผลสำเร็จในการปฏิบัติงานของครู

เมื่อครูดำเนินการวิจัยครบวงจรแล้ว คำตอบหรือข้อความรู้ที่เกิดขึ้นนั้นครูยังสามารถพัฒนาต่อไปให้มีความถูกต้อง ชัดเจน ลึกซึ้งและเป็นประโยชน์มากยิ่งขึ้น หรือครูเกิดปัญหาหรือข้อสงสัยจากการปฏิบัติงานใหม่ ครูก็สามารถลงมือทำการวิจัยตามวงจรได้อย่างต่อเนื่อง ดังนั้นการวิจัยในชั้นเรียนจึงเคลื่อนไหวตลอดเวลาตามการเรียนรู้และการลงมือปฏิบัติงานของครู

นอกจากนี้ อุกุมพร จามรมาน (2537 : 40 – 49) ยังได้กล่าวถึงขั้นตอนการวิจัยของครูไว้ในลักษณะของแนวปฏิบัติที่ละเอียด ภายใต้ข้อจำกัดของครูในโรงเรียนว่าประกอบด้วย 10 ขั้นตอนคือ

ขั้นที่ 1 การระบุข้อสงสัย ข้อขัดข้อง ปัญหา ที่เกิดจากนักเรียน กระบวนการ ครู กระบวนการสอนในห้องเรียน นอกห้องเรียน

ขั้นที่ 2 การระบุปัญหาข้อสงสัยที่กระชั้น มีขนาดเล็กและสามารถทำได้ ในขั้นนี้ครูตัดสินใจเลือกเรื่องที่สามารถทำได้ หรือเลือกนักเรียนที่มีปัญหาที่ต้องแก้ไขก่อน นั่นคือ ครูจัดลำดับความจำเป็นและความสำคัญของเรื่องที่ตนสามารถทำได้ภายใต้เวลา แรงงาน และสติปัญญาของตัวเอง

ขั้นที่ 3 การแสวงหาคำตอบ ความช่วยเหลือ แหล่งความรู้ในเบื้องต้น เมื่อครูกำหนดประเด็น ปัญหาที่ตนสามารถทำได้แล้วครูใช้การปรึกษา การอ่าน การถามคนอื่น การแสวงหา

แหล่งที่ครูจะไปหาคำตอบ เช่น ศึกษานิเทศก์ ครูอื่น ผู้บริหาร นักวิชาการ หนังสือ ห้องสมุด บุคคลทั่วไป รายงานต่าง ๆ ฯลฯ ที่ตนอาจได้รับแนวทางเพื่อนำไปสู่คำตอบและการปฏิบัติต่อไป

ขั้นที่ 4 การกำหนดขั้นตอนการปฏิบัติ เมื่อได้แนวทางที่พอจะเห็นทางในการปฏิบัติ แล้วครูระบุขั้นตอนการปฏิบัติว่าจะทำอะไร เมื่อไร อย่างไร กับใคร

ขั้นที่ 5 การปฏิบัติ ครูดำเนินงานไปพร้อมกับงานประจำของตน เป็นการสร้างระบบภายในบทบาทหน้าที่ของตน (Built-in) เป็นการดำเนินงานที่แฝงอยู่ในบทบาท หน้าที่หลัก ซึ่งการปฏิบัตินี้ได้แก่ การสังเกตเพิ่ม การให้ความสนใจเพิ่ม การจดบันทึกผล การใช้เวลาเพิ่มนอกเหนือจากงานประจำ การจดบันทึกเป็นระยะ ๆ จะช่วยให้ครูไม่ลืมสิ่งที่ทำไปแล้ว การจดบันทึกสิ่งที่อยากทำ ได้ทำ วิธีทำ และผลทุกครั้งอย่างสั้น ๆ จะช่วยให้ครูเขียนรายงานได้ชัดเจนและเป็นระบบ

ขั้นที่ 6 การอ่านสิ่งที่บันทึกและสังเกตเพิ่มเติม ครูอ่านสิ่งที่บันทึกไว้เป็นระยะ ๆ ขมวดหรือสรุปเป็นตอน ๆ ถึงสิ่งที่ทำไปแล้วและผลที่เกิดขึ้น แล้วหาวิธีทำต่อ เปรียบเทียบผลที่ได้ในอดีตกับผลที่เพิ่งได้รับว่าเหมือนกันหรือต่างกัน เปรียบเทียบวิธีไว้เป็นระยะ ๆ ว่าวิธีใดให้ผลมากกว่าเขียนรายงานสรุปเป็นระยะ ๆ

ขั้นที่ 7 การสรุปเป็นช่วง เมื่อดำเนินการไประยะหนึ่ง ครูประมวลผลว่า ปัญหาที่สงสัยได้รับการแก้ไขบ้างหรือยัง ยังคงมีปัญหา ข้อสงสัยใดค้างอยู่ ถ้าข้อสงสัยหรือปัญหาของเด็กคนนั้นหมดไป ข้อสงสัยหรือปัญหานี้ยังคงเกิดกับนักเรียนคนอื่นหรือไม่ ระดับมากน้อยเพียงใด ครูก็ขยายวงไปยังเด็กคนอื่นในปัญหาหรือข้อสงสัยเดิม

ขั้นที่ 8 การสรุปผล เมื่อขยายวงไปยังเด็กคนอื่นจนครบถ้วน ครูสามารถเขียนสรุปผลตั้งแต่ขั้นที่ 1 – 7 ได้ซึ่งเป็นรายงานการวิจัยของครู (Action Research)

ขั้นที่ 9 การเริ่มต้นกับเรื่องใหม่ที่เกี่ยวข้อง เมื่อครูขมวดข้อสงสัยและผลที่ได้ทำไปแล้ว ในประเด็นดังกล่าวกับเด็กหลายคนแล้ว ครูสามารถสรุปผลในประเด็นดังกล่าวได้ และถ้าครูมองเห็นปัญหาหรือประเด็นที่เกี่ยวข้อง ครูก็อาจเพิ่มประเด็นศึกษาต่อซึ่งจะเป็นการเพิ่มเรื่องที่ทำให้กว้างขึ้นได้

ขั้นที่ 10 การสรุปองค์ความรู้ ถ้าครูทำขั้นที่ 9 ต่อไปเรื่อย ๆ ยิ่งประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องก็เท่ากับครูขยายข้อสงสัย และได้รับคำตอบที่กว้างและลึกมากพอจนทำให้ครูสรุปองค์ความรู้ได้ว่าในเรื่องที่ศึกษานั้นมีปัจจัยที่เกี่ยวข้องคืออะไรบ้าง และในประเด็นดังกล่าวใช้ได้ผลกับเด็กกรณีใดอย่างไรก็ตาม จากแนวทางในการดำเนินการวิจัยของครูภายใต้ข้อจำกัดของการปฏิบัติงานในโรงเรียน กรมวิชาการ (2531 : 13) ได้แนะนำแก่ครูผู้ทำวิจัยให้พึงระลึกอยู่เสมอว่า

1. การวิจัยเป็นงานเสริม งานหลักของครูคืองานสอน ดังนั้น ครูจึงควรใช้วิธีวิจัยอย่างง่าย ไม่ใช้สถิติที่ยุ่งยากซับซ้อน แต่มีกระบวนการวิจัยที่มีระบบ เพื่อให้ผลการวิจัยมีคุณภาพ เชื่อถือได้

2. จุดหมายหลักของการวิจัยในชั้นเรียนคือการนำเอาผลการวิจัยไปพัฒนาการเรียนการสอนของครู ผู้ทำวิจัยเอง หรือแก้ปัญหาวุฒิกรรมของเด็กเพื่อให้งานวิจัยมีความหมายและเกิดประโยชน์อย่างแท้จริง

4. ตัวแปรที่ส่งผลต่อการทำวิจัย

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความเห็นหรืออธิบายเกี่ยวกับตัวแปรที่ส่งผลต่อการทำวิจัย เช่น สุภางค์ จันทวานิช (2528 : 47 – 50) ได้กล่าวถึงบรรยากาศที่จะเกื้อกูลให้เกิดการทำวิจัยในหน่วยงานต่างๆ นั้นจำเป็นต้องสร้างปัจจัยให้มีบรรยากาศเกื้อกูลต่อการวิจัยให้มากที่สุด ซึ่งประกอบด้วยปัจจัยหลัก 3 ด้าน คือ นักวิจัย หน่วยงานวิจัยและบริบทของการวิจัยซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ปัจจัยเกี่ยวกับนักวิจัย ได้แก่ ความรอบรู้ในสังคมศาสตร์บางด้าน ความรอบรู้ในเชิงทฤษฎีการวิจัย ความรอบรู้เกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัย ความสามารถในการเชิงวิเคราะห์ ความสามารถในการถ่ายทอดผลวิจัย

ปัจจัยเกี่ยวกับหน่วยงานวิจัย ซึ่งมีสององค์ประกอบย่อยคือ โครงสร้างของหน่วยงาน และระบบของหน่วยงานวิจัย ซึ่งโครงสร้างของหน่วยงานวิจัยที่มีประสิทธิภาพต้องมีโครงสร้างที่ให้ปัจจัยป้อนเข้า (Input) ในแง่ต่างๆ คือมีศูนย์ข้อมูลพื้นฐานที่ดีและพร้อมจะหยิบข้อมูลมาใช้ได้ มีเอกสารและวรรณคดีที่เกี่ยวข้องเพียงพอสำหรับการทำวิจัยในแต่ละเรื่อง มีคณะวิจัยที่ได้รับการฝึกฝนมาแล้ว มีอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกในการดำเนินการวิจัย มีทุนสำหรับการวิจัยส่วนระบบบริหารของหน่วยงานประกอบด้วย มีการจัดหาและกระจายบุคลากร ความสามารถตลอดจนทรัพยากรต่างๆ สำหรับการวิจัยอย่างเหมาะสม มีการแบ่งแรงงาน และความรับผิดชอบอย่างเหมาะสม มีผู้นำที่มีประสิทธิภาพสูง มีช่องทางหรือเครือข่ายสำหรับการเผยแพร่และติดต่อในการวิจัย

ปัจจัยเกี่ยวกับบริบทของการวิจัย ได้แก่ แบบแผนการแสวงหาความจริง ความใจกว้าง รับฟังคำติชม และการเปลี่ยนแปลงค่านิยมต่อการศึกษา ความต้องการงานวิจัย ผลตอบแทนที่ไม่ใช่วัตถุในการทำวิจัย เช่น ความก้าวหน้าทางวิชาการ การยอมรับจากวงการวิจัย รวมทั้งความเต็มใจที่จะแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน โดยเฉพาะหน่วยราชการหรือหน่วยปฏิบัติอื่นใดกับหน่วยงานวิจัย

จิตราภา กุณฑลบุตร (2534) ได้กล่าวว่าการทำงานวิจัยไม่ว่าจะทำเพื่อจุดหมายใดก็ตาม เช่น เพื่อแสวงหาความรู้หรือทฤษฎีใหม่ๆ เพื่อพัฒนางาน พัฒนาการเรียนการสอน หรือแม้

แต่เพื่อนำผลงานวิจัยมาใช้ประกอบการพิจารณาในการเลื่อนตำแหน่งทางราชการก็ตาม ผู้ทำวิจัยจำเป็นต้องมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการทำวิจัยที่ถูกต้อง เพื่อจะได้เข้าใจลักษณะของงานวิจัยแล้วนำความเข้าใจเหล่านี้ไปใช้ในการปฏิบัติงานได้อย่างไม่ผิดพลาด

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการทำวิจัยที่กล่าวมานี้ อาจพิจารณาในลักษณะต่างๆ แต่ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยให้ความสนใจกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการทำวิจัยของครูประถมศึกษา โดยพิจารณาตัวแปรต่างๆ ที่คาดว่าจะส่งผลต่อการทำวิจัย โดยศึกษาแนวคิด ทฤษฎีต่างๆ และผลงานวิจัยเชิงประจักษ์ที่มีผู้ศึกษาวิจัยไว้แล้วมาประมวลเป็นตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งในการนำเสนอต่อไปนี้จะกล่าวถึงผลการวิจัยที่มีผู้ศึกษาไว้แล้วเท่าที่พอประมวลได้และขอเสนอทีละตัวแปร ดังต่อไปนี้

4.1 เพศ

วาวอร์นตู (Waworuntu, 1986 : 1213) ได้ศึกษาความสามารถในการผลิตผลงานวิจัยของอาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐในอินโดนีเซีย ในตัวแปรโดยกำเนิด พบว่า อายุและเพศมีความสำคัญมากที่สุด เพศชายอายุน้อยมีผลผลิตมากที่สุด สมใจ จิตพิทักษ์ (2532) ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวกับผลิตผลการวิจัยของอาจารย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ทำวิจัย เป็นเพศชายและหญิงในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน ส่วนผลิตผลการวิจัยของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยออสเตรเลีย จากการศึกษาของแคส (Cass, 1983 : 71 – 91) พบว่าอาจารย์หญิงมีผลงานวิจัยน้อยกว่าอาจารย์ชายในทุกกลุ่มอายุ แต่อาจารย์หญิงในตำแหน่งสูงมีผลงานไม่แตกต่างจากอาจารย์ชาย

4.2 อายุ

ไพโรจน์ แสงจันทร์ (2527) ได้ทำการวิจัยเรื่องสมรรถภาพการวิจัยและความต้องการในการทำงานวิจัยของอาจารย์วิทยาลัยครูกลุ่มภาคกลาง พบว่า อาจารย์ที่ทำวิจัยจะมีอายุในช่วง 36 – 40 ปี และสมใจ จิตพิทักษ์ (2532) ได้ทำการวิจัยเรื่องปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลิตผลการวิจัยของอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่าช่วงอายุที่ทำวิจัยนั้นอยู่ในช่วง 36 – 50 ปี ส่วนวันทนา ชูช่วย (2533) ได้ทำการวิจัยในโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ผู้ทำวิจัยมีอายุโดยเฉลี่ยต่ำกว่าผู้ที่ไม่ทำวิจัย และจากการศึกษาของวาวอร์นตู (Waworuntu, 1986 : 1213) ถึงผลิตผลการวิจัยของอาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐในอินโดนีเซีย พบว่า อายุและเพศมีความสำคัญมากที่สุด โดยเพศชายอายุน้อยมีผลผลิตมากที่สุด ส่วนคริสเตนเซนและเจนเซน (Christensen and Jansen, 1992 : 23 – 40) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ด้านผลิตผลการวิจัยของคณะอุตสาหกรรมศาสตร์ พบว่าผู้วิจัยส่วนมากจะมีอายุมากกว่า 45 ปี

4.3 การภาระงาน

วันทนา ชูช่วย (2533) พบว่าครูมัธยมศึกษาที่ทำวิจัยในโรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานครมีคาบการสอนน้อยกว่าครูที่ไม่ได้ทำวิจัย และมีงานพิเศษที่ได้รับมอบหมาย เช่น งานแผนงานหรืองานวิชาการ ควบคู่กับการสอน ในขณะที่ครูที่ไม่ได้ทำวิจัย มีภาระงานสอนอย่างเดียว แต่ยูน (Yun. 1984 : 2009) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับผลิตภาพการวิจัยของอาจารย์เชื้อสายจีนในมหาวิทยาลัยของอเมริกา พบว่าผลิตภาพการวิจัยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับภาระงานสอน ส่วนชวีเบล (Schweebel. 1982 : 224 – 239) ที่ได้ศึกษาผลิตภาพการวิจัยของคณะศึกษาศาสตร์เปรียบเทียบกับคณะเกษตรศาสตร์ ธรณีวิทยาและสังคมศาสตร์ในอเมริกา พบว่า อาจารย์คณะศึกษาศาสตร์มีผลิตภาพต่ำเนื่องมาจากภาระงานหนัก

4.4 การรับรู้ความสามารถทางการวิจัย

ความสามารถทางการวิจัย เป็นสิ่งสำคัญในการที่จะทำให้ผู้ทำวิจัยประสบความสำเร็จในการทำ สุภางค์ จันทวานิช (2528 : 47 – 48) กล่าวว่า การส่งเสริมให้เกิดการวิจัยในหน่วยงานต่างๆ นั้นผู้วิจัยจะต้องเป็นผู้มีความสามารถเกี่ยวกับความรู้ในสังคมศาสตร์บางด้าน ความรู้ในเชิงทฤษฎีการวิจัย ความรู้เกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัย ความสามารถในการเชิงวิเคราะห์ ความสามารถในการถ่ายทอดผลวิจัย (สุชาติดา ปภาพจน์. 2539 : 55 ; อ้างอิงจาก Albanese. 1981 : 204) ที่ได้ให้ความสำคัญต่อความสามารถและทักษะในการที่จะทำงานได้ประสบความสำเร็จได้ นั่นก็คือ เราจะทำงานวิจัยได้จำเป็นต้องมีความรู้ความสามารถทางการวิจัยเสียก่อนจึงจะสามารถผลิตผลงานวิจัยออกมาได้ดี สำหรับความสามารถทางการวิจัยของครู ผู้วิจัยได้พัฒนาจากสมรรถภาพของนักวิจัยที่จำเป็นทางด้านความรู้ความสามารถที่มีผู้ศึกษาไว้ดังนี้

ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา (นพรัตน์ ชูชาติวรรณกุล. 2529 : 24-31 ; อ้างอิงจาก ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา. 2527) ได้ศึกษาและพัฒนาสมรรถภาพนักวิจัยการศึกษาในประเทศไทยในรูปของโครงการส่งเสริมการวิจัยทางด้านกระบวนการการศึกษาและการฝึกสอน (Promotion of Research on Education Process and Application in Teaching Practice) ให้แก่ UNESCO ได้สรุปรายการสมรรถภาพทางด้านความรู้ความสามารถ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. สมรรถภาพเกี่ยวกับความรู้ความสามารถในเนื้อหาสาระที่เป็นพื้นฐานเพื่อการวิจัย
 - 1.1 มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับปรัชญาและตรรกศาสตร์
 - 1.2 มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับคณิตศาสตร์และคอมพิวเตอร์
 - 1.3 มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับการบริหารและการจัดการ
2. สมรรถภาพเกี่ยวกับความรู้ความสามารถในเนื้อหาสาระที่จะวิจัย
 - 2.1 มีความรู้ในเนื้อหาสาระที่จะทำการวิจัย
 - 2.2 สามารถทำความเข้าใจในปัญหาหรือเรื่องราวที่ต้องการวิจัย

- 2.3 มีความรู้ความสามารถในการใช้ระบบสารสนเทศและห้องสมุด
3. สมรรถภาพเกี่ยวกับความรู้ความสามารถในระเบียบวิธีวิจัย
 - 3.1 สามารถระบุข้อค้นพบจากผลการวิจัยหรือประสบการณ์ที่มีมาก่อนได้
 - 3.1.1 มีความสามารถในการเลือกบททบทวนวิเคราะห์ และประเมินรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องได้
 - 3.1.2 มีความสามารถในการทบทวน วิเคราะห์ และประเมินประสบการณ์เชิงปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่วิจัยได้
 - 3.1.3 มีความสามารถในการอนุมาน ลงข้อสรุป และการสรุปสามัญการณ์ของข้อความรู้ได้
 - 3.1.4 มีความสามารถในการสังเคราะห์ หรือย่อสรุปความรู้ที่มีอยู่แล้วได้
 - 3.2 สามารถระบุ จำแนก และจัดระเบียบปัญหาในการวิจัยได้
 - 3.3 สามารถตั้งคำถามเชิงวิจัยได้อย่างชัดเจน รัดกุม และเหมาะสม ซึ่งจะนำไปสู่การตั้งสมมติฐานและ/หรือการสร้างเครื่องมือวัดเพื่อตอบสนองวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้ครบถ้วน ตลอดจนการสร้างและขยายคำถามให้ครอบคลุมปัญหาที่จะวิจัยได้
 - 3.4 สามารถกำหนดขอบเขตของการวิจัยได้ถูกต้อง
 - 3.4.1 มีความสามารถระบุตัวแปรสำคัญในเรื่องที่จะวิจัยได้
 - 3.4.2 มีความสามารถระบุประชากรในการวิจัยได้
 - 3.5 สามารถกำหนดเงื่อนไขของการวิจัยได้อย่างถูกต้อง รัดกุม
 - 3.6 สามารถเชื่อมโยงหัวข้อการวิจัย วัตถุประสงค์ วิธีการวิจัย และการสรุปผลการวิจัย ให้สอดคล้องกันอย่างรัดกุมและมีเอกภาพ
 - 3.7 สามารถกำหนดวัตถุประสงค์ และ/หรือ สมมติฐานในการวิจัยได้
 - 3.7.1 มีความสามารถในการกำหนดสมมติฐานในการวิจัย ที่สามารถทดสอบได้ หรือกำหนดคำถามเชิงวิจัยที่แสวงหาคำตอบได้โดยการวิจัย
 - 3.7.2 มีความสามารถในการสรุปความต้องการของผู้ที่จะใช้ผลการวิจัย เพื่อเป็นแนวทางสำคัญในการตั้งคำถามเชิงวิจัย
 - 3.8 สามารถระบุข้อมูลที่จำเป็นในการทดสอบสมมติฐาน หรือ เพื่อตอบคำถามเชิงวิจัยได้
 - 3.9 สามารถเลือกแบบวิจัยเพื่อทดสอบสมมติฐานหรือตอบคำถามเชิงวิจัยได้
 - 3.9.1 มีความรู้ในแบบวิจัยประเภทต่างๆ
 - 3.9.2 มีความรอบรู้ในข้อจำกัดของแบบวิจัยแต่ละแบบ
 - 3.9.3 มีความรู้ในเชิงความเป็นไปได้ของแบบวิจัยแต่ละแบบโดยพิจารณาถึงข้อจำกัดต่างๆ

3.10 สามารถประยุกต์ใช้แบบวิจัยตลอดจนการออกแบบได้อย่างเหมาะสมกับ
ปัญหา

3.10.1 มีความรู้ ความสามารถในการประยุกต์ใช้แบบวิจัยแบบต่างๆ

3.10.2 มีความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบที่ทำให้การวิจัยขาดความเที่ยงตรง
ภายในและความเที่ยงตรงภายนอก

3.10.3 มีความสามารถออกแบบวิจัย เพื่อควบคุมอิทธิพลทางตัวแปร
แทรกซ้อนทั้งหลายและส่งเสริมให้ตัวแปรที่ศึกษาส่งผลอย่างชัดเจน

3.10.4 มีความรู้เกี่ยวกับความคลาดเคลื่อนของการวัดที่มีผลต่อความ
ถูกต้องของผลการวิจัย

3.10.5 มีความรู้เกี่ยวกับเทคนิคต่างๆ ในการควบคุมตัวแปร

3.11 สามารถระบุประชากรในการวิจัย และ/หรือเลือกกลุ่มตัวอย่างประชากรได้
อย่างเหมาะสม

3.11.1 มีความสามารถในการกำหนดประชากรในการวิจัย ได้อย่าง
เหมาะสม

3.11.2 สามารถระบุความแตกต่างระหว่างประชากรเป้าหมาย หรือ
ประชากรเชิงทฤษฎีกับประชากรที่สามารถติดต่อถึงได้

3.11.3 มีความรู้ในทฤษฎีและเทคนิคการสุ่มตัวอย่าง โดยเฉพาะเทคนิค
การสุ่มตัวอย่างแบบง่าย เทคนิคการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น เทคนิคการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม
และเทคนิคการสุ่มตัวอย่างหลายขั้นตอน

3.12 สามารถเลือก หรือพัฒนาเทคนิค และเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล
ได้อย่างเหมาะสม

3.12.1 มีความรู้ในคุณสมบัติของข้อมูลหรือตัวแปรในมาตรระดับต่างๆ

3.12.2 มีความรู้ในหลักการสร้างเครื่องมือวิจัย

3.12.3 มีความรู้ในเทคนิคสำคัญที่ใช้วัดตัวแปรด้านจิตอารมณ์

3.12.4 มีความรู้ในประเภทของแบบสอบถามที่ใช้วัดความรู้ และทักษะของสมอง

3.12.5 มีความรู้ความสามารถในการสร้างมาตรฐานประมาณค่า แบบสำรวจ
แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ และแบบสังเกต

3.12.6 มีความสามารถในการเลือกแบบสอบถามหรือเครื่องมือมาตรฐานต่างๆ ได้

3.12.7 มีความรู้ความสามารถในการทดสอบแบบอิงเกณฑ์และอิงกลุ่ม

3.13 สามารถใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.13.1 มีความสามารถในการบริหารการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยเครื่องมือ
วิจัยชนิดต่างๆ

3.13.2 มีความสามารถในการเก็บข้อมูลด้วยเทคนิคต่างๆ โดยเฉพาะ
การสัมภาษณ์ การสังเกต การทดสอบ การสอบถาม

3.14 สามารถเลือกและใช้เทคนิคการวิเคราะห์ทางสถิติได้อย่างเหมาะสม

3.14.1 มีความรู้ในบทบาท และความสำคัญทางสถิติได้อย่างเหมาะสม

3.14.2 มีความรู้ในความแตกต่างทางสถิติประเภทต่างๆ

3.14.3 มีความรู้ในสมมติฐานหรือทฤษฎีพื้นฐานของเทคนิคสถิติที่ใช้ใน
การวิจัย

3.14.4 มีความรู้ในการปฐมฐานและการตรวจสอบความเป็นไปได้ของ
ปฐมฐานของสถิติ รวมทั้งผลกระทบที่ตามมา ถ้ามีการฝ่าฝืนปฐมฐานเหล่านั้น

3.14.5 มีความสามารถในการเลือกใช้เทคนิคทางสถิติเพื่อการวิจัยได้
อย่างเหมาะสม

3.15 สามารถใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ และเครื่องมือที่เกี่ยวข้องกับการใช้
คอมพิวเตอร์ได้

3.15.1 มีความสามารถในการใช้เครื่องมือที่เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

3.15.2 มีความสามารถในการใช้โปรแกรมสำเร็จรูปได้

3.15.3 มีความสามารถเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ได้

3.15.4 มีความรู้ในขีดความสามารถของคอมพิวเตอร์

3.15.5 มีความรู้ความสามารถในการอ่านและแปลความหมายผล
วิเคราะห์จากคอมพิวเตอร์ได้

3.16 สามารถลงข้อสรุปจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้อย่างเหมาะสม

3.16.1 มีความสามารถในการแปลความหมายผลการวิจัย โดย
เปรียบเทียบกับผลการวิจัยที่ผ่านมาหรือแปลความหมาย โดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนด
ขึ้น

3.17 สามารถรายงานผลการวิจัยตลอดจนเผยแพร่ได้อย่างเหมาะสม

3.17.1 มีความสามารถในการเขียนรายงานการวิจัยได้อย่างถูกต้อง
ตามระเบียบวิธีสากล

3.17.2 มีความสามารถในการเขียนและเผยแพร่รายงานวิจัยใน
รูปแบบที่เหมาะสมกับผู้ที่ใช้ผลการวิจัย

3.17.3 มีความสามารถในการนำเสนอตัวเลขเชิงปริมาณโดยใช้ภาษา
พูดหรือการเขียนบอกเล่า

3.17.4 มีความสามารถในการนำเสนอข้อมูลด้วยวิธีการต่างๆ

3.17.5 มีความสามารถนำเสนอผลการวิจัยแบบรายงานปากเปล่าได้

3.17.6 มีความสามารถในการเสนอแนะทั้งในเชิงทฤษฎี และเชิงปฏิบัติจากผลการวิจัยได้

4. สมรรถภาพเกี่ยวกับการวางแผน ดำเนินการและประเมินโครงการวิจัยได้

4.1 สามารถวางแผนโครงการวิจัยได้

4.1.1 มีความสามารถในการเขียนโครงการวิจัยและการเสนอขอทุนสนับสนุน

4.1.2 มีความสามารถในการคิดคำนวณความต้องการทรัพยากร ทั้งด้านกำลังคน งบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับการวิจัยได้

4.1.3 มีความสามารถในการคาดคะเนระยะเวลาที่ต้องใช้ในการวิจัยได้

4.2 สามารถดำเนินงานโครงการวิจัยได้

4.2.1 มีความสามารถแปลแผนการดำเนินงานใหญ่กว่าปฏิบัติได้

4.2.2 มีความสามารถประสานงานระหว่างนักวิจัยร่วมโครงการ และ/หรือผู้เกี่ยวข้องกับโครงการวิจัยได้

4.2.3 มีความสามารถนิเทศงาน และ/หรือ ให้คำปรึกษาแก่นักวิจัยร่วมโครงการได้

4.2.4 มีความสามารถปรับแผนการดำเนินงานให้เหมาะสมกับสถานการณ์ เพื่อให้โครงการวิจัยดำเนินไปสู่เป้าหมายที่วางไว้ได้

4.3 สามารถประเมินโครงการวิจัยได้

4.3.1 มีความสามารถกำหนดวัตถุประสงค์ของการประเมินได้อย่างสอดคล้องกับความต้องการของผู้ต้องการประเมินได้

4.3.2 มีความสามารถออกแบบประเมินโครงการวิจัยได้อย่างเหมาะสม

4.3.3 ความสามารถกำหนดเกณฑ์มาตรฐานที่ใช้ตัดสินคุณค่าของโครงการวิจัยที่ต้องการประเมินได้

4.3.4 ความสามารถระบุจุดเด่น จุดด้อยของงานวิจัย หรือโครงการวิจัยได้ถูกต้องและมีเหตุผล

4.3.5 มีความสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับโครงการวิจัยที่ประเมินได้ทันทีเพื่อประโยชน์ในการตัดสินใจปรับขยายโครงการ

นภาพร สิงห์ทัด (2531 : 73 - 75) ได้วิเคราะห์ลักษณะของงานการวิจัยของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ที่รวบรวมผลงานวิจัย เพื่อพัฒนาการเรียนการสอน จำนวน 67 เรื่อง พบว่า เป็นการวิจัยเชิงทดลอง 91 เรื่อง เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ ความคิด เห็นและประเมิน 42 เรื่อง เป็นการวิจัยเชิงบรรยายเกี่ยวกับปัญหาพฤติกรรม การสอนของครู การศึกษาความสัมพันธ์จำนวน 34 เรื่อง นำผลที่ได้มาพิจารณาประกอบการศึกษาเอกสารตำรา การวิจัยที่ใช้ในการเรียนการสอนระเบียบวิธีวิจัยในชั้นเรียน โดยทำการวิเคราะห์

เนื้อหา (Content Analysis) สรุปเป็นสมรรถภาพทางการวิจัยที่จำเป็นสำหรับครูและบุคลากรทางการศึกษาในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา โดยใช้เกณฑ์จากกองมาตรฐานตำแหน่งคณะกรรมการข้าราชการครู (กค.) ว่าด้วยการใช้ผลงานวิจัยเพื่อกำหนดตำแหน่งทางวิชาการ ได้สรุปเป็นสมรรถภาพหลักทางการวิจัยที่จำเป็นสำหรับครู และบุคลากรทางการศึกษาประจำการได้ 7 สมรรถภาพหลัก และสมรรถภาพย่อยๆ 27 สมรรถภาพ ดังรายละเอียดดังนี้

1. สมรรถภาพเกี่ยวกับความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการวิจัย
 - 1.1 เกี่ยวกับการพัฒนาการของการแสวงหาความรู้
 - 1.2 มีความรู้เกี่ยวกับการแสวงหาความรู้ด้วยกระบวนการทางวิทยาศาสตร์
 - 1.3 มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของการวิจัย จุดมุ่งหมายการวิจัย ลักษณะของการวิจัย คุณสมบัติ และลักษณะนักวิจัย จรรยาบรรณนักวิจัย
2. สมรรถภาพเกี่ยวกับความรู้ความสามารถในระเบียบวิธีวิจัยหรือกระบวนการวิจัย
 - 2.1 มีความรู้ความสามารถอธิบายขั้นตอนต่างๆ ของกระบวนการวิจัย
 - 2.2 มีความรู้เกี่ยวกับการกำหนดปัญหาในการวิจัย
 - 2.3 สามารถในการกำหนดวัตถุประสงค์ หรือสมมติฐานในการวิจัยได้
 - 2.4 สามารถระบุตัวแปรที่สำคัญในการวิจัยได้
 - 2.5 มีความรู้ความสามารถในการเขียนโครงการวิจัยได้
 - 2.6 มีความรู้ในแหล่งที่จะศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยได้
3. สมรรถภาพเกี่ยวกับความรู้ความสามารถในการออกแบบการวิจัย
 - 3.1 มีความรู้ความเข้าใจในรูปแบบการวิจัยประเภทต่างๆ
 - 3.2 มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับองค์ประกอบ ที่ทำให้การวิจัยขาดความเที่ยงตรง ภายในและความเที่ยงตรงภายนอก
 - 3.3 มีความรู้เกี่ยวกับเทคนิคในการควบคุมตัวแปร
4. สมรรถภาพเกี่ยวกับความรู้ความสามารถในการเลือกกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย
 - 4.1 มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 4.2 มีความรู้ในวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบต่างๆ
 - 4.3 มีความสามารถในการกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยได้อย่างเหมาะสม
5. สมรรถภาพเกี่ยวกับความรู้ความสามารถในการเลือกหรือพัฒนาเทคนิคและเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล
 - 5.1 มีความรู้ในหลักการทั่วไปในการสร้างเครื่องมือในการวิจัยชนิดต่างๆ
 - 5.2 มีความรู้ความสามารถในการตรวจสอบ และหาคุณภาพเครื่องมือในการวิจัยชนิดต่างๆ

5.3 สามารถเลือกเครื่องมือชนิดต่าง ๆ ได้เหมาะสมกับปัญหาของการวิจัย

6. สมรรถภาพเกี่ยวกับความรู้ความสามารถในการเลือกใช้สถิติ ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้เหมาะสมกับปัญหาการวิจัย

6.1 มีความรู้ในบทบาทของสถิติในการวิจัย

6.2 มีความรู้ในข้อตกลงเบื้องต้นของสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

6.3 มีความสามารถในการเลือกใช้สถิติเพื่อวิเคราะห์ข้อมูลชุดหนึ่งได้

6.4 มีความสามารถในการใช้โปรแกรมสำเร็จรูปวิเคราะห์ข้อมูลได้

7. สมรรถภาพเกี่ยวกับความรู้ความสามารถในการอ่านและเขียนรายงานการวิจัย

7.1 มีความรู้ความสามารถในการอธิบายส่วนประกอบต่าง ๆ ของรายงานการวิจัยได้

7.2 มีความรู้ความสามารถเข้าใจความแตกต่างระหว่างเค้าโครงการวิจัย และรายงานการวิจัย

7.3 มีความรู้ความสามารถในการเขียนเผยแพร่งานวิจัย พร้อมทั้งเสนอแนะเชิงทฤษฎีและเชิงปฏิบัติ ผลการวิจัยได้

7.4 มีความรู้ความสามารถในการอ่านรายงานการวิจัยได้อย่างเข้าใจตลอด

จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับสมรรถภาพทางการวิจัย สรุปได้ว่าการที่ครูจะประสบความสำเร็จในการทำวิจัยจะต้องประกอบด้วยความสามารถทางการวิจัยดังนี้ ความสามารถเกี่ยวกับกระบวนการวิจัย ความสามารถในการออกแบบการวิจัย ความสามารถในการเลือกกลุ่มตัวอย่าง ความสามารถในการเลือกและพัฒนาเครื่องมือ ความสามารถทางสถิติและเลือกใช้สถิติ ความสามารถในการเขียนรายงานการวิจัย และความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์

4.5 เจตคติต่อการทำวิจัย

การดำเนินการวิจัยจะประสบผลสำเร็จตามจุดหมายของการวิจัยได้นั้น ผู้วิจัยนอกจากจะมีความสามารถทางการวิจัยแล้ว สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งที่ผู้ที่ทำวิจัยจะต้องมีก็คือ เจตคติที่ดีต่อการทำวิจัย ดังที่ พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2531 : 15) กล่าวสรุปได้ว่า ลักษณะผู้ที่ทำการวิจัยได้ดี และประสบผลสำเร็จ ต้องเป็นผู้ที่มีเจตคติที่ดีต่อการวิจัยและสอดคล้องกับ สุวรรณ สุวรรณเวช (2525 : 19 - 21) ได้กล่าวถึงคุณสมบัติของผู้วิจัย จะต้องมีความสมบูรณ์ส่วนตัว ซึ่งเป็นเทคนิคที่อยู่นอกเหนือไปจากความชำนาญและประสบการณ์ทางการวิจัย ซึ่งผู้วิจัยจะต้องปรับปรุงให้เข้ากับความรู้ ความเข้าใจพื้นฐาน ในขณะที่ทำการวิจัย นั่นคือ จะต้องมีความเจตคติที่ดีต่อการวิจัย

สุนทร จิตอรุณชัย (2536) กล่าวถึง การส่งเสริมให้มีการทำวิจัยของอาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษานั้น ต้องคำนึงถึงการสร้างเจตคติที่ดี สอดคล้องกับในงานวิจัยของ เยาวภา เจริญบุญ (2537) ที่พบว่า เจตคติที่ดีต่อการทำวิจัยนับว่าเป็นแรงผลักดันประการหนึ่งที่ส่งเสริมให้ครู

ทำวิจัยและสามารถทำวิจัยได้รับผลสำเร็จ สมใจ จิตพิทักษ์ (2532) ศึกษาพบว่า เจตคติมีความสัมพันธ์กับผลผลิตภาพและจากการวิเคราะห์เนื้อหา (คำถามปลายเปิด) พบว่า อาจารย์ที่ไม่ทำวิจัย ให้ความเห็นว่างานวิจัยไม่ท้าทาย ไม่น่าสนใจ ไม่ตรงกับวิชาที่สอน หรือไม่ตรงกับที่เคยเรียนมา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วันทนา บุญช่วย (2533) ที่พบว่า ผู้ที่ทำวิจัยสำเร็จมาจากปัจจัยที่ผู้วิจัยมีความพึงพอใจและชอบที่จะทำวิจัย ทอมป์สันและเซดแลค (สนั่น วงษ์ดี. 2539 : 3 – 4 ; อ้างอิงจาก Thompson and Sedlacek. 1988) ได้ศึกษาพบว่า หากผู้ช่วยในการวิจัยมีเจตคติที่ดีต่อการทำวิจัยแล้ว ย่อมส่งผลให้ผู้ช่วยวิจัยคนนั้นมีผลผลิตทางการวิจัยเป็นของตนเองต่อไป

ความหมายของเจตคติ

เจตคติ (Attitude) มาจากคำว่า "Aptus" ในภาษาละติน ซึ่งตรงกับคำว่า ความเหมาะสม (Fitness) (ศักดิ์ สุนทรเสณี. 2531 : 1) เดิมใช้คำว่า ทศนคติ ต่อมาคณะกรรมการบัญญัติศัพท์ของกระทรวงศึกษาธิการโดยความเห็นชอบของราชบัณฑิตยสถานให้ใช้คำว่า "เจตคติ" แทน (รักษศิริ สิทธิโชค. 2532 : 43) และราชบัณฑิตยสถานได้บัญญัติศัพท์คำว่า "Attitude" เป็นภาษาไทยว่า ท่าทีหรือความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (ราชบัณฑิตยสถาน. 2525 : 235) นอกจากนี้ยังมีผู้ที่ให้ความหมายของเจตคติไว้ดังนี้

เทอร์สโตน (Thurstone. 1967 : 77) กล่าวว่า เจตคติเป็นเรื่องของความชอบ ไม่ชอบ ความลำเอียง ความคิดเห็น ความรู้สึก และความเชื่อในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

อนาสตาซี (Anastasi. 1976 : 453) กล่าวว่า เจตคติเป็นความโน้มเอียงที่จะแสดงออกในทางชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งต่างๆ เช่น เชื้อชาติ ขนบธรรมเนียมประเพณีหรือสถาบันต่างๆ เจตคติไม่อาจสังเกตได้โดยตรง แต่สามารถสรุปอ้างอิงจากพฤติกรรมภายนอก ทั้งที่เป็นพฤติกรรมทางภาษาและไม่ใช้ภาษา

กู๊ด (Good. 1973 : 49) ได้ให้ความหมายไว้ว่า เจตคติ หมายถึง การจงใจหรือความโน้มเอียงของบุคคลที่จะตอบสนองต่อวัตถุหรือสถานการณ์ โดยจะมีความรู้สึกและอารมณ์ประกอบอยู่ด้วย

ไตรแอนดิส (Triandis. 1971 : 6 – 7) กล่าวสรุปว่า ความหมายของเจตคติมี 2 ประการ คือ เจตคติเป็นความพร้อมที่จะตอบสนองและเป็นความสม่ำเสมอ ในการตอบสนองของบุคคลที่มีบุคคลอื่นๆ หรือสภาพสังคม

เชดคัทส์ โฆวาลินซ์ (2520 : 38) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ อันเป็นผลเนื่องมาจากการเรียนรู้ ประสบการณ์เป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมหรือแนวโน้มที่จะตอบสนองสิ่งเร้านั้นๆ ไปในทิศทางใดทางหนึ่ง

ยุพิน พิพิธกุล (2527 : 13) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้าอันเป็นสภาพแวดล้อมภายนอก เช่น บุคคล วัตถุ เหตุการณ์ ซึ่งความรู้สึกนี้อาจเป็นได้ทั้งทางบวกหรือทางลบ

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2531 : 108) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง การเตรียมความพร้อมแห่งสภาพจิตใจของบุคคลในการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เจตคติเป็นอารมณ์ที่มีอยู่ในทุกผู้ทุกคน แต่อยู่ในระดับที่แตกต่างกัน เจตคติเป็นสิ่งที่ผลักดันบุคคลให้แสดงปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้าต่าง ๆ อันอาจอยู่ในลักษณะที่พึงพอใจก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกระบวนการเรียนและประสบการณ์แต่ละบุคคล

บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์ (2535 : 234) ได้สรุปว่า เจตคติเป็นกิริยาท่าทีรวมๆ ของบุคคลที่เกิดจากความพร้อมหรือความโน้มเอียงของจิตใจซึ่งแสดงออกต่อสิ่งเร้าหนึ่งๆ เช่น วัตถุ สิ่งของ และสถานการณ์ต่างๆ ในสังคม โดยแสดงออกมาในทางสนับสนุน ซึ่งมีความรู้สึก เห็นดี เห็นชอบต่อสิ่งเร้า นั้น หรือในทางต่อต้าน ซึ่งมีความรู้สึกไม่เห็นดี ไม่เห็นชอบต่อสิ่งเร้า นั้น

จากแนวคิดของนักจิตวิทยาและนักการศึกษา พอสรุปได้ว่า เจตคติ หมายถึง ท่าทีและความรู้สึกของบุคคลที่เกิดจากความคิด ประสบการณ์ที่จะตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่เป็นบุคคล วัตถุ สิ่งของ และสถานการณ์ อาจมีทิศทางในทางบวกหรือทางลบก็ได้

ลักษณะของเจตคติ

ไทรแอนดิส (Triandis. 1971 : 3) ได้สรุปลักษณะเจตคติไว้ดังนี้

1. เจตคติ เป็นสภาวะทางจิตใจที่มีอิทธิพลต่อการคิดและการกระทำ มีผลให้บุคคลมีท่าทีในการตอบสนองต่อสิ่งเร้าในทางใดทางหนึ่ง
2. เจตคติ เป็นสิ่งที่ไม่ได้มีมาแต่กำเนิด แต่จะเกิดจากการเรียนรู้ และประสบการณ์ที่บุคคลนั้นเกี่ยวข้อง
3. เจตคติ มีความหมายที่อ้างอิงถึงตัวบุคคลหรือสิ่งของเสมอ นั่นคือ เจตคติเกิดจากสิ่งที่มีตัวตน และสามารถอ้างอิงได้

ชอร์ และไรท์ (เชดส์กัตต์ โฆวาสินธุ์. 2520 : 40 – 41 ; อ้างอิงจาก Shaw and Wright. 1967) ได้แบ่งลักษณะของเจตคติไว้ดังนี้

1. เจตคติ เป็นผลหรือขึ้นอยู่กับการณ์ที่บุคคลประเมินสิ่งเร้า แล้วแปรเปลี่ยนมาเป็นความรู้สึกภายในที่ก่อให้เกิดแรงจูงใจในการที่จะแสดงพฤติกรรม
2. เจตคติของบุคคลจะแปรค่าได้ทั้งในด้านคุณภาพและความเข้ม โดยจะครอบคลุมช่วงของเจตคติ (Continuum) นั้น ซึ่งจะแปรค่าได้ทั้งมาก ปานกลาง และน้อย นั่นคือ เจตคติจะมีค่าทั้งทางบวกและทางลบ

3. เจตคติเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้มากกว่าเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเอง หรือเป็นผลมาจากลักษณะโครงสร้างภายในของบุคคลหรือบุคลิกภาวะ

4. เจตคติขึ้นอยู่กับสิ่งเร้าเฉพาะอย่างทางสังคม

5. เจตคติที่บุคคลมีต่อสิ่งเร้าที่เป็นกลุ่มเดียวกัน อาจมีความสัมพันธ์กัน

6. เจตคติเกิดขึ้นแล้วมีความคงเส้นคงวาเปลี่ยนแปลงได้ยาก

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2528 : 231) ได้กล่าวถึงลักษณะของเจตคติสรุปได้ดังนี้

1. เจตคติเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้หรือการได้รับประสบการณ์ มิใช่สิ่งที่ติดตัวมาแต่กำเนิด

2. เจตคติเป็นดัชนีที่จะชี้แนวทางในการแสดงพฤติกรรม กล่าวคือ ถ้ามีเจตคติที่ดีก็มีแนวโน้มที่จะเข้าหาหรือแสวงพฤติกรรมนั้นๆ ตรงกันข้ามถ้ามีเจตคติที่ไม่ดี ก็มีแนวโน้มที่จะไม่เข้าหา โดยการถอนหนีหรือต่อต้านการแสวงพฤติกรรมนั้นๆ เช่น เด็กชอบครูทำให้อยากเรียนรู้วิชาที่ครูสอน ถ้าเด็กไม่ชอบวิชานั้นๆ หรือไม่ชอบครูคนนั้นก็พยายามหลีกเลี่ยงไม่เรียนวิชานั้น เป็นต้น

3. เจตคติ สามารถถ่ายทอดจากบุคคลหนึ่งไปสู่บุคคลอื่นได้ เช่น บิดา มารดาไม่ชอบบุคคลหนึ่ง ย่อมมีแนวโน้มทำให้เด็กไม่ชอบบุคคลนั้นด้วย

4. เจตคติสามารถเปลี่ยนแปลงได้ เนื่องจากเจตคติเป็นสิ่งที่ได้รับจากการเรียนรู้หรือประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ถ้าการเรียนรู้หรือประสบการณ์นั้นเปลี่ยนแปลงไป เจตคดีย่อมเปลี่ยนแปลงไปด้วย เช่น เดิมนิสิตที่เข้ามาเรียนวิชาจิตวิทยาการศึกษา อาจไม่ชอบวิชานี้เลย เรียกว่าเจตคติทางลบ แต่เมื่อเรียนไปได้สักหนึ่งครั้งของบทเรียน มีความรู้สึกว่าเป็นวิชาที่มีประโยชน์จึงเปลี่ยนแปลงความคิดจากความไม่ชอบเป็นความชอบ คือเปลี่ยนเป็นเจตคติทางบวกแทน

จากแนวความคิดที่ได้กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า เจตคติเป็นสิ่งที่เกิดจากประสบการณ์ในการเรียนรู้ในลักษณะของความรู้สึกภายในที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมการแสดงออกนั้น เช่นนิมาน เชิงนิเชธ และที่เป็นกลาง เจตคติดีมีลักษณะมั่นคงและถาวร แต่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ เนื่องจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อม และการเรียนรู้อื่นๆ

องค์ประกอบของเจตคติ

ฟรีแมน (ศักดิ์ สุนทรเสณี. 2531 : 4 – 5 ; อ้างอิงจาก Freeman. 1970 : 247) ได้จำแนกองค์ประกอบของเจตคติไว้ 3 ประการ คือ

1. องค์ประกอบทางด้านความรู้ (Cognitive Component) เป็นเรื่องการเรียนรู้ของบุคคลในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง อาจเป็นการรับรู้เกี่ยวกับวัตถุ สิ่งของ บุคคล หรือเหตุการณ์ต่างๆ ว่ารู้สึกต่างๆ ดังกล่าวนั้นได้อย่างไร รู้ในทางดีหรือไม่ดี ทางบวกหรือทางลบ ซึ่งจะก่อให้เกิดเจตคติขึ้น

ถ้าเรารู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งในทางที่ดี เราก็จะมีเจตคติต่อสิ่งนั้นในทางที่ดี และถ้ารู้สิ่งหนึ่งสิ่งใดในทางที่ไม่ดี ก็จะมีเจตคติที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้นด้วย ถ้าเราไม่รู้จักสิ่งใดเลย เจตคติก็ไม่เกิดขึ้น

2. องค์ประกอบทางด้านความรู้สึก (Affective Component or Feeling Component) เป็นองค์ประกอบด้านอารมณ์ ความรู้สึกซึ่งถูกเร้าจากการรู้นั้น เมื่อเรารู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งแล้ว จะทำให้เราเกิดความรู้สึกในทางที่ดีหรือไม่ดี ถ้าเรารู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่ดี เราก็จะไม่ชอบหรือไม่พอใจในสิ่งนั้น ซึ่งความรู้สึกนี้จะทำให้เกิดเจตคติในทางใดทางหนึ่ง คือชอบ หรือไม่ชอบ ความรู้สึกนี้เมื่อเกิดขึ้นแล้วจะเปลี่ยนแปลงได้ยากมาก ไม่เหมือนกับความจริง (Facts) ต่างๆ ซึ่งจะเปลี่ยนแปลงได้ง่ายกว่า ถ้ามีเหตุผลเพียงพอ

3. องค์ประกอบทางด้านแนวโน้มในเชิงพฤติกรรมหรือการกระทำ (Action Tendency Component or Behavioral Component) เป็นความพร้อมที่จะตอบสนองต่อสิ่งนั้นๆ ในทางใดทางหนึ่ง คือพร้อมที่จะสนับสนุน ส่งเสริมช่วยเหลือหรือในทางทำลายขัดขวางต่อผู้เป็นต้น

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526 : 3) ให้แนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบของเจตคติว่า

1. องค์ประกอบด้านพุทธิปัญญา (Cognitive Component) ได้แก่ ความคิด ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่มนุษย์ใช้ในการคิด

2. องค์ประกอบทางด้านท่าทีความรู้สึก (Affective Component) เป็นส่วนประกอบทางด้านอารมณ์ ความรู้สึก ซึ่งเป็นตัวเร้า “ความคิด” อีกต่อหนึ่ง ถ้าบุคคลมีภาวะความรู้สึกที่ดีหรือไม่ดี หรือไม่ดี ขณะที่คิดถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

3. องค์ประกอบทางการปฏิบัติ (Behavioral Component) องค์ประกอบนี้เป็นองค์ประกอบที่มีแนวโน้มในทางปฏิบัติ หรือถ้ามีสิ่งเร้าที่เหมาะสม จะเกิดปฏิบัติหรือมีปฏิกิริยาอย่างใดอย่างหนึ่ง

การวัดเจตคติ

นักจิตวิทยาเชื่อว่า ถ้าสรรพสิ่งซึ่งรวมทั้ง เจตคติมีอยู่จริง จะต้องมียุ่ปริมาณหนึ่งที่สามารถบอกมาเป็นจำนวนได้ การบอกเป็นเชิงปริมาณหรือเป็นจำนวนสามารถกระทำได้ด้วย การวัดในลักษณะใดลักษณะหนึ่งสำหรับบางกลุ่มความคิดอาจพุดถึงการวัดนี้ในลักษณะของการประมวลเพื่อการประเมินก็ได้ แต่จุดหมายคล้ายคลึงกันคือ ต้องการทราบสภาวะของเจตคติในขณะถูกศึกษานั้นอยู่ในสภาวะอย่างไร เนื่องจากเจตคติเป็นพฤติกรรมทางสมอง เป็นสภาพทางจิตหรืออารมณ์ของมนุษย์ที่ซับซ้อน ซีคอร์ด และคาร์ล (Secord and Carl. 1964 : 100) ได้แสดงความคิดเห็นว่า เจตคติไม่สามารถวัดได้โดยตรง แต่สามารถวัดในรูปของความคิดเห็น (Opinion) หรือจากการแสดงวาจา (Verbal Expression) เทอร์สโตน (Thurstone. 1967 : 476)

ก็มีความคิดเห็นตรงกันว่า การวัดเจตคติ จะวัดได้โดยตรงไม่ได้ แต่สามารถวัดในรูปของความคิดเห็น หรือการแสดงออกทางภาษา แต่ในการวัดนี้อาจเกิดความไม่แน่นอน หากผู้ตอบ บิดเบือน หรือตอบไม่ตรงกับใจจริง อนาสตาซ (Anastasi. 1976 : 453) ได้ให้ความคิดเห็นในเรื่องการวัดเจตคติไว้ว่า เจตคติไม่สามารถสังเกตได้โดยตรง แต่สามารถสรุปหาได้จาก พฤติกรรมภายนอกโดยใช้ภาษาเป็นสื่อ หรือไม่ใช้ภาษาเป็นสื่อ

จากแนวคิดและนิยามที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า เจตคติไม่สามารถวัดได้โดยตรง แต่สามารถวัดได้ในรูปของความคิดเห็นจากการแสดงออกทางภาษาหรือวัดได้โดยการสัมภาษณ์ วัดจากผู้ที่เกี่ยวข้องกับบุคคลที่เราต้องการจะวัด และจากการใช้แบบวัดทางเจตคติ ขั้นตอนในการสร้างแบบวัดเจตคตินั้น ต้องให้ความหมายของเจตคติและสิ่งที่จะวัดให้แน่นอนแล้วจึงสร้าง ข้อความให้กลุ่มเนื้อหาในแต่ละหัวข้อที่ต้องการจะวัด จากนั้นนำแบบวัดไปใช้กับกลุ่มบุคคลที่มี ลักษณะพื้นฐานกับกลุ่มที่ต้องการจะศึกษา เพื่อคัดเลือกข้อความและปรับปรุงข้อความในแบบวัด เจตคตินั้นๆ

ในหัวข้อการวัดเจตคตินี้ผู้วิจัยจะอธิบาย 2 หัวข้อ คือ

1. วิธีการวัดเจตคติ
2. เครื่องมือที่ใช้วัดเจตคติ

1. การวัดเจตคติ

การวัดเจตคติทำให้เข้าใจเจตคติของบุคคล และสามารถทำนายพฤติกรรมของ บุคคลนั้นๆ ได้ ซึ่งนักวิชาการได้เสนอแนะการวัดเจตคติไว้ดังนี้

อุทุมพร ทองอุไทย (2522 : 6 - 7) ได้แบ่งวิธีวัดเจตคติไว้ 4 วิธี คือ

1. การรายงานตนเอง (Self-Report) เป็นการให้แต่ละคนรายงานเจตคติของเขาเอง โดยการพูดซึ่งอาศัยการสัมภาษณ์ การสำรวจ หรือโดยการเขียนลงในแบบสอบถามหรือตอบลงในแบบประมาณค่าเจตคติ การรายงานตนเอง เป็นวิธีวัดเจตคติที่ตรงไปตรงมาและมักจะนิยมใช้
2. ให้ผู้อื่นรายงานเจตคติของกลุ่มเป้าหมาย ใช้เมื่อบุคคลต้องการวัดเจตคติ ไม่สามารถแสดงเจตคติออกมาได้ หรือต้องการทราบพฤติกรรมของบุคคลเหล่านั้น ในสถานการณ์ บางอย่าง
3. วิธีทางสังคมมิติ โดยการให้กลุ่มรายงานเกี่ยวกับเจตคติของเขาต่อคนอื่นๆ ใน กลุ่มเดียวกัน
4. จากบันทึกต่างๆ เมื่อเราสามารถได้รับบันทึกต่างๆ ที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเจตคติ นั้นๆ และเป็นข้อมูลที่สมบูรณ์

สงบ ลักษณะ (2529 : 41 - 42) ได้กล่าวถึงการวัดคุณลักษณะทางด้านความรู้สึก สรุปได้ว่า คุณลักษณะทางด้านความรู้สึก อาจจะปรากฏในลักษณะของความสนใจหรือเจตคติ ซึ่งมีวิธีการวัดได้ 3 วิธีคือ

1. การวัดโดยให้ผู้ถูกวัดได้รายงานความรู้สึกนึกคิดของตนเองโดยการใช้เครื่องมือข้อเขียนหรือโดยการสัมภาษณ์
2. การวัดโดยการสังเกตผู้ถูกวัดในสถานการณ์ต่างๆ
3. การวัดโดยให้บุคคลอื่น เช่น ครู ผู้ปกครอง เพื่อน รายงานลักษณะของบุคคลนั้น โดยการใช้เทคนิคสังคมมิติ แบบสอบถาม หรือสัมภาษณ์ผู้ที่รู้จักบุคคลที่เราต้องการวัด

นอกจากนี้ ไพศาล หวังพานิช (2526 : 147 - 148) กล่าวว่า การวัดเจตคติเป็นเรื่องที่ยุ่งยากพอสมควร เพราะเป็นการวัดคุณลักษณะภายในที่เกี่ยวกับอารมณ์ความรู้สึกของบุคคล คุณลักษณะดังกล่าวมีการแปรเปลี่ยนได้ง่าย ดังนั้นการวัดเจตคติต้องอาศัยหลักดังนี้

1. ต้องยอมรับข้อดกลางเบื้องต้น (Basic Assumptions)
 - 1.1 ความรู้สึกนึกคิด หรือเจตคติของบุคคลมีลักษณะที่อยู่ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ทำให้เราสามารถวัดได้
 - 1.2 เจตคติไม่สามารถวัดได้โดยตรง ต้องวัดโดยทางอ้อมจากแนวที่บุคคลจะแสดงออกต่อเหตุการณ์ต่างๆ
 - 1.3 เจตคตินอกจากจะวัดในรูปทิศทางของความรู้สึก เช่น สนับสนุน คัดค้าน ยังสามารถวัดขนาดและปริมาณมากน้อยหรือความเข้มของเจตคติอีกด้วย
2. ในการวัดเจตคติจะต้องมีสิ่งประกอบ 3 สิ่ง คือ ตัวบุคคลที่จะถูกวัด สิ่งเร้าซึ่งเป็นข้อความเกี่ยวกับรายละเอียดในสิ่งนั้น และการตอบสนองของบุคคลที่ถูกวัด
3. สิ่งเร้าที่นิยมใช้คือ ข้อความวัดเจตคติ เป็นสิ่งเร้าทางภาษาที่ใช้อธิบายคุณค่าคุณลักษณะของสิ่งนั้น เพื่อให้บุคคลตอบสนองออกมาในระดับความรู้สึก
4. การสรุปผลในเรื่องของเจตคติ จะอาศัยผลสรุปจากการตอบสนองต่อสิ่งเร้า จำเป็นอย่างยิ่งที่การวัดจะต้องครอบคลุมคุณลักษณะต่างๆ เพื่อผลจากการสรุปจะได้ตรงกับความจริงมากที่สุด
5. การวัดเจตคติต้องคำนึงถึงความเที่ยงตรงของผลการวัด โดยต้องให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงของบุคคล

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543 : 60 - 63) ได้เสนอวิธีวัดเจตคติที่นิยมใช้กัน 5 ชนิด คือ

1. การสัมภาษณ์ (Interview) ซึ่งหมายถึง การพูดคุยกันอย่างมีจุดมุ่งหมาย การวัดเจตคติด้วยวิธีนี้ต้องสร้างข้อคำถามให้เป็นมาตรฐาน ข้อคำถามนั้นต้องเขียนเน้นความรู้สึกที่สามารถวัดเจตคติได้ตรงเป้าเจตคติ การเตรียมคน เตรียมเครื่องมือ จึงเป็นสิ่งที่สำคัญ

2. การสังเกต (Observation) เป็นการเฝ้ามองดูสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างมีจุดหมาย สิ่งสำคัญต้องเตรียมข้อรายการที่จะสังเกตไว้ก่อน

3. การรายงานตนเอง (Self-Report) เป็นวิธีที่ให้ผู้ถูกสอบวัดแสดงความรู้สึกรู้สึกออกอย่างตรงไปตรงมา โดยมีสิ่งเร้าเป็นข้อความ แบบทดสอบหรือมาตราวัดที่นิยมใช้กันมีแนวของเทอร์สโตน (Thurstone) ลิเคอร์ท (Likert) ออสกู๊ด (Osgood) และ กัตแมน (Guttman)

4. เทคนิคจินตนาการ (Projective Technique) เป็นการวัดเจตคติที่อาศัยสถานการณ์หลายอย่างไปเร้าผู้สอบ เช่น ให้เติมประโยคให้สมบูรณ์ เติมเรื่องราวสั้นๆ เล่านิทานจากภาพ การแปลความหมายอาศัยผลจากการตอบ

5. การวัดทางสรีระภาพ (Physiological Measurement) เป็นการวัดที่อาศัยเครื่องมือไฟฟ้า เพื่อวัดความรู้สึกของการเปลี่ยนแปลงสภาพของร่างกาย เช่น วัดการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ การเชื่อถือได้ขนาดไหนต้องศึกษาให้รอบคอบ

2. เครื่องมือวัดเจตคติ

ในการวัดเจตคตินั้น มีนักการศึกษาหลายท่านได้สร้างเครื่องมือวัดเจตคติไว้หลายแบบด้วยกัน เช่น วัดเจตคติโดยใช้วิธีการวัดช่วงเท่ากัน (Equal Appearing Intervals) ของเทอร์สโตน การวัดเจตคติโดยวิธีการวิเคราะห์มาตราส่วน (Scalogram Analysis) ของกัตแมน การวัดเจตคติโดยใช้มาตรวัดความแตกต่างแห่งความหมาย (Semantic Differential Scale) ของออสกู๊ดและคนอื่นๆ แต่ในการวิจัยเกี่ยวกับเจตคติครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกวิธีประมาณค่ารวม (Summated Rating) ของ ลิเคอร์ท (Likert)

การสร้างเจตคติโดยใช้วิธีประมาณค่ารวม ไพศาล หวังพานิช (2526 : 149 - 150) ได้กล่าวถึงการสร้างและใช้มาตรวัดเจตคติของลิเคอร์ทไว้ดังนี้

1. วิธีสร้าง

1.1 เขียนข้อความเกี่ยวกับคุณค่า คุณลักษณะต่างๆ ของเรื่องที่ต้องการวัดให้ครอบคลุมลักษณะที่สำคัญให้ครบถ้วนทุกแง่ทุกมุม โดยให้มีข้อความที่แสดงถึงคุณค่าหรือลักษณะของเรื่องนั้น ทั้งทางด้านบวกและด้านลบ

1.2 กำหนดระดับ (Scale) ของการตอบสนองในแต่ละข้อความโดยแบ่งเป็น 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

1.3 ให้ผู้ตอบอ่านข้อความที่กำหนดขึ้นในแต่ละข้อแล้วแสดงความรู้สึกว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับข้อความมากน้อยในระดับใด หรืออีกนัยหนึ่งให้พิจารณาว่า ข้อความแต่ละข้อนั้น กล่าวถึงเรื่องต่างๆ ตรงกับความรู้สึกของผู้ตอบในระดับใดใน 5 ระดับ

2. การตรวจให้คะแนน

การให้น้ำหนักหรือคะแนนเพื่อแทนระดับเจตคติตามที่ลิเคอร์ท สามารถให้ได้ 3 วิธี วิธีหลักของคะแนนมาตรฐาน วิธีกำหนดค่าน้ำหนัก และวิธีหาผลรวมค่าน้ำหนัก ความเบี่ยงเบน ในเชิงปฏิบัติ นิยมวิธีกำหนดน้ำหนักเป็นค่าประจำระดับของแต่ละระดับความเห็น คือ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ 5 คะแนน
เห็นด้วย	ให้ 4 คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้ 3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้ 2 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ 1 คะแนน

การให้น้ำหนักหรือคะแนนความเห็นในแต่ละระดับด้วยวิธีดังกล่าว ทำให้มาตราการวัดเจตคติตามวิธีของลิเคอร์ทใช้ได้สะดวก ถ้าข้อความใดกล่าวในลักษณะลบ การให้น้ำหนักความเห็นของข้อความนั้นจะกลับกันเป็น 1, 2, 3, 4, 5 หรือ 0, 1, 2, 3, 4

เมื่อแต่ละระดับความเห็นของแต่ละข้อความวัดเจตคติมีค่าตายตัวการที่จะหาว่าบุคคลใดเจตคติเป็นอย่างไรก็ให้ใช้วิธีการรวมน้ำหนัก หรือคะแนนจากการตอบทุกข้อความของแต่ละคน ถ้าน้ำหนักรวมจากการตอบข้อความทั้งหมดมีค่าสูงหรือได้คะแนนสูง แสดงว่าเจตคติของบุคคลนั้นมีลักษณะพอใจ หรือคล้อยตาม แต่ถ้าได้คะแนนหรือน้ำหนักรวมต่ำย่อมแสดงว่าบุคคลนั้นมีเจตคติที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้น หรือมีความรู้สึกไม่พอใจหรือคัดค้านในสิ่งนั้นๆ คะแนนหรือน้ำหนักที่ใช้แทนระดับเจตคติดังกล่าวเป็นผลการวัดที่มีอยู่ในมาตราอันดับ (Ordinal Scale) และสามารถนำไปคิดคำนวณหาค่าทางสถิติต่างๆ ต่อไปได้

เครื่องมือที่ใช้วัดเจตคติ หรือมาตราวัดเจตคติประกอบด้วยข้อความ หรือข้อความที่จะกระตุ้นให้ผู้วัดแสดงความคิดเห็นหรือความรู้สึกออกมา ดังนั้นการวัดจะถูกต้องและเชื่อถือได้มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับคุณภาพของข้อความที่ใช้ถามหรือใช้เร้า การเขียนข้อความนั้นไพศาล หวังพานิช (2526 : 148) ได้เสนอแนะวิธีเขียนไว้ดังนี้

1. ใช้ข้อความที่กล่าวถึงเหตุการณ์หรือเรื่องราวในปัจจุบัน จะทำให้ทราบเจตคติของบุคคลนั้นปัจจุบัน การกล่าวถึงเหตุการณ์ในอดีตอาจไม่สามารถวัดเจตคติของบุคคลนั้นในอดีตเนื่องจาก เจตคติในเรื่องนั้นในปัจจุบันอาจแปรเปลี่ยนไปแล้ว

2. หลีกเลี่ยงข้อความที่ถามข้อเท็จจริง (Fact) เพราะจะเป็นการตอบตามความจริงมากกว่าความรู้สึกนึกคิด

3. ข้อความที่ถามต้องได้คำตอบที่สามารถแปลความได้ คือ สามารถบอกทิศทางและระดับความคิดเห็นได้

4. ข้อความต้องมีความเป็นปรนัยชัดเจน ไม่กำกวม

5. ข้อความหนึ่งควรถามความคิดเห็นเพียงเรื่องเดียวหรือประเด็นเดียว

6. ใช้ข้อความที่มีลักษณะเป็นกลาง ไม่โน้มเอียงไปในทิศทางใด ทิศทางหนึ่ง หลีกเลี่ยงการใช้คำถามบางคำ เช่น เสมอ ทั้งหมด เท่านั้น เพียงแต่

7. ไม่ถามนอกเรื่องที่จะศึกษา

การวัดเจตคติที่ดีนั้น ขึ้นอยู่กับการเขียนข้อความที่ใช้วัดเจตคติว่าเขียนได้ดีแค่ไหน นักวัดเจตคติได้เสนอแนะในการสร้างข้อความเพื่อวัดเจตคติดังนี้ (เชตศักดิ์ โฆวาสินธุ์. 2520 : 42 – 43)

1. พยายามหลีกเลี่ยงข้อความที่อ้างถึงอดีตหรือสิ่งที่ผ่านมาแล้ว เพราะในปัจจุบัน เจตคติต่อสิ่งที่ผ่านมาแล้วนั้นอาจไม่สอดคล้องกับเจตคติที่มีต่อสิ่งนั้นในขณะที่สิ่งนั้นเกิดขึ้นก็ได้ ฉะนั้น การศึกษาเจตคติควรใช้ข้อความนั้นกล่าวหรืออ้างถึงเหตุการณ์ปัจจุบันมากกว่า

2. พยายามหลีกเลี่ยงข้อความที่เป็นจริงหรือดีความเป็นจริงตามข้อความนั้นๆ เพราะจะทำให้ผู้ตอบแบบสอบถามนั้น ตอบสนองไปในทิศทางเดียวกันหมด ซึ่งเมื่อนำมาวิเคราะห์แล้ว ค่าอำนาจจำแนกจะต่ำมาก ไม่สามารถจะนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลต่อไปได้

3. พยายามหลีกเลี่ยงข้อความที่กำกวมหรืออาจตีความมากกว่าหนึ่งอย่าง เพราะจะทำให้ผู้ตอบเกิดความรู้สึกไม่แน่ใจ หรือไม่สามารถตัดสินใจได้ว่า เห็นด้วยหรือไม่กับข้อความนั้น ฉะนั้น ข้อความวัดเจตคตินั้นควรใช้รูปประโยคอย่างง่าย สั้นกะทัดรัด (ประมาณ 2 คำ) รัดกุมชัดเจน

4. พยายามหลีกเลี่ยงข้อความที่ไม่แสดงความคิดเห็น หรือไม่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่จะพิจารณา

5. ข้อความแต่ละข้อความต้องแสดงความคิดเพียงความคิดเดียวที่สมบูรณ์ในตัวของมันเอง

6. พยายามเลือกใช้ข้อความที่มีลักษณะเป็นกลาง ซึ่งจะช่วยให้ครอบคลุมพิสัยหรือช่วงเจตคติทั้งหมดได้ดี ฉะนั้นจึงควรหลีกเลี่ยงคำบางคำที่บ่งกว้างๆ เช่น ทั้งหมด เสมอ ไม่เคย เลย

7. ถ้าหลีกเลี่ยงคำที่บอกลักษณะที่ชี้เฉพาะได้ เช่น เท่านั้น เพียงแต่ หรือเพียงเล็กน้อย ก็ควรหลีกเลี่ยง

8. พยายามหลีกเลี่ยงการใช้ข้อความในรูปประโยคปฏิเสธซ้อนปฏิเสธ

4.6 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลกับการทำวิจัย เนื่องจากงานวิจัยเป็นงานหนักเป็นการคิดค้นแก้ปัญหา เป็นขบวนการสร้างสรรค์ทางปัญญาความคิดของมนุษย์ ผู้ที่จะประสบความสำเร็จในการวิจัย คือผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง คือเป็นคนที่มีความหวังในชีวิตที่จะทำอะไรให้สำเร็จตามความคาดหวังไว้ (พจน์ สะเพียรชัย. 2525 : 3) ซึ่งสอดคล้องกับ

ทองหล่อ วิชาวิน (2522 : 9) ที่กล่าวว่านักวิจัยที่ประสบความสำเร็จในงานวิจัย จะต้องเป็นคนที่มีแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์หรือเป็นคนที่มุ่งหวังหรือต้องการจะหาอะไรได้สำเร็จมาก และมีความคิดว่าผลงานที่เขาทำนั้นมักจะมีประโยชน์ต่อตนเองและคนอื่น ๆ

สมใจ จิตพิทักษ์ (2532) ได้ศึกษาพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวแปรที่สามารถอธิบายความแปรปรวนของผลผลิตภาพการวิจัยของอาจารย์ ในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้อย่างมีนัยสำคัญและจากการวิเคราะห์เนื้อหา พบว่าอาจารย์ที่ไม่ทำวิจัยนั้น มีบางคนอยากทำแต่กลัวว่าทำแล้วจะไม่สำเร็จ ส่วนวันทนา ชูช่วย (2533) พบว่า ผู้ที่ทำวิจัยสำเร็จจะต้องประกอบด้วยความรับผิดชอบของผู้วิจัยเองที่จะต้องมุ่งมั่นบากบั่น หาคำตอบโดยการวิจัยจากปัญหาที่คนต้องการคำตอบ ซึ่งตรงกับผลการวิจัยของคริสเตนเซน และเจนเซน (Christensen and Jensen. 1992 : 23) พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับผลผลิตภาพการวิจัยของคณะอุตสาหกรรมศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญ

ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation)

นักจิตวิทยาและนักการศึกษาได้ให้ความหมายของคำว่า "แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์" ไว้แตกต่างกัน ดังนี้

แมคเคลแลนด์ (McClelland. 1953 : 110 - 111) ได้ให้นิยามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า หมายถึง ความปรารถนาที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี แข่งขันกันด้วยมาตรฐานอันดีเยี่ยม (Standard of Excellence) หรือหาให้ดีกว่าบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง พยายามเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ มีความสบายใจเมื่อประสบความสำเร็จ และมีความวิตกกังวลเมื่อประสบความล้มเหลว

แอทกินสัน (Atkinson. 1964 : 240 - 241) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นแรงผลักดันที่เกิดขึ้น เมื่อบุคคลรู้ตัวว่าการกระทำของตนจะต้องได้รับการประเมินจากตัวเองหรือบุคคลอื่นโดยเทียบกับมาตรฐานอันดีเยี่ยม ผลจากการประเมินอาจเป็นสิ่งที่พอใจเมื่อกระทำจนสำเร็จ หรือไม่พอใจเมื่อกระทำไม่สำเร็จ

ฮิลการ์ด (Hilgard. 1967 : 153) ให้ความหมาย แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ว่าเป็นแรงจูงใจชนิดหนึ่งที่ทำให้บุคคลมีการกระทำเพื่อบรรลุเป้าประสงค์ (Goal) ได้ทัดเทียมมาตรฐานอันดีเยี่ยม (Standard of Excellence)

ลินด์เกรน (Lindgren. 1972 : 23 - 28) อธิบายความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในรูปของความต้องการความสำเร็จ (Need For Achievement) เปรียบได้กับความต้องการขั้นสูงของมาสโลว์ (Maslow) ที่เรียกว่า Self-Actualization เป็นความเข้าใจตนเองทั้งในด้านความ

สามารถ ความถนัด รวมทั้งศักยภาพอื่นๆ และจะมีความปรารถนาที่จะใช้ความสามารถและศักยภาพนั้นอย่างเต็มที่

บุญชม ศรีสะอาด (2524 : 25) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า หมายถึง ความต้องการสัมฤทธิ์ผล เป็นแรงจูงใจที่พยายามกระทำหรือแข่งขันกันกระทำ เพื่อให้ได้เกณฑ์มาตรฐานอันดีเยี่ยมบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จะพยายามกระทำเพื่อให้สัมฤทธิ์ในด้านอื่นสูงด้วย

สุชาติ สุธรรมรักษ์ (2531 : 186 - 187) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์คือ ความมุ่งหวังที่จะประสบความสำเร็จ ความพยายามฟันฝ่าอุปสรรคในการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เพื่อเอาชนะคนอื่นหรือ เพื่อความต้องการที่จะเพิ่มศักดิ์ศรีของตนเอง ซึ่งความต้องการเหล่านี้เป็นแรงจูงใจให้เกิดการกระทำและนำมาซึ่งผลสัมฤทธิ์

พระเทพเวที (2532 : 48 - 50) อธิบายแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่ามี 2 แบบ แบบที่ 1 เป็นการใฝ่ความเป็นเลิศที่สนับสนุนระบบการแข่งขัน และแบบที่ 2 เป็นการใฝ่ความเป็นเลิศแท้ ซึ่งประกอบด้วยลักษณะที่สำคัญ 3 ประการคือ ประการที่ 1 ถ้าทำก็ทำให้ดีเลิศ ให้ได้ดีที่สุดเต็มที่แห่งงานนั้นๆ ประการที่ 2 มีความเป็นเลิศเพราะดีที่สุดเต็มที่แห่งความสามารถของตัวเรา และประการสุดท้ายคือ สิ่งนั้นมีความเป็นเลิศโดยเป็นสิ่งที่ดีที่สุด เกือใกล้กันที่สุด เป็นประโยชน์ที่สุด แก่ชีวิตและสังคม

จากความหมายที่กล่าวมาข้างต้น พอจะสรุปความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาหรือความพยายามที่จะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้บรรลุถึงผลสำเร็จ โดยไม่ย่อท้อต่อความยากลำบาก หรืออุปสรรคที่ขัดขวาง มีความมุ่งมั่นที่จะทำให้ดีเลิศเพื่อบรรลุมาตรฐานที่ตนตั้งไว้

ทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แนวคิดเชิงทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่สำคัญๆ มีดังนี้

1. ทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเมอร์เรย์ (Murray)

เมอร์เรย์ (ทศพร ประเสริฐสุข. 2525 : 26 ; อ้างอิงจาก Murray. 1938 : 152 - 266) ได้รวบรวมความต้องการทางจิตของมนุษย์ไว้ 8 ชนิด และในจำนวนนี้ มีความต้องการเอาชนะและประสบผลสำเร็จ (Need For Achievement) รวมอยู่ด้วย เขาจึงเป็นบุคคลแรกที่ได้กล่าวถึงความต้องการผลสัมฤทธิ์ (n-Achievement) ว่าเป็นความต้องการทางจิตที่มีอยู่ในมนุษย์ทุกคน เพราะมนุษย์เป็นผู้ที่มีความสามารถ มีพลังจิต (Will Power) ที่จะเอาชนะอุปสรรคมุ่งมั่นที่จะกระทำในสิ่งที่ยากให้สำเร็จ

2. ทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์

(McClelland's Achievement Motivation Theory)

แมคเคลแลนด์ (สุพจน์ สิ้นสุวงศ์วัฒน์. 2527 : 12 - 13 ; อ้างอิงจาก McClelland. 1961 : 36 - 62) ได้เน้นถึงแรงจูงใจทางสังคม 3 ประเภท คือ

2.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motive) ซึ่งก็คือ ความปรารถนาที่จะกระทำให้สิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงไปด้วย โดยพยายามแข่งขันกับมาตรฐานอันดีเลิศ มีความสบายใจเมื่อประสบความสำเร็จ และมีความวิตกกังวลเมื่อพบกันความล้มเหลว

2.2 แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ (Achievement Motive) หมายถึง ความปรารถนาที่จะเป็นที่ยอมรับของคนอื่น ต้องการเป็นที่นิยมชมชอบหรือรักใคร่ชอบพอของคนอื่น สิ่งเหล่านี้เป็นแรงจูงใจที่จะทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรม เพื่อให้ได้มาซึ่งการยอมรับจากบุคคลอื่น

2.3 แรงจูงใจใฝ่อำนาจ (Power Motive) หมายถึง ความปรารถนาที่จะได้มาซึ่งอิทธิพลเหนือกว่าคนอื่น ๆ ในสังคม ทำให้บุคคลแสวงหาอำนาจเพราะจะเกิดความรู้สึกว่าหากทำอะไรได้เหนือคนอื่นเป็นความภาคภูมิใจ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่อำนาจสูงจะเป็นผู้ที่พยายามจะควบคุมสิ่งต่าง ๆ เพื่อให้ตนเองบรรลุความต้องการที่จะมีอิทธิพลเหนือกว่าบุคคลอื่น

ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แมคเคลแลนด์ (สุพจน์ สิ้นสุวงศ์วัฒน์. 2527 : 20 - 21 อ้างอิงจาก McClelland. 1961 : 207 - 256) กล่าวว่า ลักษณะพฤติกรรมของผู้ประกอบการซึ่งเป็นผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่ามีลักษณะดังนี้

1. กล้าเสี่ยงพอสมควร (Moderate Risk-Taking) มีการตัดสินใจที่เด็ดเดี่ยว บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ไม่พอใจทำสิ่งที่ง่าย ๆ ซึ่งไม่ต้องใช้ความสามารถหากแต่เลือกทำสิ่งที่ยาก เหมาะสมกับความสามารถของตน และทำสิ่งที่ยากได้สำเร็จนั้นให้ตนพอใจ ส่วนผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ มักไม่กล้าเสี่ยงเพราะกลัวไม่สำเร็จหรือไม่ก็เสี่ยงจนเกินไปทั้ง ๆ ที่รู้ว่าจะทำไม่สำเร็จ แต่ก็หวังพึงโชค

2. ความกระตือรือร้น (Energetic) หรือความขยันขันแข็งในการกระทำสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไม่ได้ขยันไปทุกกรณี แต่จะเอาใจใส่มานะพากเพียรต่อสิ่งที่ท้าทายอยู่ ความสามารถของตนเป็นงานที่ต้องใช้สมองขบคิด และจะทำให้ตนเองเกิดความรู้สึกรู้ว่าได้ทำงานสำคัญสำเร็จลุล่วงไป

3. ความรับผิดชอบต่อตนเอง (Individual Responsibility) ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะพยายามทำงานให้เสร็จเพื่อความพึงพอใจของตนเอง มิใช่จะหวังให้คนอื่นยกย่องตน ต้องการปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้น ไม่ชอบให้ผู้อื่นมาบงการว่าตนควรจะทำอย่างนั้นอย่างนี้

4. ต้องการทราบแน่ชัดในการตัดสินใจ (Knowledge of Result of Decision) ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะติดตามผลการกระทำของตนว่ามีผลเป็นอย่างไร ไม่ใช่คาดคะเนว่าเป็น

อย่างนั้นอย่างนี้ และเมื่อทราบผลการตัดสินใจหรือการกระทำแล้ว ยังพยายามทำให้ดีกว่าเดิมอีก

5. คาดการณ์ล่วงหน้า (Anticipation of Future Possibilities) ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงเป็นผู้ที่มีแผนการระยะยาว (Long-Range Planning) เพราะเล็งเห็นการณ์ไกลกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

6. มีทักษะในการจัดระบบงาน (Organizational Skill) ข้อนี้ไม่มีหลักฐานการค้นคว้าเพียงพอ แต่จะเป็นลักษณะที่น่าที่จะทำให้เกิดสมรรถภาพในการจัดระบบงานยิ่งขึ้น

แมคเคลแลนด์ (สุพจน์ สิ้นสุวงศ์วัฒน์. 2527 : 20 ; อ้างอิงมาจาก McClelland. 1969 : 104) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่าเป็นดัชนีบ่งชี้ความมีคุณภาพของทรัพยากรมนุษย์อย่างหนึ่ง และได้กำหนดลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ไว้ดังนี้

1. ทำกิจกรรมต่างๆ ให้สำเร็จมากกว่าที่ทำได้เพื่อหลีกเลี่ยงความล้มเหลว
2. เลือกทำสิ่งที่เป็นไปได้และเหมาะสมกับความสามารถของตน
3. มีความตั้งใจในการทำงานเพื่อให้งานสำเร็จอย่างแท้จริง ไม่ใช่เกิดจากโอกาสและไม่เชื่อในสิ่งมหัศจรรย์

4. ทำกิจกรรมเพื่อให้บรรลุมาตรฐานของตนเอง ไม่ใช่มีจุดมุ่งหมายที่รางวัล
กิลฟอร์ด (Guilford. 1959 : 37 - 439) กล่าวถึงลักษณะผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่าประกอบด้วย

1. ความทะเยอทะยานทั่วๆ ไป คือปรารถนาที่จะทำกิจกรรมนั้นให้สำเร็จ
2. มีความเพียรพยายาม ได้แก่งานให้เป็นผลสำเร็จ
3. ความอดทนเต็มใจที่จะลำบากแม้ยากเพียงใดก็ตาม

แอตคินสัน (Atkinson. 1964 : 259 - 260) กล่าวว่า คนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กล้าแข็งจะมองหางานที่ยากขึ้น แต่ถ้างานนั้นง่ายหรือปานกลาง ความสนใจของเขาจะลดลงหลังจากงานชิ้นแรกประสบผลสำเร็จ ถ้างานชิ้นแรกง่ายและเขาล้มเหลว ความคาดหวังที่จะประสบผลสำเร็จจะลดลงมา ความล้มเหลวในครั้งต่อๆ มา จะค่อยๆ ทำให้แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ลดลง และความคาดหวังลดลงด้วย

ลินด์เกรน (Lindgren. 1967 : 31 - 34) พบว่า พฤติกรรมของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงนั้นจะมีความทะเยอทะยาน (Ambition) การมุ่งแข่งขัน (Competitiveness) การพยายามปรับปรุงตัวให้ดีขึ้น (Self Improvement)

แครนดัล (Marx. 1970 : 240 ; citing Crandall. 1963) ได้กำหนดลักษณะพฤติกรรมของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ไว้ 3 ลักษณะ ดังนี้

1. เป็นพฤติกรรมที่มีเป้าประสงค์
2. เป็นพฤติกรรมที่มีเอกลักษณ์ไม่เลียนแบบผู้อื่นทั้งหมด

3. เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ที่มุ่งแข่งขันกับมาตรฐานอันดีเยี่ยมอย่างใดอย่างหนึ่ง

เฮอร์แมนส์ (Hermans. 1970 : 355) ได้ให้แนวทางที่เห็นได้ชัดของผู้ที่มีลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไว้ 10 ประการ ดังนี้

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในแต่ละบุคคลจะมีระดับความทะเยอทะยานสูงไกลเกินกว่าความสามารถของเขาที่จะไปถึง
2. มีความหวังอย่างมากว่าตนจะประสบความสำเร็จ ถึงแม้ผลการกระทำนั้นจะขึ้นอยู่กับโอกาส (Risk-Taking Behavior)
3. มีความพยายามไปสู่สถานะที่สูงขึ้นไป (Upward Mobility)
4. เพียรพยายาม (Persistence) ทำงานที่ยากได้เป็นเวลานาน
5. เมื่อมีการขัดขวางในขณะที่กำลังทำงาน จะพยายามทำต่อไปให้สำเร็จ
6. รู้สึกว่าเวลาเป็นสิ่งที่ไม่หยุดนิ่ง และทุกสิ่งทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว
7. คำนึงถึงเหตุการณ์ในอนาคตมาก
8. ผู้ร่วมงานที่เขาเลือก คือ ผู้ที่มีความสามารถเป็นอันดับแรก
9. ต้องการให้เป็นที่ยอมรับของผู้อื่น โดยพยายามทำงานของตนเองให้ดีขึ้น
10. ปฏิบัติงานให้ตืออยู่เสมอ

ไวเนอร์ (Weiner. 1972 : 203 - 215) ได้สรุปลักษณะเด่นของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง เปรียบเทียบกับผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำไว้ดังนี้

1. ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ตั้งใจทำงานดีกว่า อดทนต่อความล้มเหลวสูง ชอบเลือกงานสลบซับซ้อนมากกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ
2. ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ชอบริเริ่มกระทำสิ่งต่างๆ ด้วยความคิดของตนเองมากกว่า และภูมิใจที่ได้เลือกงานที่ยากมากกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

พอร์นีย์ (ซูทซ์) เจนจิต (2538 : 513) ได้กล่าวถึงลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไว้ ดังนี้

1. เป็นผู้ที่มีความบากบั่น พยายามที่จะเอาชนะความล้มเหลวต่างๆ พยายามที่จะไปให้ถึงจุดหมายปลายทาง
2. เป็นผู้ที่ทำงานมีแผน
3. เป็นผู้ที่ตั้งระดับความหวังสูง

จากแนวคิดเกี่ยวกับลักษณะของบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ที่นำเสนอมาข้างต้น พอสรุปได้ดังนี้ คือ เป็นผู้ที่มีความพยายาม มานะ อดทน ต่อกิจกรรมยากทั้งปวง เป็นผู้ที่มีความกระตือรือร้นสูง เป็นผู้ที่ยอมรับความผิดพลาดและพร้อมที่จะปรับปรุง มีความเชื่อมั่นในตนเอง สละยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น มีเป้าหมายในการทำงานที่ชัดเจน มีการวางแผนใน

การทำงานอย่างเป็นระบบ มีความรับผิดชอบต่องาน รับผิดชอบต่องาน และมีความทะเยอทะยานที่เหมาะสมกับสภาพของตน

4.7 ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงาน

การปฏิบัติงานของบุคคลจะบรรลุวัตถุประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพตามที่หน่วยงานต้องการได้นั้น นอกเหนือจากความรู้ ความสามารถของบุคลากรแล้ว ความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคลในหน่วยงานเป็นสิ่งที่สำคัญ และจำเป็นอย่างยิ่ง

เสถียร เหลืองอร่าม (ชิตหทัย ผลานันต์. 2541 : 37 ; อ้างอิงจาก เสถียร เหลืองอร่าม. 2527 : 206) เน้นถึงบทบาทของเพื่อนร่วมงานว่าเพื่อนร่วมงานควรจะช่วยกันสร้างบรรยากาศการทำงานอันดี มีความรักใคร่กลมเกลียวกัน คอยช่วยกระตุ้นการปฏิบัติงานของกลุ่ม แนะนำช่วยเหลือการงานซึ่งกันและกัน ปฏิบัติงานตรงต่อเวลาได้ถามทุกข์ซึ่งกันและกัน พุดจากกันด้วยความสนุกสนานและเข้ากับเพื่อนร่วมงานได้เสมอ จะทำให้การทำงานในองค์กรประสบความสำเร็จด้วยดี

วิจิตร อวาทกุล (2538 : 182 - 187) ได้ให้ข้อเสนอไว้ว่า เราทำงานอยู่กับคนหลายคนก็ย่อมมีโอกาสที่จะเกิดความขัดแย้งกัน ไม่เข้าใจกันและสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนนั้น ควรปฏิบัติ ดังนี้

1. เปิดฉากทักทายติดต่อก่อนหรือเข้าหาเพื่อนก่อนเป็นการให้ความสำคัญยกย่องแก่เพื่อน ทำให้คนอื่นเห็นว่ามีค่า
2. มีความจริงใจต่อเพื่อน ความสุจริตต่อบุคคลอื่นทำให้เราเป็นที่รักใคร่นับถือ
3. หลีกเลี่ยงการนินทาเพื่อน ผู้อื่นจะมองเราเป็นคนไม่ดี
4. อย่าขัดทอดความผิดให้เพื่อน การขัดทอดเป็นการยกตนเหนือผู้อื่น เพื่อนฝูงยากร่วมงานด้วย ทำให้ความร่วมมือ
5. ยกย่องชมเชยเพื่อนในสิ่งที่ควร เป็นการให้กำลังใจสนับสนุน ให้การยืนยันในความดีนั้น ทุกคนชอบการยกย่องชมเชยเพราะเป็นอาหารทางใจ
6. ให้ความร่วมมือในกิจการของเพื่อนด้วยความเต็มใจเสมอ การช่วยเหลือเกื้อกูลเป็นคุณธรรมและเครื่องมือยึดเหนี่ยวน้ำใจกัน เป็นการสร้างความสัมพันธ์อันดีตามหลักสังคหวัตถุคือ “อตถจริยา” ทำตนให้เป็นประโยชน์
7. ให้เพื่อนได้ทราบในเรื่องที่เขารับผิดชอบหรือเกี่ยวข้อง แสดงความปรารถนาดีต่อเพื่อน เพื่อนจะเห็นใจเราเกิดความซาบซึ้งในน้ำใจไมตรีของเรา และเป็นมิตรที่ดีของเราสืบไป
8. ฟังความเห็นของเพื่อน ๆ บ้าง เป็นเพื่อนกันต้องให้เกียรติกัน โดยฟังเขาแสดงความคิดเห็นบ้าง ในหมู่เพื่อนต้องให้ความเสมอภาคกันในการแสดงความคิดเห็น รับฟังความคิดเห็นของเพื่อน ๆ ที่เสนอแนะและการให้คำแนะนำบ้าง

9. หลีกเลี้ยงการทำตัวเหนือเพื่อน ต้องใช้มุทิตาความพลอยยินดีเข้ามาเป็นสิ่งที่แก้หรือขจัดออกไป

10. ทำตนให้เสมอต้นเสมอปลาย ไม่เอาความแตกต่างของตำแหน่ง หน้าที่การงานยศศักดิ์ ฐานะมาเป็นเครื่องทำให้เปลี่ยนแปลงไป ทำให้เพื่อนมีความสบายใจ พอใจ และจะเกิดความเลื่อมใสศรัทธา

11. ใจกว้างและเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อเพื่อนฝูง มีน้ำใจ ไม่เอาเปรียบ ไม่คอยแต่จะเอาของผู้อื่นฝ่ายเดียว เป็นการเห็นแก่ตัวและเอาเปรียบผู้อื่น

12. ออกไปพบปะสังสรรค์บ้างตามสมควร การวิสาสะทำให้เกิดความเป็นญาติอย่างยิ่ง

13. ให้ความเห็นอกเห็นใจช่วยเหลือเพื่อนในยามทุกข์ร้อน

จะเห็นได้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงาน มีความสำคัญต่อการสร้างบรรยากาศในการทำงานให้การทำงานประสบความสำเร็จ การปฏิบัติงานวิจัยในโรงเรียนให้ประสบความสำเร็จ หรือเกิดการทำงานวิจัยจะต้องได้รับความร่วมมือจากเพื่อนร่วมงาน การมีความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงานในระหว่างที่ผู้ทำวิจัยปฏิบัติงานวิจัย โดยด้วยการสนับสนุนให้กำลังใจ ให้คำปรึกษา ให้ความร่วมมือและช่วยเหลือในการปฏิบัติงานวิจัย เช่น การเก็บรวบรวมข้อมูล (สุรางค์ จันทวานิช. 2528 ; สุนันท์ ปันตพวา. 2540 ; สุนทร เทียนงาม. 2539) และจากการศึกษาของเยาวภา เจริญบุญ (2537 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาองค์ประกอบที่สัมพันธ์กับการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูในระดับชั้นมัธยมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร พบว่า สาเหตุสำคัญที่ทำให้ครูทำวิจัยในชั้นเรียนประการหนึ่งก็คือการที่เพื่อนครูให้ความร่วมมือ ร่วมหาวิจัยในชั้นเรียน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของวาวอรันตู (Waworuntu. 1986 : 1213) ที่ได้ศึกษาความสามารถในการผลิตผลงานวิจัยของอาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐในอินโดนีเซีย ในส่วนตัวแปรองค์การ พบว่า ตัวแปรที่สำคัญได้แก่ ความร่วมมือระหว่างเพื่อนร่วมงานทั้งในและนอกสาขาของงาน ส่วนวลัยลักษณ์ อัครีวงศ์ (2541 : 31) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการทำวิจัยของอาจารย์สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พบว่า การที่อาจารย์กลุ่มที่ไม่ทำวิจัยเนื่องจากการขาดความสัมพันธ์อันดีระหว่างเพื่อนร่วมงานส่งผลให้อาจารย์ไม่สนใจที่จะหางานอื่น นอกจากภาระงานสอนเท่านั้น

4.8 การสนับสนุนของผู้บริหาร

ผู้บริหารโรงเรียนมีส่วนสำคัญมากในการผลักดันให้ครูทำหรือไม่ทำวิจัยในชั้นเรียนจากการศึกษาของ สมใจ จิตพิทักษ์ (2532) พบว่า อาจารย์ในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ไม่ทำวิจัย มีสาเหตุบางประการมาจากการไม่ได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหาร ซึ่งตรงกับปัจจัยที่วันทนา ชูช่วย (2533) พบว่า การได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหารโดยการกำหนดนโยบายสนับสนุนการฝึกอบรม และอำนวยความสะดวก ทำให้ผู้วิจัยประสบความสำเร็จในการทำวิจัย

สอดคล้องกับการศึกษาของคอลลินส์ (Collins. 1993 : 159-168) ที่พบว่า การกระตุ้นจากผู้บังคับบัญชา มีผลต่อผลิตภาพการวิจัยทางการศึกษาของการพยาบาล

บทบาทของผู้บริหารที่มีต่อการส่งเสริมการวิจัยในโรงเรียน เป็นพฤติกรรมการปฏิบัติงานตามหน้าที่ของผู้บริหาร เพื่อส่งเสริมการวิจัยในชั้นเรียนแบ่งออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่

4.8.1 การส่งเสริมให้เกิดความสำเร็จของงานในโรงเรียน เป็นการกระตุ้นและสนับสนุนให้ครูทำวิจัยในชั้นเรียนจนบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ ผู้บริหารต้องจัดกระบวนการบริหารให้เอื้อต่อการดำเนินงานวิจัยในชั้นเรียน สอดคล้องกับความต้องการความสนใจของผู้ทำวิจัยในชั้นเรียน

4.8.2 การให้การยอมรับนับถือครูผู้ทำวิจัยในชั้นเรียน เป็นการให้เกียรติและยกย่องชมเชยครูที่มีความสามารถในด้านการวิจัย ซึ่งผู้บริหารต้องทำให้ครูเกิดกำลังใจและมีความภาคภูมิใจกับผลงานวิจัยของตนเอง รวมทั้งเผยแพร่ผลงานวิจัยให้เป็นที่รู้จักกันแพร่หลาย

4.8.3 การให้ความสำคัญกับการวิจัยในโรงเรียน การวิจัยในโรงเรียนเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการพัฒนากระบวนการเรียนการสอน การนำการวิจัยเข้าไปช่วยในการเรียนการสอนนั้น ครูผู้สอนต้องสามารถวิจัยได้ และสามารถนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ได้ถูกต้องตามสภาพปัญหาจริง

4.8.4 การมีความรับผิดชอบต่อครูผู้ทำวิจัยในโรงเรียน ผู้บริหารจะต้องเอาใจใส่ดูแลเพื่อให้ครูผู้ทำวิจัยในชั้นเรียนได้รับความช่วยเหลือทั้งในด้านความรู้ ความเข้าใจ และหาแหล่งค้นคว้าเกี่ยวกับการวิจัยให้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

4.8.5 การส่งเสริมความก้าวหน้าในตำแหน่งการงานและของครูผู้ทำวิจัยในโรงเรียน สภาพในการปฏิบัติงานของสมาชิกในองค์กรใดก็ตาม ควรมีการให้บำเหน็จรางวัล ซึ่งเป็นเครื่องจูงใจให้บรรดาผู้ใต้บังคับบัญชา มีความกระตือรือร้นต่อการปฏิบัติหน้าที่การงานด้วยความขยันขันแข็ง เพื่อหาคุณค่าของบุคคลในแง่ของการปฏิบัติงาน และสมรรถภาพในการพัฒนาตนเอง

ในด้านการพัฒนาตนเองทางการวิจัยของครูจะสามารถทำได้โดยการอ่านวารสาร ตำรา เอกสารต่าง ๆ ทางด้านการวิจัย รวมถึงงานวิจัยที่มีผู้วิจัยไว้ หรือการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย เช่น การอบรม ประชุม สัมมนาเกี่ยวกับการวิจัย และการเข้าร่วมเป็นหนึ่งคณะดำเนินการโครงการวิจัยของหน่วยงานต่าง ๆ จากการศึกษาของวาวอรันตู (Waworuntu. 1986 : 1213) ที่ได้ศึกษาความสามารถในการผลิตผลงานวิจัยของอาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐในอินโดนีเซียในส่วนตัวแปรผลสัมฤทธิ์ พบว่า การบอกรับวารสารต่างประเทศ การได้รับการศึกษาอบรมการวิจัย ประสบการณ์ และความสนใจในการวิจัยสัมพันธ์กับความสามารถในการผลิตผลงานวิจัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับการศึกษา สมใจ จิตพิทักษ์ (2532 : 290-292) ที่ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลิตภาพการวิจัยของอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผลการศึกษาพบว่า การเข้าร่วมกิจกรรมพบปะสังสรรค์ทางวิชาการ ซึ่งได้แก่ การพบปะ

แลกเปลี่ยนความคิดเห็น การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร การเข้าร่วมประชุมสัมมนาทางวิชาการ ทั้งในฐานะผู้เสนอผลงานหรือผู้วิจารณ์ผลงาน เป็นต้น และการอ่านวารสารต่างประเทศเกี่ยวกับการวิจัย เป็นปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลิตภาพการวิจัย และนอกจากนี้ ซินเดอร์ แม็คคลากลิน และ มอนท์กอเมรี (Synder, MaClaughlin & Montgomery. 1991 : 45-48) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่ส่งผลต่อความเป็นเลิศทางการวิจัย พบว่า อาจารย์ในมหาวิทยาลัยที่ดำเนินการวิจัย ร้อยละ 67 เข้าร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยภายในคณะของตนเอง กิจกรรมดังกล่าวได้แก่ การเป็นผู้ช่วยโครงการวิจัย การเข้าร่วมสัมมนาทางการวิจัย

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในต่างประเทศ

ยุน (Yun. 1984 : 2009) ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบที่เกี่ยวกับตัวบุคคล หน่วยงาน และสิ่งแวดล้อมกับผลิตภาพการวิจัยของอาจารย์เชื้อสายเอเชียในมหาวิทยาลัยของสหรัฐอเมริกา มีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะค้นหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับตัวบุคคล และหน่วยงานกับผลิตภาพการวิจัยของอาจารย์คณะวิทยาศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์ที่มีเชื้อสายเอเชียในสหรัฐอเมริกา กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ อาจารย์คณะวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์ที่มีเชื้อสายจีนในมหาวิทยาลัยของสหรัฐอเมริกาจำนวน 24 คน ซึ่งผลจากการศึกษาวิจัยพบว่า 1) ผลิตภาพการวิจัยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับภาระงานสอน และ 2) ความสนใจในการทำวิจัย ความถี่ในการติดต่อสื่อสารกับนักวิชาการอื่นๆ และการรับวารสารวิชาการเป็นตัวทำนายผลิตภาพทางการวิจัยของอาจารย์เชื้อสายจีนในมหาวิทยาลัยของสหรัฐอเมริกาที่ดี

วาวอรันตู (Waworuntu. 1986 : 1213) ได้ศึกษาผลิตภาพการวิจัยของอาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐในอินโดนีเซีย ใน 3 กลุ่มตัวแปร คือ ตัวแปรโดยกำเนิด ตัวแปรผลสัมฤทธิ์ และตัวแปรเกี่ยวกับองค์การ ผลจากการศึกษาวิจัย มีดังนี้ 1) ในตัวแปรโดยกำเนิด พบว่า อายุและเพศมีความสำคัญมากที่สุด และเพศชายที่มีอายุน้อยมีผลผลิตมากที่สุด 2) ในตัวแปรผลสัมฤทธิ์ พบว่า การรับวารสารต่างประเทศ การได้รับการศึกษาอบรมเกี่ยวกับวิธีวิทยาการวิจัย ประสบการณ์ (นิเทศ) และความสนใจในการวิจัย มีความสัมพันธ์กับผลิตภาพการวิจัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และ 3) ในตัวแปรเกี่ยวกับองค์การ พบว่า ตัวแปรที่มีความสำคัญ คือ ความร่วมมือระหว่างเพื่อนร่วมงานทั้งในและนอกสาขาของตน

ซินเดอร์ แม็คคลากลิน และมอนท์กอเมรี (Synder, MaClaughlin & Montgomery. 1991 : 45 - 58) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่ส่งผลต่อความเป็นเลิศทางการวิจัย โดยมีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ ประการแรก เพื่อศึกษากระบวนการส่งเสริมการทำวิจัยของมหาวิทยาลัย ประการที่สอง เพื่อศึกษาพัฒนาการของการจัดของแผนกวิชาภายในมหาวิทยาลัย เก็บรวบรวมข้อมูล

โดยวิธีการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ทั้งในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ กลุ่มตัวอย่างเป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัยจำนวน 37 แห่ง พบว่า อาจารย์ในมหาวิทยาลัยที่ดำเนินการวิจัย ร้อยละ 67 มีการเข้าร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยภายในคณะของตนเอง ซึ่งกิจกรรมดังกล่าว ได้แก่ การเป็นผู้ช่วยโครงการวิจัย การเข้าร่วมสัมมนาทางการวิจัย นอกจากนี้ยังพบว่า งบประมาณในการสนับสนุนการทำผลงานวิจัย เป็นอีกองค์ประกอบหนึ่งที่มีความสำคัญต่อโครงการวิจัยในมหาวิทยาลัย

แบล็คเบิร์น และคณะ (Blackburn, et al. 1991 : 385 - 412) ได้ศึกษากิจกรรมการทำงานด้านการวิจัยการเรียนการสอน และการให้บริการทางวิชาการของอาจารย์มหาวิทยาลัย โดยศึกษาตัวแปรเกี่ยวกับแรงจูงใจในการทำงานของบุคคลและแรงจูงใจที่เกิดจากสิ่งแวดล้อมในการทำงาน ประชากรที่ศึกษา คือ อาจารย์ที่ทำงานภายในคณะมนุษยศาสตร์ วิทยาศาสตร์ธรรมชาติและสังคมศาสตร์ รวมทั้งสิ้น 8 แผนกวิชา ใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามที่ส่งทางไปรษณีย์ ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรเพศ สถานภาพสมรส อายุ เป็นตัวแปรทำนายการทำวิจัยของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยที่ไม่แน่นอนเพราะค่าความสัมพันธ์ที่ได้เป็นทั้งบวกและลบ และนอกจากนี้ ยังพบว่าตัวแปรการสนับสนุนเงินทุนมีความสัมพันธ์กับผลผลิตทางการวิจัย

งานวิจัยภายในประเทศ

ไพโรจน์ แสงจันทร์ (2527 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง สภาพการวิจัยและความต้องการในการทำวิจัยของอาจารย์วิทยาลัยครูกลุ่มภาคกลาง โดยศึกษาสภาพองค์ประกอบในการทำวิจัย การบริหารหน่วยงาน การส่งเสริมการวิจัย และผลงานวิจัย พบว่า

1. องค์ประกอบในการทำวิจัยที่จัดอยู่ในระดับมาก คือ ผู้บังคับบัญชาส่งเสริมและสนับสนุนในการทำงานวิจัย ความรู้ด้านเนื้อหาในสาขาที่ต้องการวิจัย ความสามารถในการวิเคราะห์ปัญหาและวิทยาลัยมีการเผยแพร่แหล่งเงินทุนให้อาจารย์ทราบโดยทั่วถึง องค์ประกอบที่เป็นปัญหามากที่สุดนั้นได้แก่ ความรู้ด้านเทคนิควิธีวิจัย เวลาที่ใช้ในการหาวิจัย บรรยากาศในการส่งเสริมการทำวิจัยของอาจารย์ และการนำผลวิจัยไปใช้ในการแก้ปัญหาในวิทยาลัย

2. อาจารย์ในวิทยาลัยครูกลุ่มภาคกลางมีความต้องการองค์ประกอบในการทำงานวิจัยอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุดในทุกประเด็น แต่ที่มีความต้องการเร่งด่วน คือ ความรู้ด้านเทคนิควิธีวิจัย เวลาที่ใช้ในการทำวิจัย การส่งเสริมสนับสนุนจากผู้บังคับบัญชา และบรรยากาศที่ส่งเสริมการทำงานวิจัยของอาจารย์

3. สภาพการทำงานวิจัยที่ผ่านมาพบว่า อาจารย์ส่วนใหญ่เคยทำวิจัยอยู่ระหว่างการศึกษามาแล้ว มีอาจารย์เพียงส่วนน้อยเคยทำงานวิจัยในระหว่างการทำงานในวิทยาลัยครู และอาจารย์ส่วนใหญ่มีความเห็นว่าจะทำการวิจัยอย่างแน่นอนในอนาคต ด้วยเหตุผลที่ว่า การวิจัยมีประโยชน์ในด้านการสอนและการปฏิบัติงานอื่นๆ โดยมีความต้องการวิจัยหัวข้อที่เกี่ยวกับเนื้อหาสาระของสาขาวิชาที่ถนัดมากที่สุด

4. งานวิจัยที่อาจารย์ทำในระหว่างการทำงานนั้น ส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยประเภทวิจัยประยุกต์ และใช้วิธีการวิจัยเชิงสำรวจ ใช้เวลาในการทำวิจัยโดยเฉลี่ยประมาณ 1 ปี โดยได้รับทุนจากวิทยาลัยครูและกรมการฝึกหัดครูมากที่สุด ส่วนการเผยแพร่ผลการวิจัยนั้น ส่วนใหญ่เป็นรูปเล่มเอกสาร

5. อาจารย์ที่เคยทำวิจัยในระหว่างการทำงาน ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 36 - 40 ปี มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาโท มีตำแหน่งทางวิชาการเป็นอาจารย์ และมีประสบการณ์ในการทำงานอยู่ในช่วง 11-15 ปี

6. การเปรียบเทียบสภาพองค์ประกอบและความต้องการองค์ประกอบในการทำงานวิจัยระหว่างวิทยาลัยครู 5 แห่ง ปรากฏว่า องค์ประกอบการวิจัยที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ คือ ความรู้ด้านเทคนิควิธีวิจัย ความสามารถหาหัวข้อการวิจัย และประสิทธิภาพของศูนย์วิจัยในการประสานงานด้านการวิจัยแก่อาจารย์ ส่วนความต้องการองค์ประกอบในการทำงานวิจัยนั้น ไม่แตกต่างกัน

7. ศูนย์วิจัยในวิทยาลัยครูกลุ่มภาคกลางที่ทำหน้าที่ประสานงานด้านการวิจัยของอาจารย์และทำวิจัยตามที่ได้รับมอบหมายนั้น มีปัญหาด้านการบริหาร คือ ขาดนโยบาย แผนงานที่ชัดเจน ขาดงบประมาณ และบุคลากร เป็นต้น และอาจารย์ยังไม่มีความกระตือรือร้นในการทำวิจัย

สุภวัฒน์ เวชประดิษฐ์ (2531 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของศึกษานิเทศก์จังหวัด สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เกี่ยวกับการทำวิจัยในโครงการวิจัยและพัฒนาคุณภาพก่อนประถมศึกษาและประถมศึกษา พบว่า ศึกษานิเทศก์ ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบต่อโครงการวิจัยส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุระหว่าง 40-49 ปี วุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า เป็นผู้มีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการวิจัย โดยได้รับความรู้จากการอบรมสัมมนาเกี่ยวกับการวิจัย มีปัญหาด้านการใช้เครื่องมือในการวิจัย โดยทางจังหวัดมีเครื่องคอมพิวเตอร์ แต่ไม่ได้ใช้ประโยชน์ในเรื่องการวิเคราะห์ข้อมูล เพราะไม่มีบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถ จึงใช้การคำนวณวิเคราะห์ด้วยเครื่องคิดเลข

สมใจ จิตพิทักษ์ (2532 : 290 - 292) ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลผลิตภาพการวิจัยของอาจารย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กลุ่มตัวอย่างเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 392 คน ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลผลิตภาพการวิจัย มีดังนี้

1. ปัจจัยประเภทลักษณะบุคคลซึ่งแบ่งออกเป็น ปัจจัยทางด้านชีวสังคม และปัจจัยทางด้านคุณลักษณะทางจิตวิทยา ปัจจัยทางด้านชีวสังคมที่สัมพันธ์กับผลผลิตภาพการวิจัย ได้แก่ อายุ วุฒิการศึกษาสูงสุด การเข้าร่วมกิจกรรมพบปะสังสรรค์ทางวิชาการ การอ่านวารสารต่างประเทศเกี่ยวกับการวิจัย เวลาที่ใช้ในการวิจัย และเวลาในอุดมคติในการทำวิจัย ส่วน

คุณลักษณะทางจิตวิทยาที่สัมพันธ์กับผลผลิตภาพการวิจัย ได้แก่ ทักษะคิด แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความมุ่งมั่นอนาคต

2. ปัจจัยประเภทลักษณะของหน่วยงานที่สัมพันธ์กับผลผลิตภาพการวิจัย ได้แก่ ขนาดของหน่วยงานและการสนับสนุนจากหน่วยงาน

3. ปัจจัยสภาพแวดล้อมที่สัมพันธ์กับผลผลิตภาพการวิจัย ได้แก่ การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างนักวิจัยและการประสานความเข้าใจในหมู่นักวิจัย

จากการวิเคราะห์เนื้อหาเชิงคุณภาพ พบว่า เหตุผลหรือแรงจูงใจในการทำวิจัยของอาจารย์ เชิงพัฒนาตนเอง ได้แก่ ตำแหน่งทางวิชาการ ชื่อเสียง เกียรติยศ การยอมรับ ยกย่องรายได้ ค่าตอบแทน ในเชิงพัฒนาวิชาการ ได้แก่ ความอยากรู้อยากเห็น อยากทราบ สนใจใคร่รู้ เพื่อนำผลมาใช้ในการเรียนการสอน พัฒนาหรือปรับปรุงการเรียนการสอน แสวงหาความรู้ข้อเท็จจริง ข้อมูลใหม่ๆ เพื่อตอบปัญหา ข้อสงสัย ข้อข้องใจ ในเชิงพัฒนาสังคม ได้แก่ เพื่อประโยชน์ต่อสังคม เพื่อแก้ปัญหาพัฒนาประเทศเป็นภาระหน้าที่ของอาจารย์ เป็นความรับผิดชอบเพื่อชื่อเสียงของหน่วยงาน ปัญหาและอุปสรรค ได้แก่ ขาดเงินสนับสนุน ไม่มีเวลา สิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานไม่เพียงพอ ขาดบุคลากรช่วยเหลือ ขาดการสนับสนุนจากหน่วยงาน

วันทนา ชูช่วย (2533 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การทำวิจัยในโรงเรียนของครูมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร โดยการสัมภาษณ์ครูที่ทำวิจัยจำนวน 37 คน และครูที่ไม่ทำวิจัยจำนวน 81 คน จาก 27 โรงเรียน พบว่า ครูที่ทำวิจัยส่วนใหญ่มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาโท และบางส่วนเป็นครูที่ผ่านการอบรม ทำให้มีพื้นฐานทางการวิจัย มีประสบการณ์การอ่านงานวิจัย งานที่รับผิดชอบนอกเหนือจากการสอน จะมีงานแผนงาน ได้แก่ งานโครงการและแผนงานเสนอ ร้องขอมาเป็นงานทะเบียนวัดผล หัวหน้า และรองหัวหน้าหมวดวิชา เหตุจูงใจในการทำวิจัยของครูมัธยมศึกษา คือ

1. เหตุจูงใจภายใน มาจากครูประสบปัญหาที่นำวิจัย และต้องการข้อมูลที่น่าเชื่อถือได้เพื่อพัฒนางานที่ปฏิบัติ

2. เหตุจูงใจภายนอก เป็นการได้รับมอบหมายและการสนับสนุนจากผู้บริหารใน 26 โรงเรียน ที่มีโครงการวิจัย มี 10 โรงเรียนที่มีการแต่งตั้งคณะกรรมการทำงานวิจัยขึ้น และการสนับสนุนจากหัวหน้างาน เช่น หัวหน้าหมวด ผู้ช่วยบริหาร ก็มีความสำคัญต่อครูที่ทำวิจัยเช่นกัน เหตุผลสำคัญอีกประการ คือ ครูที่ทำวิจัยมีทัศนคติที่ดีต่อผลงานวิจัย มีความเชื่อเห็นคุณค่าและประโยชน์ของงานวิจัย มีความต้องการปัจจัยพื้นฐานด้านที่ปรึกษางานวิจัย ผู้ร่วมทำวิจัย เวลาที่ใช้ในการวิจัย ต้องการให้โรงเรียนสนับสนุน โดยลดชั่วโมงสอน จัดตารางสอนให้ว่างติดต่อกัน ส่วนปัจจัยด้านเงินทุน พบว่า แต่ละโครงการใช้งบประมาณไม่มาก ใช้วัสดุอุปกรณ์และกลุ่มตัวอย่างภายในโรงเรียน ทำให้ครูส่วนใหญ่ไม่มีความต้องการปัจจัยด้านนี้มากนัก ปัจจัยอุปกรณ์ที่ใช้ในการวิจัยก็สะดวกและเพียงพอต่อการทำวิจัย ส่วนแหล่งค้นคว้าข้อมูลนั้น กลุ่มครู

มีความต้องการให้มีการเผยแพร่งานวิจัยไปยังโรงเรียน และมีหน่วยงานรวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนมัธยมศึกษา

ส่วนครูที่ไม่ทำการวิจัย ส่วนใหญ่จะทำการสอนอย่างเดียว ไม่มีงานรับผิดชอบพิเศษ ไม่เคยอ่านงานวิจัย ไม่เคยอบรมวิจัย มีทัศนคติที่ไม่เชื่อถือผลงานวิจัย ไม่เห็นประโยชน์ของการทำวิจัย เพราะเห็นว่าไม่มีการนำผลการวิจัยมาใช้จริงในโรงเรียน ผลการวิจัยไม่เคยเผยแพร่มาถึงครู งานวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อผู้จบการศึกษาและผู้ที่ทำผลงานเพื่อเลื่อนตำแหน่งเท่านั้น กลุ่มครูที่ไม่ทำการวิจัยบางส่วนเห็นว่าการวิจัยทางการศึกษาปัจจุบันคือการตอบแบบสอบถาม แต่ผู้ตอบค่อนข้างจะเบื่อหน่าย และให้ข้อมูลไม่ตรงกับความเป็นจริง ทำให้เกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อผลการวิจัย

จากความคิดเห็นของครูทั้งสองกลุ่ม ในเรื่องปัจจัยที่จะจูงใจครูมัธยมศึกษาในการทำวิจัย คือ ต้องชี้ให้เห็นคุณค่าและประโยชน์ของการทำวิจัย โดยการเผยแพร่งานวิจัยให้ถึงมือผู้ใช้ให้เกิดประโยชน์ในโรงเรียน เมื่อครูเห็นว่างานวิจัยมีประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเอง พัฒนาการศึกษาก็จะมีผู้ต้องการทำการวิจัยเอง การเพิ่มความรู้ความเข้าใจในระเบียบวิธีวิจัย และประสบการณ์ในการทำการวิจัย และการสนับสนุนจากผู้บริหาร โดยการกำหนดนโยบายการทำวิจัยในโรงเรียน กระตุ้นด้วยการจัดการอบรมเกี่ยวกับการวิจัยให้ครูในโรงเรียน อำนวยความสะดวกด้านวัสดุอุปกรณ์ เครื่องมือ และการพิจารณาความดีความชอบ จากการวิจัยพบว่างานวิจัยที่ล้มเลิกกลางคันส่วนมากเป็นงานวิจัยที่ไม่ได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหาร ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับงานวิชาการ ส่วนงานวิจัยที่สำเร็จจะเป็นงานที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการบริหารงานทั่วไป ซึ่งเป็นที่ต้องการของผู้บริหาร จากโครงการวิจัยทั้ง 42 โครงการ พบว่าเนื้อหาเกี่ยวกับงานหลักทั้ง 6 งานของโรงเรียนมัธยมศึกษา โดยส่วนใหญ่จะเป็นงานที่เกี่ยวกับงานวิชาการ (แต่ก็ยังเป็นงานวิจัยที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอน พัฒนาผู้เรียนน้อยมาก) เป็นโครงการวิจัยที่สำเร็จ 15 โครงการ ดำเนินการอยู่ 19 โครงการ และล้มเลิก 8 โครงการ

ตีพร ดิลกโกมล (2533 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความต้องการพัฒนาสมรรถภาพการวิจัยของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 1 จำนวน 260 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test พบว่า

1. ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 1 มีความต้องการการพัฒนาสมรรถภาพการวิจัยและมีความต้องการวิธีการพัฒนาสมรรถภาพการวิจัยโดยรวม ในระดับน้อย
2. ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 1 ที่เคยและไม่เคยรับการอบรมหรือร่วมการสัมมนาเกี่ยวกับการวิจัยและสถิติเพื่อการวิจัย ที่เคยและไม่เคยเรียนวิชาวิจัยและวิชาสถิติเพื่อการวิจัย มีความต้องการการพัฒนาสมรรถภาพการวิจัยไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 1 ที่เคยและไม่เคยรับการอบรม เกี่ยวกับการวิจัย มีความต้องการวิธีการพัฒนาสมรรถภาพการวิจัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 1 ที่เคยและไม่เคย รับการอบรมหรือร่วมการสัมมนาเกี่ยวกับการวิจัยและสถิติเพื่อการวิจัย ที่เคยและไม่เคยเรียน วิชาวิจัยและวิชาสถิติเพื่อการวิจัย มีความต้องการการพัฒนาสมรรถภาพการวิจัยไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

✓ ธีรวัฒน์ วงษ์พรหม (2533 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง สภาพการทำวิจัยชั้นเรียน ของครูประถมศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 10 ผลการวิจัย พบว่า

1. ครูในโรงเรียนประถมศึกษามีการแก้ปัญหาในชั้นเรียน โดยวิธีการทำวิจัยร้อยละ 38.90 และเรื่องที่ทำวิจัยส่วนมากเป็นหัวข้อเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในการทำ วิจัยชั้นเรียนที่ครูทำวิจัยส่วนมากกำหนดปัญหาจากประสบการณ์การจัดการเรียนการสอน และ ให้ความสำคัญแก่การวางแผนในการเก็บรวบรวมข้อมูล รูปแบบการวิจัยที่นิยมใช้ คือ การวิจัย เชิงสำรวจ แหล่งวิทยาการที่ใช้ศึกษา คือ ตำรา เอกสาร วารสาร ผู้ให้คำแนะนำปรึกษาในการทำ การวิจัย คือ เพื่อนครู เครื่องมือที่ใช้มากคือแบบสังเกตและบันทึกที่สร้างโดยผู้วิจัยเอง ประชากร ที่ใช้คือนักเรียน ค่าสถิติที่ใช้คือร้อยละ ครูผู้ทำวิจัยส่วนใหญ่บันทึกผลการวิจัย งบประมาณที่ใช้ คือ งบประมาณส่วนตัว ช่วงเวลาที่ใช้ในการวิจัยคือเวลาว่างจากการสอน ผลการวิจัยที่ได้นำไป ใช้แก้ปัญหาและสามารถใช้ในการแก้ปัญหาได้ในระดับพอใช้ ผลการวิจัยมีการเผยแพร่เป็นส่วน น้อย ปัญหาและอุปสรรคในการทำวิจัยชั้นเรียนของครู ทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง โดยปัญหา ด้านงบประมาณและเวลาในการทำการวิจัยเป็นปัญหาในระดับมาก

2. ครูมีความต้องการความช่วยเหลือในด้านต่างๆ ในระดับมาก โดยต้องการให้มี แหล่งความรู้ในระดับอำเภอที่รวบรวมเอกสารตำราที่เกี่ยวกับการวิจัยในระดับมากที่สุด

3. ครูผู้สอนและครูวิชาการโรงเรียนมีปัญหาและอุปสรรคในการทำวิจัยชั้นเรียน ไม่ แตกต่างกันอย่างสถิติที่ระดับ .05 ส่วนความต้องการในการทำวิจัยชั้นเรียน มีความแตกต่างกัน ทางสถิติที่ระดับ .05 ในด้านการจัดสรรงบประมาณในการทำวิจัย ครูส่วนมากต้องการให้จัดสรร งบประมาณให้แก่ครูโดยตรง ไม่ควรผ่านทางโรงเรียน

สุนทรี จิตติอรุณชัย (2536 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์สภาพของการ ส่งเสริมการวิจัยในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยมหิดล ผลการวิจัยพบว่า เงินทุน เป็นปัจจัยสำคัญต่อการทำผลงานของอาจารย์ทั้งสองสถาบัน และนอกจากนี้สภาพที่ส่งเสริมการ วิจัยในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยมหิดล ที่สำคัญ ได้แก่ การมีนโยบายในการ พัฒนาไปสู่มหาวิทยาลัยที่สมบูรณ์แบบ โดยถือว่าการวิจัยเป็นสิ่งที่สำคัญเทียบเท่ากับการผลิต บัณฑิตจะส่งให้เกิดการตื่นตัวต่อการทำวิจัยของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยได้มาก

เยาวภา เจริญบุญ (2537 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่สัมพันธ์กับการทำวิจัย ในชั้นเรียนของครูในระดับมัธยมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างของการวิจัย ได้แก่ ครูผู้สอนวุฒิปริญญาโทที่เคยทำวิจัยในชั้นเรียนหลังจากจบการศึกษา จำนวน 52 คน และครูผู้สอนวุฒิปริญญาโท ที่ไม่เคยทำวิจัยหลังจากจบการศึกษา จำนวน 52 คน เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลคือแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ พบว่า สภาพที่เอื้อต่อการทำวิจัยในชั้นเรียน ซึ่งได้แก่ ภาระอื่นๆ นอกเหนือจากการสอน ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับการทำวิจัยในชั้นเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$) และสาเหตุสำคัญที่ครูทำวิจัยในชั้นเรียน ได้แก่ (1) ความต้องการในการหาวิธีสอนที่จะทำให้นักเรียนสนใจ และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น (2) เพื่อแก้ปัญหาและช่วยเหลือนักเรียนในเรื่องที่เกี่ยวกับการเรียน (3) เพื่อทำผลงานอาจารย์ (4) การให้การสนับสนุนของผู้บริหารในการทำวิจัยในชั้นเรียน (5) เพื่อนครูให้ความร่วมมือ ร่วมทำวิจัยในชั้นเรียน

✓ สุรณี พิพัฒน์โรจนกุล (2537 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลิตภาพการวิจัยของผู้ผ่านโปรแกรมการฝึกอบรมการวิจัย จากกระทรวงศึกษาธิการ พบว่า ตัวแปรที่สัมพันธ์กับผลิตภาพการวิจัยของผู้ผ่านโปรแกรมการฝึกอบรมวิจัย เมื่อแยกวิเคราะห์ตามปัจจัยภูมิหลังมี 5 ตัวแปร คือ (1) การมีประสบการณ์เคยทำวิจัยมาก่อน (2) เคยทำวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโทและระดับปริญญาเอก (3) การเข้าร่วมกิจกรรม “พบปะสังสรรค์ทางวิชาการ” (4) การเคยมีประสบการณ์เป็นที่ปรึกษาในการวิจัย และ (5) การอ่านวารสารเกี่ยวกับการวิจัย

ปัจจัยด้านแรงจูงใจภายนอก มี 9 ตัวแปร คือ (1) การได้รับเงินสนับสนุนจากหน่วยงานต้นสังกัด (2) การยอมใช้เงินทุนของตนเองในการทำวิจัย (3) ความรู้ด้านเทคนิควิธีวิจัย (4) การได้รับความภูมิใจในอาชีพ (5) การได้รับการสนับสนุนเงินทุนจากองค์กรภาคเอกชนในประเทศ (6) เวลาสำหรับการทำวิจัย (7) แหล่งความรู้ (8) การได้ตำแหน่งทางวิชาการ (9) การได้รับเงินทุนสนับสนุนจากหน่วยงานภาคเอกชนต่างประเทศ

ปัจจัยด้านแรงจูงใจภายใน มี 2 ตัวแปร คือ ทศนคติต่อการทำวิจัย และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการทำวิจัยเมื่อรวมปัจจัยทั้งหมดทุกด้านเข้าสมการทำนาย ได้ตัวแปรที่สัมพันธ์กับการผลิตภาพการทำวิจัย 10 ตัวแปร ตามลำดับ ดังนี้ คือ (1) การเคยมีประสบการณ์ในการทำวิจัย (2) การได้รับเงินทุนสนับสนุนการวิจัยจากหน่วยงานต้นสังกัด (3) การยอมใช้เงินทุนตนเองในการทำวิจัย (4) มีความคาดหวังได้ความภูมิใจในอาชีพจากการทำวิจัย (5) การเคยมีประสบการณ์เป็นที่ปรึกษาการวิจัย (6) การมีทัศนคติทางบวกต่อการทำวิจัย (7) การเคยเป็นคณะกรรมการพิจารณาโครงการวิจัยหรือผลการวิจัย (8) การได้รับเงินทุนสนับสนุนการทำวิจัยจากหน่วยงานภาคเอกชนในประเทศ (9) แหล่งความรู้ในการทำวิจัย และ (10) เวลาสำหรับการทำวิจัย

ผู้ที่มีผลงานวิจัยเดี่ยว มีทัศนคติต่อการทำวิจัยในระดับปานกลาง การได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหารและบุคคลอื่นอยู่ในระดับปานกลาง มีความคาดหวังผลลัพธ์จากการวิจัยอย่างเดียวคือความภูมิใจในอาชีพ

ผู้ที่มีผลงานวิจัยเป็นคณะ มีทัศนคติต่อการทำวิจัยในระดับสูง การได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหารและบุคคลอื่นอยู่ในระดับมาก มีความคาดหวังผลลัพธ์จากการทำวิจัยคือได้ความภูมิใจในอาชีพ และการได้ตำแหน่งวิชาการ

✓ สุรียา ทองสมักร (2538 : บทคัดย่อ) ทำวิจัยเรื่อง เหตุในการทำและไม่ทำวิจัยและสภาพการทำวิจัยทางการศึกษาของครูมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เขตการศึกษา 3 ผลการวิจัยพบว่า

1. สาเหตุของการไม่ทำงานวิจัยของครูมัธยมศึกษาคือ ไม่มีเงินทุนสนับสนุนการทำวิจัย ไม่มีความรู้ในกระบวนการวิจัย ไม่มีแนวทางในการทำวิจัย ไม่มีเวลาในการทำวิจัย ไม่มีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพียงพอ ไม่มีเครื่องมืออุปกรณ์หรือวัสดุสนับสนุนในการดำเนินการวิจัย และไม่มีที่ปรึกษาหรือผู้ช่วยเหลือในการดำเนินการวิจัย

2. สาเหตุของการทำงานวิจัยของครูมัธยมศึกษา คือ การทำวิจัยทำให้เกิดความภาคภูมิใจ ช่วยสร้างความเชื่อมั่นให้กับตนเอง มีความสนใจ ต้องการผลการวิจัย มาแก้ปัญหาการเรียนการสอนและใช้ในการวางแผนพัฒนาการปฏิบัติงานของโรงเรียน

3. สภาพการทำงานวิจัยของครูมัธยมศึกษาพบว่า งานวิจัยที่ครูทำส่วนใหญ่มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับการศึกษาเพื่อพัฒนาบุคคลซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของงานฝ่ายวิชาการ ลักษณะการทำงานวิจัยเป็นเชิงสำรวจและทำวิจัยคนเดียว แหล่งของปัญหาการทำวิจัยได้จากประสบการณ์การเรียนการสอน มีเพื่อนครูที่โรงเรียนเป็นที่ปรึกษางานวิจัย ใช้ทุนส่วนตัว มีเครื่องคำนวณและกระดาษเป็นอุปกรณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล ไม่ทราบว่ามีผู้อื่นใช้ผลการวิจัยหรือไม่และการเผยแพร่ผลการวิจัยจะพิมพ์เป็นรูปเล่มเฉพาะภายในโรงเรียน

ดรุณี อาจปรุ (2543 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่องความต้องการเกี่ยวกับการวิจัยในชั้นเรียนของครูผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดชัยภูมิ พบว่า ครูผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์มีความเข้าใจ และมีความต้องการความรู้เกี่ยวกับการทำวิจัยในชั้นเรียน อยู่ในระดับปานกลาง โดยครูผู้สอน มีความเข้าใจในการทำวิจัยในชั้นเรียนเกี่ยวกับ เรื่องแนวทางในการเขียนรายงานการวิจัย กระบวนการสร้างนวัตกรรมทางการศึกษา หลักการใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล และความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูล และครูผู้สอนมีความต้องการความรู้ด้านสถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล การเขียนรายงานการวิจัย

6. ประวัติและโครงการของสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ที่ส่งเสริมให้ครูทำวิจัย

การศึกษาคาทอลิกมีพื้นฐานที่พัฒนามาจากปรัชญาคริสตศาสนาที่มีมาจากการเชื่อในพระคริสตเจ้าซึ่งสอนให้มนุษย์รักซึ่งกันและกันยึดมั่นในความดี ดังนั้น ความรักและความดีจึงเป็นปรัชญาชีวิตที่คริสตชนเชื่อมั่นว่าจะทำให้มนุษย์มีชีวิตอยู่ร่วมกันอย่างสันติ

ภายใต้ความเชื่อดังกล่าวพระศาสนจักรโรมันคาทอลิกจึงได้ดำเนินพันธกิจทางการศึกษาโดยถือว่า การจัดการศึกษาและการเรียนรู้เป็นศักยภาพของมนุษย์ที่พระเจ้าประทานให้เพื่อเสริมสร้างและพัฒนาตนเอง พัฒนาผู้อื่นและสังคมด้วยหนทางแห่งคำสอนของพระเยซูเจ้า ด้วยเหตุนี้ปรัชญาการศึกษาคาทอลิกซึ่งพัฒนามาจากพื้นฐานและหลักคำสอนพระคริสตธรรมจึงถือว่ากระบวนการศึกษาคือพัฒนามนุษย์ให้เป็นคนดี ในฐานะที่มนุษย์แต่ละคนเป็นภาพลักษณ์ของพระเจ้าและบุตรของพระเจ้ามนุษย์ทุกคนจึงเป็นพี่น้องกัน ทุกคนจึงมีเกียรติและศักดิ์ศรี

จากปรัชญาดังกล่าวจึงกลายรากฐานแห่งแนวคิดของการจัดการศึกษาคาทอลิกในระบบโรงเรียน ที่ไม่เป็นเพียงนิยามเชิงนามธรรมเท่านั้น แต่เพื่อให้บังเกิดผลเป็นรูปธรรมพระศาสนจักรจึงได้กำหนดบทบาทของโรงเรียนคาทอลิกและได้ให้กระบวนการจัดการศึกษาไว้ชัดเจน เช่น

นักบุญโทมัส อไควนัส (St. Thomas Aquinas)(ค.ศ. 1225-1274) สอนไว้ว่า การศึกษาเป็นกระบวนการต่อเนื่องตลอดชีวิต ทั้งในการกระทำ การนำตนและการบรรลุสัจธรรมชีวิตที่ต้องเคารพต่อเสรีภาพและความเป็นบุคคลทุกมิติชีวิตของเด็กหรือผู้เรียน ในขณะที่ครูเป็นผู้ชี้นำที่สำคัญในการจัดประสบการณ์ที่จำเป็นอย่างเหมาะสมเพื่อก่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี เกิดคุณค่าแก่ชีวิตและสังคม (วิวัฒน์ แพร่สิริ. 2543 : 15)

เอกลักษณ์ของโรงเรียนคาทอลิกคือการให้ความใส่ใจต่อบรรยากาศการศึกษาด้านการเรียนรู้และศีลธรรม เสริมด้วยคุณค่าของการฝึกอบรมชีวิตจิต และการสอนแบบบูรณาการจริยธรรมคุณธรรมเพื่อพัฒนาความเป็นมนุษย์ที่เต็มเลิศ โรงเรียนคาทอลิกจึงมิได้มีบทบาทเพียงแต่การดำเนินการกิจการในการเป็นประจักษ์พยานแห่งความรักและความดี แต่ยังมีพันธกิจสำคัญคือการอาศัยรากฐานเรื่องความรักและความดีเป็นกระบวนการสร้างคนดีที่รักสังคม

อย่างไรก็ตามกระแสแห่งการตื่นตัวเรื่องการปฏิรูปการศึกษานั้น สำหรับการศึกษาคาทอลิกแล้วได้มีความเคลื่อนไหวในเรื่องนี้อย่างเห็นได้ชัดในครั้งที่มีการสังคายนาวาติกันที่ 2 ในช่วงปี พ.ศ. 2508 ซึ่งได้ให้กระบวนการใหม่ของการจัดการศึกษาคาทอลิกที่ไม่เพียงมุ่งการพัฒนาคนให้ครบทุกมิติแล้ว แต่ยังได้เน้นการเคารพในคุณค่าศักดิ์ศรีของชีวิต และความหลากหลายทางวัฒนธรรม รวมทั้งเน้นภารกิจที่ต้องผสมผสานความร่วมมือของทุกฝ่ายในการมีส่วนร่วมของครอบครัว ชุมชนเพื่อเสริมสร้างโลกให้ร่มเย็นสงบสุข โรงเรียนคาทอลิกมีเป้าหมายพัฒนาธรรมชาติของบุคคลให้เป็นคนที่สมบูรณ์ทั้งชีวิตร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ เพื่อเป็นบุคคลที่มีความรับผิดชอบทั้งต่อตนเอง ท้องถิ่น ชุมชนและสังคมที่เขาเป็นสมาชิก นี่คือนิยาม

ใหม่ที่ปรับเปลี่ยนวิถีคิดอันนำไปสู่กระบวนการทัศน์แห่งการปฏิรูปการศึกษาคาทอลิกในปัจจุบัน ซึ่งหัวใจของการปฏิรูปการศึกษาตามแนวทางพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 คือ การปฏิรูปการเรียนรู้ที่ให้ความสำคัญกับผู้เรียน เน้นการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญาความรู้และคุณธรรม มีวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ในการจัดการศึกษาให้ยึดหลักการเรียนรู้ตลอดชีวิต โดยให้สังคมมีส่วนร่วมและมีการพัฒนาสาระและกระบวนการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ขณะนี้ในประเทศไทยกำลังปฏิรูปประเทศในทุกๆ ด้านไม่ว่าจะเป็นเรื่องสังคม เศรษฐกิจ การเมือง หรือแม้แต่การศึกษา จะเห็นได้ว่าสังคมไทยได้เรียกร้องให้ทุกฝ่ายเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการปฏิรูป และเน้นย้ำเป้าหมายของการปฏิรูป คือการพัฒนาคน และพัฒนาชาติ โดยหวังว่าการเคลื่อนไหวขบวนปฏิรูปของทุกฝ่ายจะแก้ปัญหาวิกฤตต่างๆ ที่ประเทศไทยเผชิญอยู่ ขณะเดียวกันสิ่งหนึ่งที่เรากำลังตระหนักร่วมกันก็คือ การจัดการศึกษาคาทอลิกจะต้องเป็นกระบวนการที่นำไปสู่ทางออกของปัญหาสังคมไทยด้วย ซึ่งพระคาร์ดินัล ไมเกิ้ล มีชัย กิจบุญชู ประมุขอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ประธานสภาการศึกษาคาทอลิกแห่งประเทศไทย ได้ให้หลักคิดไว้อย่างชัดเจนในเรื่องนี้ไว้ว่า "ในขณะที่สังคมไทยพยายามแสวงหาคคุณค่าแห่งธรรมะ เพื่อเติมช่องว่างแห่งชีวิตให้เต็มโดยแสวงหาจากวิถีชีวิตตามหลักสัจธรรมที่ตนได้สัมผัสนับตั้งแต่วัยเด็กจนถึงวัยผู้ใหญ่และผู้สูงอายุ ภารกิจในการทำงานด้านการศึกษาคาทอลิกในประเทศไทยเราจึงนับว่าสำคัญมากที่พวกเราทุกคนควรต้องพยายามทุกวิถีทางที่จะช่วยกันทำให้สถาบันการศึกษาคาทอลิกทุกแห่งเป็นสถานที่ ที่ประสิทธิ์ประสาททั้งในด้านคุณธรรม จริยธรรม และวิชาการที่เลิศล้ำ เป็นสถานที่ให้การอบรมฟื้นฟูจิตใจด้วยความรักและการรับใช้ตามจิตตารมณ์ของพระคริสตเจ้า เป็นดังเกลือของแผ่นดิน และเป็นแสงสว่างส่องโลกให้เห็นหนทางแห่งความดีงาม ภายใต้รูปแบบของการทำงานร่วมกัน แบ่งปันความคิดเอื้ออาทรและเกื้อหนุนกัน เพื่อประโยชน์สุขแก่กันและกัน" (รายงานการประชุมสภาการศึกษาคาทอลิก. 2541)

ดังนั้นเป้าหมายสำคัญของการศึกษาคาทอลิก พอจะสรุปได้ดังนี้ คือ มุ่งสร้างเด็กให้เต็มเปี่ยมไปด้วยความรักและสำนึกแห่งการรับใช้สังคมเป็นผู้มีความรู้คู่คุณธรรม และมีความสุขเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ในทุกมิติและมีคุณค่าสำหรับสังคม ในด้านกระบวนการเรียนรู้ของการศึกษาคาทอลิกคือ ผู้เรียนเป็นผู้กระทำหลัก (Principal Agent) ในกระบวนการศึกษา และครูเป็นผู้ขับเคลื่อนสำคัญ (Essential Mover) ที่จะทำให้ศักยภาพของเด็กได้พัฒนาอย่างรู้แจ้งเป็นจริง โดยการใช้สื่อช่วยเหลือภายนอก (External Aids) สู่ความเข้าใจด้วยความเป็นเหตุผลตามธรรมชาติและเข้าถึงสัจธรรมของชีวิต การพัฒนาเด็กตามหลักปรัชญาการศึกษาคาทอลิกจึงมีมิติของการบูรณาการหลักธรรมทางศาสนา หลักการศึกษา และปรัชญาชีวิตเข้าไว้ด้วยกัน โดยหลอมรวมเป็นกระบวนการพัฒนาคนให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทุกด้านทั้งชีวิต และจิตวิญญาณที่จะรับใช้สังคมต่อไป

โครงการของสังคมชนบทกรุงเทพ ที่ส่งเสริมการทำวิจัย

โครงการบูรณาการจริยธรรมในโรงเรียนสังกัดองค์กรสังคมชนบทกรุงเทพ เป็นโครงการในแผนพัฒนาการศึกษาของฝ่ายการศึกษา ซึ่งมีเป้าหมายในการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นการปลูกฝังและเสริมสร้างจริยธรรมที่ยั่งยืนแก่ผู้เรียน และยังรวมถึงการพัฒนาบุคลากรให้มีคุณภาพอีกด้วย โดยกำหนดวิสัยทัศน์ของแผนพัฒนา คือ มีความเป็นเลิศในการจัดการศึกษาและผู้เรียนมีพัฒนาการอย่างสมดุล

วัตถุประสงค์ของโครงการ

การจัดทำโครงการบูรณาการจริยธรรมในโรงเรียนสังกัดองค์กรสังคมชนบทกรุงเทพ นี้มีวัตถุประสงค์หลักอยู่ 4 ประการ คือ

1. เพื่อพัฒนาและปลูกฝังคุณธรรมที่ยั่งยืนให้แก่นักเรียนในสังกัดของฝ่ายการศึกษา ในโรงเรียนขององค์กรสังคมชนบทกรุงเทพ ให้สามารถพัฒนาตนเองมีความสำนึกในมโนธรรม ความเป็นตัวของตัวเอง (Autonomy) มีวินัยในตนเอง มีบุคลิกภาพประชาธิปไตย พร้อมทั้งจะออกไปเป็นคนที่มีคุณภาพในสังคมประชาธิปไตย

2. เพื่อพัฒนากระบวนการเรียนการสอนในโรงเรียนของฝ่ายการศึกษา ให้เน้นกระบวนการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางในการเอื้อให้ผู้เรียนสร้างความรู้เอง โดยใช้ข้อมูลใหม่ๆ เพื่อเข้าสู่ความรู้แท้บูรณาการคุณธรรมจริยธรรมเข้าไปในการเรียนวิชาต่างๆ และในการปฏิสัมพันธ์ระหว่าง ครู และนักเรียน ตลอดจนบรรยากาศในชั้นเรียน บ้าน ชุมชน และสังคม ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนได้สามารถพัฒนาศักยภาพของแต่ละคนให้ไปถึงขีดสูงสุด

3. พัฒนาผู้บริหาร และครูผู้สอนให้เข้าถึงกระบวนการพัฒนาและเสริมสร้างค่านิยม กระบวนการเสริมพลังในตน กระบวนการทางปัญญา และเทคนิคต่างๆ ในการบูรณาการจริยธรรมเข้าไปในวิชาต่างๆ และในวิถีการดำเนินชีวิตทั้งของตนเอง และนักเรียน ทั้งนี้เพื่อให้พร้อมในการไปพัฒนาผู้เรียน ให้มีบุคลิกภาพประชาธิปไตย คือ ยึดกระบวนการเชิงเหตุผลยุติปัญหาด้วยกระบวนการทางปัญญา เห็นคุณค่าของตัวเอง เพื่อการเห็นคุณค่าของคนอื่น ยอมรับในคุณค่าในความเป็นมนุษย์ของตนเองและผู้อื่น เห็นความสำคัญของการทำงานเป็นกลุ่ม มีความเสียสละเพื่อส่วนร่วม ยอมรับและปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมและมีวินัยในตนเอง

4. เพื่อรณรงค์ให้เกิดบรรยากาศแห่งการส่งเสริมและการปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณธรรมในด้านความรักและการแบ่งปันตามพระวรสาร ให้เกิดแก่นักเรียนและบุคลากรภายในโรงเรียน

ยุทธศาสตร์และแนวคิดในการพัฒนา

1. กระบวนการพัฒนาและเสริมสร้างค่านิยม (Value Clarification Process) กระบวนการเสริมพลังในตน (Empowerment) และกระบวนการทางปัญญา
 2. กระบวนการศึกษาเพื่อสร้างความรู้เอง (Constructivism) ด้วยข้อมูลใหม่ๆ เพื่อเข้าสู่ความจริง
 3. การวัดและประเมินผลตามสภาพจริง (Authentic Assessment) วัดและประเมินจากแฟ้มผลงาน (Portfolio) พิจารณาควบคู่ไปกับการวัดผลสัมฤทธิ์
 4. กระบวนการวิจัยชั้นเรียน และการปรับหลักสูตรแกนลงสู่หลักสูตรห้องเรียน รวมไปถึงการนำคุณลักษณะของคุณธรรมและจริยธรรมไปบูรณาการในจุดประสงค์การเรียนรู้ และกิจกรรมการเรียนการสอน
 5. ปรับรูปแบบและเทคนิคกระบวนการในการจัดการเรียนการสอนที่เอื้อต่อการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ในการพัฒนาศักยภาพของนักเรียนให้ไปถึงขีดสูงสุดของแต่ละคน ตามแนวของพหุปัญญา (Multiple Intelligence)
 6. พัฒนาและปฏิรูปกระบวนการที่จะทำให้ครูเกิดการเรียนรู้ และพัฒนาจากประสบการณ์ตรงให้ได้มากที่สุด ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบของการออกไปนิเทศเยี่ยมเยียน เพื่อพัฒนาและให้กำลังใจซึ่งกันและกัน การอบรมสัมมนาเชิงปฏิบัติการ การไปศึกษาดูงานนอกสถานที่ การกระตุ้นและผลักดันให้ครูเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองให้ได้มากที่สุด จากการวิจัยในห้องเรียน รวมไปถึงการเปิดโอกาสให้ครูได้แสดงผลงานจากนวัตกรรม (Innovation) ในรูปของการประชุมสัมมนาเชิงวิชาการ (Symposium)
 7. จัดวางระบบในการเก็บรวบรวมข้อมูล การเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ของครูตามโครงการ รวมไปถึงผลงานและนวัตกรรมที่เกิดขึ้นจากการสร้างสรรค์ของครูที่เป็นผลมาจากการเข้าร่วมโครงการ เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับครูในการทำผลงานทางวิชาการในอนาคต
- จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้องกับโครงการบูรณาการจริยธรรมของฝ่ายการศึกษาของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ นั้นจะเห็นได้ว่าทางฝ่ายการศึกษาได้มีการพัฒนากระบวนการวิจัยในชั้นเรียนและผลักดันให้ครูทำการวิจัยในชั้นเรียน เพื่อพัฒนากระบวนการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ โดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามหัวข้อต่อไปนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ ครูระดับประถมศึกษาของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ปีการศึกษา 2546 ซึ่งแบ่งเขตการศึกษาเป็น 6 เขต ได้แก่ เขตที่ 1 มี 8 โรงเรียน เขตที่ 2 มี 4 โรงเรียน เขตที่ 3 มี 5 โรงเรียน เขตที่ 4 มี 8 โรงเรียน เขตที่ 5 มี 4 โรงเรียน เขตที่ 6 มี 7 โรงเรียน รวมจำนวนทั้งหมด 36 โรงเรียน จำนวนครู 1,694 คน จำแนกออกเป็น 2 กลุ่ม

1. กลุ่มครูที่เคยทำวิจัยในชั้นเรียน ได้แก่ ครูที่สอนในระดับประถมศึกษาของโรงเรียนในสังกัดอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ปีการศึกษา 2546 มีทั้งหมด 6 เขต เป็นครูที่เคยทำวิจัยในชั้นเรียนจำนวน 744 คน

2. กลุ่มครูที่ไม่เคยทำวิจัยในชั้นเรียน ได้แก่ ครูที่สอนในระดับประถมศึกษาของโรงเรียนในสังกัดอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ปีการศึกษา 2546 มีทั้งหมด 6 เขต เป็นครูที่ไม่เคยทำวิจัยในชั้นเรียนจำนวน 950 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ ครูระดับประถมศึกษาของโรงเรียนอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ปีการศึกษา 2546

วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยมีวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. ผู้วิจัยจำแนกโรงเรียนออกเป็น 6 กลุ่ม โดยจำแนกตามเขตการศึกษาของฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ
2. ผู้วิจัยนำโรงเรียนในแต่ละกลุ่มมาทำการสุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ได้ตัวแทนโรงเรียนกลุ่มละ 2 โรงเรียน ผลการสุ่มได้โรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง 12 โรงเรียน ดังนี้

- 2.1 โรงเรียนอัสสัมชัญศึกษา
- 2.2 โรงเรียนเซนต์หลุยส์ศึกษา
- 2.3 โรงเรียนแม่พระฟาติมา
- 2.4 โรงเรียนโยนออฟอาร์ค
- 2.5 โรงเรียนประชานารถ
- 2.6 โรงเรียนแม่พระประจักษ์
- 2.7 โรงเรียนเซนต์เทเรซา
- 2.8 โรงเรียนเซนต์แอนโทนี
- 2.9 โรงเรียนบอสโกพิทักษ์
- 2.10 โรงเรียนนักบุญเปโตร
- 2.11 โรงเรียนไตรราชวิทยา
- 2.12 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์

3. แต่ละโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ผู้ที่ให้ข้อมูลคือครูที่ทำการสอนในระดับประถมศึกษาในโรงเรียนของฝ่ายการศึกษาฯ รวมเป็นจำนวนครู 509 คน เป็นครูที่เคยทำวิจัยในชั้นเรียน 107 คน เป็นครูที่ไม่เคยทำวิจัยในชั้นเรียน 402 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามจำนวน 1 ฉบับ แบ่งออกเป็น 6 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของครูระดับประถมศึกษา ประกอบด้วย เพศ อายุ สภาพการทําริวิจัย คือเคยทำวิจัยและไม่เคยทำวิจัย และ ภาระงานที่รับผิดชอบ โดยมีลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) และบางส่วนให้ผู้ตอบเติมข้อความลงในช่องว่าง จำนวน 4 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถทางการวิจัย โดยใช้แบบสอบถามความสามารถทางการวิจัยที่ปรับปรุงมาจาก ศิวพร ดิลกโกล (2534 : 120-125) และ นภาพร สิงห์หัต (2531 : 117-112) ซึ่งประกอบด้วยความสามารถเกี่ยวกับกระบวนการวิจัย การออกแบบการวิจัย การเลือกกลุ่มตัวอย่าง การเลือกและพัฒนาเครื่องมือ สถิติและการเลือกใช้สถิติ การเขียนรายงานการวิจัย และการใช้คอมพิวเตอร์ โดยผู้วิจัยให้ผู้ตอบแบบสอบถามประเมินตนเองตามการรับรู้ว่ามีสมรรถนะทางการวิจัยอยู่ในระดับใด ลักษณะของแบบสอบถามวัดความสามารถทางการวิจัยเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ คือ มาก ปานกลาง น้อย และไม่มีเลย จำนวน 15 ข้อ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเจตคติต่อการทำวิจัย โดยมีทั้งข้อความเชิงนิมานและเชิงนิเสธ โดยใช้แบบสอบถามเจตคติต่อการทำวิจัยที่ปรับปรุงมาจาก ประนอม เจริญชนม์ (2545 : 148-150) และ สิริสุร กระแสร์สุนทร ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือเห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 15 ข้อ

ตอนที่ 4 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยใช้แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ ทวีศักดิ์ จินดานุรักษ์ (2539 : 222 – 226) ซึ่งสร้างขึ้นโดยยึดลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง 10 ประการของ เฮิร์แมน (Hermans. 1970) ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด จำนวน 15 ข้อ

ตอนที่ 5 แบบสอบถามความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงาน โดยใช้แบบสอบถามที่ปรับปรุงมาจากแบบสอบถามสัมพันธภาพกับเพื่อนร่วมงานของ ชิดหทัย ผลานันต์ (2541 : 97 – 98) และความร่วมมือระหว่างเพื่อนร่วมงานของ อัญชลี วีระสาสน์ (2542 : 125) ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด จำนวน 15 ข้อ

ตอนที่ 6 แบบสอบถามการสนับสนุนของผู้บริหาร โดยใช้แบบสอบถามที่ปรับปรุงมาจากแบบสอบถามความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนของ บุญทรง สังข์ทอง (2537 : 226) ที่ได้ปรับปรุงมาจากแบบสำรวจพฤติกรรมความเป็นผู้นำทางวิชาการของครูใหญ่ (คณะกรรมการวิจัย R-1 (Phase II). 2526 : 34-41) ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ คือ มาก ปานกลาง น้อย ไม่มีเลย จำนวน 15 ข้อ

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ผู้วิจัยนำมาพัฒนา คือ แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถทางการวิจัย แบบสอบถามเจตคติต่อการทำวิจัย แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แบบสอบถามความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงาน และแบบสอบถามการสนับสนุนของผู้บริหาร โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษานิยามศัพท์ แนวคิด ทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถทางการวิจัย เจตคติต่อการทำวิจัย แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความร่วมมือของเพื่อนร่วมงาน และการสนับสนุนของผู้บริหาร เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2. ผู้วิจัยได้ศึกษาแบบสอบถามทั้งหมด จากงานวิจัยที่ผู้วิจัยศึกษามาแล้ว โดยผู้วิจัยได้นำมาปรับปรุงให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ และกลุ่มประชากร ดังนี้

- 2.1 แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถทางการวิจัย ซึ่งเป็นแบบสอบถามความสามารถทางการวิจัยที่ปรับปรุงมาจาก ศิวพร ดิลกโกมล (2534 : 120 – 125) และ นภาพร สิงห์ทัด (2531 : 117 – 120) ลักษณะของแบบสอบถามความสามารถทางการวิจัยเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ คือ มาก ปานกลาง น้อย และไม่มีเลย ซึ่งประกอบด้วย ความ

สามารถเกี่ยวกับกระบวนการวิจัย การออกแบบการวิจัย การเลือกกลุ่มตัวอย่าง การเลือกและพัฒนาเครื่องมือ สถิติและการเลือกใช้สถิติ การเขียนรายงานการวิจัย และการใช้คอมพิวเตอร์ จำนวน 31 ข้อ

2.2 แบบสอบถามเจตคติต่อการทำวิจัย โดยมีทั้งข้อความเชิงนิมิตและเชิงนิเสธ ซึ่งเป็นแบบสอบถามที่ปรับปรุงมาจาก ประนอม เจริญชนม์ (2545 : 148-150) และ สิริสุร กระแสร์สุนทร ลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 45 ข้อ

2.3 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นแบบสอบถามที่ปรับปรุงมาจากแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของทวิตักดี จินดานุรักษ์ (2539 : 222 – 226) ซึ่งสร้างขึ้นโดยยึดลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง 10 ประการของ เฮอร์แมน (Hermans. 1970) ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด จำนวน 35 ข้อ

2.4 แบบสอบถามความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงาน ซึ่งเป็นแบบสอบถามที่ปรับปรุงมาจากแบบสอบถามสัมพันธภาพกับเพื่อนร่วมงานของ ชิดหทัย ผลานันต์ (2541 : 97 – 98) และความร่วมมือระหว่างระหว่างเพื่อนร่วมงานของ อัญชลี วีระสาสน์ (2542 : 125) ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด จำนวน 20 ข้อ

2.5 แบบสอบถามด้านการสนับสนุนของผู้บริหาร เป็นแบบสอบถามที่ปรับปรุงมาจากแบบสอบถามความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนของ บุญทรง สังข์ทอง (2537 : 226) ที่ได้ปรับปรุงมาจากแบบสำรวจพฤติกรรมความเป็นผู้นำทางวิชาการของ ครูใหญ่ (คณะกรรมการวิจัย R-1 (Phase II). 2526 : 34-41) โดยมีลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ คือ มาก ปานกลาง น้อย ไม่มีเลย จำนวน 20 ข้อ

3. นำแบบสอบถามทั้ง 5 ฉบับ คือ แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถทางการวิจัย แบบสอบถามเจตคติต่อการทำวิจัย แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แบบสอบถามความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงาน แบบสอบถามการสนับสนุนของผู้บริหาร มาตรวจสอบหาความเที่ยงตรงเชิงพินิจ (Face Validity) โดยนำแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้องของข้อคำถามกับนิยามศัพท์เฉพาะ ได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC : Index Of Congruence) ของแบบสอบถามทั้ง 5 ฉบับ ได้ผลดังนี้

แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถทางการวิจัย ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.3-1.0

แบบสอบถามเจตคติต่อการทำวิจัย ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.3-1.0

แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.3-1.0

แบบสอบถามความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงาน ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.7-1.0

แบบสอบถามด้านการสนับสนุนของผู้บริหาร ได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง 1.0

จากนั้น คัดเลือกข้อความที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ได้แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถทางการวิจัย จำนวน 25 ข้อ แบบสอบถามเจตคติต่อการทำวิจัย จำนวน 35 ข้อ แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จำนวน 25 ข้อ แบบสอบถามด้านความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงาน จำนวน 20 ข้อ และแบบสอบถามด้านการสนับสนุนของผู้บริหาร จำนวน 20 ข้อ ซึ่งแบบสอบถามทุกฉบับมีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.7-1.0

4. นำแบบสอบถามที่คัดได้จากในข้อ 3 ไปทดลองใช้ (Try Out) กับครูระดับประถมศึกษา จำนวน 100 คน แล้วนำแบบสอบถามไปหาค่าอำนาจจำแนก (t) โดยใช้วิธีการหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม (Item Total Correlation) และคัดเลือกข้อคำถามที่ค่า r มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 พร้อมทั้งปรึกษาประธานที่ควบคุมปริญญาโท โดยเลือกข้อคำถามที่ควบคุมเนื้อหา ได้ผลดังนี้

แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถทางการวิจัย จำนวน 15 ข้อ ซึ่งมีค่า r ระหว่าง .50 - .75

แบบสอบถามเจตคติต่อการทำวิจัย จำนวน 15 ข้อ มีค่า r ระหว่าง .36 - .70

แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จำนวน 15 ข้อ มีค่า r ระหว่าง .45 - .74

แบบสอบถามความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงาน จำนวน 15 ข้อ มีค่า r ระหว่าง .61 - .75

แบบสอบถามด้านการสนับสนุนของผู้บริหาร จำนวน 15 ข้อ มีค่า r ระหว่าง .53 - .73

5. นำข้อคำถามของแบบสอบถามแต่ละชุดที่คัดเลือกได้ในข้อ 4 มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยใช้สัมประสิทธิ์อัลฟา (Coefficient-Alpha) ของ ครอนบาช (Cronbach) ได้ผลดังนี้

แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถทางการวิจัย มีค่าความเชื่อมั่น .9487

แบบสอบถามเจตคติต่อการทำวิจัย มีค่าความเชื่อมั่น .9438

แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีค่าความเชื่อมั่น .9423

แบบสอบถามความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงาน มีค่าความเชื่อมั่น .9350

แบบสอบถามด้านการสนับสนุนของผู้บริหาร มีค่าความเชื่อมั่น .9300

6. จัดพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้ในการวิจัย

ตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ตอนที่ 1 แบบสอบถามตัวแปรด้านภูมิหลังของครูประถมศึกษา

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในวงเล็บหน้าข้อความหรือเติมข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงของท่าน

1. สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

☐ ชาย

☐ หญิง

2. ปัจจุบันท่านอายุ.....ปี

3. ท่านเคยทำวิจัยในชั้นเรียนหรือไม่

☐ เคย

☐ ไม่เคย

4. จำนวนชั่วโมงที่ท่านสอนหนังสือในหนึ่งสัปดาห์.....ชั่วโมงต่อสัปดาห์ (นับ

รวมกิจกรรมซ่อมเสริมลูกเสือ เนตรนารี)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามการรับรู้วัดความสามารถทางการวิจัยของครูประถมศึกษา

โปรดพิจารณาข้อความต่อไปนี้เพื่อประเมินว่าท่านมีความสามารถทางการวิจัยในด้านต่าง ๆ อยู่ในระดับใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่สอดคล้องกับความเป็นจริงหรือความคิดเห็นของท่าน

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความสามารถ			
		มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่มีเลย
0	ด้านกระบวนการวิจัย				
	ระบุปัญหาที่ควรทำวิจัย.....				
00	กำหนดสมมุติฐานในการทำวิจัย.....				
	ด้านการออกแบบการวิจัย				
000	ออกแบบการวิจัยประเภทต่างๆ ได้เหมาะสมกับปัญหาการวิจัย.....				
	ด้านการเลือกกลุ่มตัวอย่าง				
0000	กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมกับการวิจัยได้.....				
	ด้านการเลือกและพัฒนาเครื่องมือ				
00000	สามารถสร้างและพัฒนาเครื่องมือต่างๆ				

	ให้สอดคล้องกับสิ่งที่ต้องการวัด.....				
0000000	ด้านสถิติและการเลือกใช้สถิติ เลือกใช้สถิติเพื่อการทดสอบสมมติฐานได้ อย่างถูกต้อง.....				
00000000	ด้านการเขียนรายงานการวิจัย นำเสนอข้อมูลด้วยตาราง แผนภาพ และ แผนภูมิได้.....				
000000000	ด้านการใช้คอมพิวเตอร์ ใช้โปรแกรมสำเร็จรูปในการจัดพิมพ์งาน วิจัยได้.....				

เกณฑ์ในการตรวจให้คะแนน

ถ้าครูทำเครื่องหมาย / ลงในช่อง "มาก" ให้ 3 คะแนน "ปานกลาง" ให้ 2 คะแนน "น้อย" ให้ 1 คะแนน "ไม่มีเลย" ให้ 0 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายของความสามารถทางการวิจัย

คะแนนเฉลี่ย 0.00 – 0.49	หมายถึง	มีความสามารถทางการวิจัยอยู่ในระดับต่ำ
คะแนนเฉลี่ย 0.50 – 1.49	หมายถึง	มีความสามารถทางการวิจัยอยู่ในระดับ ค่อนข้างต่ำ
คะแนนเฉลี่ย 1.50 – 2.49	หมายถึง	มีความสามารถทางการวิจัยอยู่ในระดับ ปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 2.50 – 3.00	หมายถึง	มีความสามารถทางการวิจัยอยู่ในระดับสูง

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเจตคติต่อการทำวิจัย

โปรดทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่แน่ ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
ด้านความรู้					
• ครูที่จบการศึกษาดังแต่ระดับปริญญา โทขึ้นไปจึงจะทำงานวิจัยได้.....					
• ข้าพเจ้าอยากหาเวลาไปอบรมเพิ่ม					

เดิมเกี่ยวกับการทำวิจัย.....					
ด้านความรู้สึก					
• การทำวิจัยเป็นเรื่องที่ค่อนข้างสูญเปล่า เพราะนำไปใช้ประโยชน์ได้น้อย....					
• การทำวิจัยทำให้เกิดปัญหาในการสอน.....					
• การทำวิจัยทำให้การทำงานมีประสิทธิภาพมากขึ้น.....					
ด้านแนวโน้มที่จะทำวิจัย					
• ถึงเวลาแล้วที่ต้องรณรงค์ในการทำวิจัยกันอย่างจริงจัง.....					
• ไม่อยากรวมกิจกรรมใดๆ ที่เกี่ยวกับการทำวิจัย.....					

เกณฑ์ในการตรวจให้คะแนน

เกณฑ์ในการตรวจให้คะแนน ดังแสดงในตารางต่อไปนี้

ข้อความที่กล่าวในเชิงนิมาน (ทางบวก) (Positive Statements)		ข้อความที่กล่าวในเชิงนิเสธ (ทางลบ) (Negative Statements)	
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5 คะแนน	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1 คะแนน
เห็นด้วย	4 คะแนน	เห็นด้วย	2 คะแนน
ไม่แน่ใจ	3 คะแนน	ไม่แน่ใจ	3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	2 คะแนน	ไม่เห็นด้วย	4 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1 คะแนน	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายของเจตคติต่อการทำวิจัย

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.49	หมายถึง	เจตคติต่อการทำวิจัยอยู่ในระดับไม่ดีมาก
คะแนนเฉลี่ย 1.50 – 2.49	หมายถึง	เจตคติต่อการทำวิจัยอยู่ในระดับไม่ดี
คะแนนเฉลี่ย 2.50 – 3.49	หมายถึง	เจตคติต่อการทำวิจัยอยู่ในระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 3.50 – 4.49	หมายถึง	เจตคติต่อการทำวิจัยอยู่ในระดับดี
คะแนนเฉลี่ย 4.50 – 5.00	หมายถึง	เจตคติต่อการทำวิจัยอยู่ในระดับดีมาก

ตอนที่ 4 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงและความรู้สึกที่แท้จริงของท่าน

ข้อความ	ระดับความรู้สึก				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
0. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นการทำหน้าที่จะทำงานยากๆ ให้สำเร็จ.....					
00. ข้าพเจ้าจะมีความพยายามมากขึ้นเมื่อรู้ว่ามีความรู้ด้อยกว่าเพื่อนๆ.....					

เกณฑ์ในการตรวจให้คะแนน

ถ้าครูทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องข้อความ "มากที่สุด" ให้ 5 คะแนน "มาก" ให้ 4 คะแนน "ปานกลาง" ให้ 3 คะแนน "น้อย" ให้ 2 คะแนน "น้อยที่สุด" ให้ 1 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.49	หมายถึง	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับต่ำมาก
คะแนนเฉลี่ย 1.50 – 2.49	หมายถึง	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับต่ำ
คะแนนเฉลี่ย 2.50 – 3.49	หมายถึง	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 3.50 – 4.49	หมายถึง	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับสูง
คะแนนเฉลี่ย 4.50 – 5.00	หมายถึง	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับสูงมาก

ตอนที่ 5 แบบสอบถามด้านความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงาน

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่สอดคล้องกับความเป็นจริงของท่าน

ข้อ	ข้อความ	ระดับความจริง				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
0	ถ้าท่านติดภารกิจจำเป็น เพื่อนร่วมงานของท่านยินดีจะช่วยเหลือแทน.....					
00	มีความสามัคคีเป็นอย่างดีในกลุ่มเพื่อนร่วมงาน.....					

เกณฑ์ในการตรวจให้คะแนน

ถ้าครูทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องข้อความ "มากที่สุด" ให้ 5 คะแนน "มาก" ให้ 4 คะแนน "ปานกลาง" ให้ 3 คะแนน "น้อย" ให้ 2 คะแนน "น้อยที่สุด" ให้ 1 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายของความสัมพันธระหว่างเพื่อนร่วมงาน

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.49	หมายถึง	ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงานอยู่ในระดับต่ำมาก
คะแนนเฉลี่ย 1.50 – 2.49	หมายถึง	ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงานอยู่ในระดับต่ำ
คะแนนเฉลี่ย 2.50 – 3.49	หมายถึง	ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงานอยู่ในระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 3.50 – 4.49	หมายถึง	ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงานอยู่ในระดับสูง
คะแนนเฉลี่ย 4.50 – 5.00	หมายถึง	ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงานอยู่ในระดับสูงมาก

ตอนที่ 6 แบบสอบถามความคิดเห็นด้านการสนับสนุนของผู้บริหาร

โปรดพิจารณาว่าผู้บริหารในโรงเรียนของท่านให้การสนับสนุนและช่วยเหลือบุคลากรมากน้อยเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น			
		มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่มีเลย
0	กระตุ้นให้ครูในโรงเรียนเห็นความสำคัญของการทำวิจัย.....			...	
00	สนับสนุนการบริการของห้องสมุด โดยจัดให้มีหนังสือ วารสาร เอกสาร งานวิจัย สำหรับใช้ค้นคว้า ทำวิจัย.....			...	
000	จัดหาวัสดุอุปกรณ์ อำนวยความสะดวกในการทำวิจัย.....			...	

เกณฑ์ในการตรวจให้คะแนน

ถ้าครูทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องข้อความ “มาก” ให้ 3 คะแนน “ปานกลาง” ให้ 2 คะแนน “น้อย” ให้ 1 คะแนน “ไม่มีเลย” ให้ 0 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายของการสนับสนุนของผู้บริหาร

คะแนนเฉลี่ย 0.00 – 0.49	หมายถึง	การสนับสนุนของผู้บริหารในระดับต่ำ
คะแนนเฉลี่ย 0.50 – 1.49	หมายถึง	การสนับสนุนของผู้บริหารอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ
คะแนนเฉลี่ย 1.50 – 2.49	หมายถึง	การสนับสนุนของผู้บริหารอยู่ในระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 2.50 – 3.00	หมายถึง	การสนับสนุนของผู้บริหารอยู่ในระดับสูง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. ตรวจสอบรายชื่อโรงเรียนของฝ่ายการศึกษาองค์กรสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง 6 เขต เขตละ 2 โรงเรียน รวมเป็น 12 โรงเรียน
2. ทำหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย ถึงครูใหญ่ของโรงเรียนในสังกัดองค์กรสังฆมณฑลกรุงเทพฯ
3. ติดต่อประสานงานไปยังโรงเรียนในสังกัดองค์กรสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ทั้ง 12 โรงเรียนเพื่อขอแจกแบบสอบถามและขอให้ฝ่ายวิชาการช่วยเก็บส่งคืน
4. ผู้วิจัยดำเนินการส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 511 ฉบับ ตั้งแต่วันที่ 10 มีนาคม 2547 โดยได้ส่งแบบสอบถาม 2 วิธี คือ

4.1 โรงเรียนที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้ส่งและรับแบบสอบถามด้วยตนเอง ได้แก่ โรงเรียนอัสสัมชัญศึกษา โรงเรียนเซนต์หลุยส์ศึกษา โรงเรียนแม่พระฟาติมา โรงเรียนโยนออฟอาร์ค โรงเรียนแม่พระประจักษ์ โรงเรียนเซนต์เทเรซา

4.2 โรงเรียนที่อยู่ในเขตปริมณฑล ได้ส่งแบบสอบถามไปทางไปรษณีย์ ได้แก่ โรงเรียนพระชนารถ โรงเรียนเซนต์แอนโทนี โรงเรียนบอสโกพิทักษ์ โรงเรียนนักบุญเปโตร โรงเรียนไตรราชวิทยา โรงเรียนยอแซฟอยุธยา พร้อมทั้งสอดซองติดแสตมป์จำหน่ายให้ผู้วิจัยแนบไปกับแบบสอบถาม หลังจากส่งแบบสอบถามไปเป็นเวลา 1 สัปดาห์ ผู้วิจัยติดตามผลโดยการโทรศัพท์ติดต่อและรอรับแบบสอบถามกลับคืนทางไปรษณีย์

5. ระยะเวลาที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลตั้งแต่วันที่ 10 มีนาคม ถึงวันที่ 10 เมษายน 2547 ได้แบบสอบถามที่ส่งกลับมาทั้งสิ้น 511 ฉบับ เป็นแบบสอบถามที่สมบูรณ์จำนวน 509 ฉบับ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS For Windows

1. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

1.1 หาค่าความเที่ยงตรงเชิงพื้นผิว (Face Validity)

1.2 หาค่าอำนาจจำแนก โดยการหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม (Item Total Correlation)

1.3 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้สูตรการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของ ครอนบาช (Cronbach, 1970 : 139)

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 หาค่าสถิติพื้นฐานได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย (Mean) และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) ของปัจจัยต่างๆ

2.2 การวิเคราะห์ความสามารถในการจำแนกกลุ่มครูที่ทำวิจัยและไม่ทำวิจัยของตัวแปรที่ศึกษาผู้วิจัยจะใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล 2 กรณี คือ

กรณีที่ 1 เมื่อตัวแปรมีลักษณะการวัดอยู่ในระดับนามบัญญัติ ผู้วิจัยจะใช้การทดสอบไคสแควร์ (χ^2 -test)

กรณีที่ 2 เมื่อตัวแปรมีลักษณะการวัดอยู่ในระดับอันตรภาค ผู้วิจัยจะใช้การทดสอบค่าที (t-test)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูระดับประถมศึกษา ในสังกัดฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ เป็นการวิจัยเชิงเปรียบเทียบสาเหตุ (Casual Comparative Research) ที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบตัวแปรปัจจัยระหว่างกลุ่มครูที่เคยทำวิจัยในชั้นเรียนกับกลุ่มครูที่ไม่เคยทำวิจัยในชั้นเรียน กลุ่มตัวอย่างคือ ครูระดับประถมศึกษาของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ปีการศึกษา 2546 จำนวน 511 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบสอบถามจำนวน 1 ฉบับ ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS เพื่อกำหนดทำสถิติทดสอบ t (t-test) ในการทดสอบสมมุติฐาน

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อสื่อความหมายในการเสนอผลการวิจัยให้เข้าใจตรงกันได้ ดังนี้

N	แทน จำนวนครูในการสุ่มตัวอย่าง
$\bar{x}$	แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนน
S	แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน สถิติทดสอบ t (t-distribution)
χ^2	แทน ค่าไค-สแควร์ (Chi-Square)
p	แทน ค่าความน่าจะเป็น (probability) ของค่าสถิติที่ใช้ทดสอบ
*	แทน มีระดับนัยสำคัญที่ระดับ .05

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับต่อไปนี้

- ตอนที่ 1 การเสนอค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรปัจจัยจำแนกตามสถานภาพการทำวิจัย
- ตอนที่ 2 การเสนอผลการวิเคราะห์ความสามารถในการจำแนกกลุ่มครูที่ทำวิจัยในชั้นเรียนกับกลุ่มครูที่ไม่เคยทำวิจัยในชั้นเรียนของตัวแปรที่ศึกษา

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การเสนอค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรที่ศึกษา ดังแสดงในตาราง 1-2 ดังนี้

ตาราง 1 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศและสถานภาพการทำวิจัยในชั้นเรียน

ตัวแปร	จำนวน (N)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	62	12.1
หญิง	447	87.5
สถานภาพการทำวิจัย		
ทำวิจัยในชั้นเรียน	107	20.9
ไม่ทำวิจัยในชั้นเรียน	402	78.7

จากตาราง 1 พบว่า จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยแจกแบบสอบถาม จำนวน 511 คน กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามได้สมบูรณ์ 509 คน คิดเป็นร้อยละ 99.6 แบ่งเป็นเพศชาย 62 คน คิดเป็นร้อยละ 12.1 เพศหญิง 447 คน คิดเป็นร้อยละ 87.5 เมื่อจำแนกตามสถานภาพการทำวิจัยในชั้นเรียน พบว่า ทำวิจัยในชั้นเรียน 107 คน คิดเป็นร้อยละ 20.9 ไม่ทำวิจัยในชั้นเรียน 402 คน คิดเป็นร้อยละ 78.7 และพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีอายุต่ำสุด 22 ปี สูงสุด 64 ปี อายุเฉลี่ย 36.41 ปี ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 9.16 ปี และมีภาระงานต่ำสุด 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ สูงสุด 28 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ภาระงานเฉลี่ย 20.53 ชั่วโมง ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.03 ชั่วโมง

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรปัจจัย จำแนกตามสถานภาพการทำวิจัยของครูระดับประถมศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา	กลุ่มเคยทำวิจัยในชั้นเรียน (N = 107)			กลุ่มไม่เคยทำวิจัยในชั้นเรียน (N = 402)		
	$\bar{X}$	S	ความหมาย	$\bar{X}$	S	ความหมาย
อายุ	38.31	9.57	ปานกลาง	35.87	8.99	ปานกลาง
ภาระงาน	20.04	5.60	มาก	20.67	6.15	มาก
การรับรู้ความสามารถทางการวิจัย	2.02	.42	ปานกลาง	1.88	.40	ปานกลาง
เจตคติต่อการทำวิจัย	3.76	.60	ดี	3.57	.53	ดี
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	4.05	.51	มาก	3.94	.50	มาก
ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงาน	3.92	.50	มาก	3.88	.52	มาก
การสนับสนุนของผู้บริหาร	2.20	.50	ปานกลาง	2.11	.47	ปานกลาง

จากตาราง 2 พบว่า กลุ่มครูที่เคยทำวิจัยในชั้นเรียน มีอายุเฉลี่ย 38.31 ปี มีอายุอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีภาระงานที่รับผิดชอบเฉลี่ยสัปดาห์ละ 20.04 ชั่วโมง ค่อนข้างมาก มีเจตคติที่ดีต่อการทำวิจัย มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงานอยู่ในระดับมาก แต่มีการรับรู้ความสามารถทางการวิจัยและได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหารอยู่ในระดับปานกลาง

ส่วนกลุ่มครูที่ไม่เคยทำวิจัยในชั้นเรียน มีอายุเฉลี่ย 35.87 ปี มีอายุอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีภาระงานที่รับผิดชอบเฉลี่ยสัปดาห์ละ 20.67 ชั่วโมง ค่อนข้างมาก มีเจตคติที่ดีต่อการทำวิจัย มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงานอยู่ในระดับมาก แต่มีการรับรู้ความสามารถทางการวิจัยและได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหารอยู่ในระดับปานกลาง

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความสามารถในการจำแนกกลุ่มครูที่ทำวิจัยในชั้นเรียนกับกลุ่มครูที่ไม่เคยทำวิจัยในชั้นเรียนของตัวแปรที่ศึกษา ดังแสดงในตาราง 3-4 ดังนี้

ตาราง 3 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพการทำวิจัยของครูระดับชั้นประถมศึกษา กับเพศ

สถานภาพการ ทำวิจัยในชั้นเรียน	เพศชาย (N=62)		เพศหญิง (N=447)		χ^2	p-value
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
เคยทำวิจัยในชั้นเรียน	10	16.10	97	21.80	1.05	.31
ไม่เคยทำวิจัยในชั้นเรียน	52	83.90	348	78.20		

จากตาราง 3 พบว่า การทำวิจัยในชั้นเรียนของครูประถมศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับเพศที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 นั่นคือ ครูชายและครูหญิงมีการทำวิจัยในชั้นเรียนไม่แตกต่างกัน

ตาราง 4 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของตัวแปรปัจจัยระหว่างกลุ่มครูที่เคยทำวิจัยในชั้นเรียน และกลุ่มครูที่ไม่เคยทำวิจัยในชั้นเรียน

ตัวแปรที่ศึกษา	กลุ่มครูที่เคยทำ วิจัยในชั้นเรียน (N=107)		กลุ่มครูที่ไม่เคย ทำวิจัยในชั้น เรียน (N=402)		t	p-value (2-tailed)
	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S		
อายุ	38.31	9.57	35.87	8.99	2.45*	.02
ภาระงาน	20.04	5.60	20.67	6.15	-.96	.34
การรับรู้ความสามารถทางการวิจัย	2.02	.42	1.878	.40	3.35*	.00
เจตคติต่อการทำวิจัย	3.76	.60	3.57	.53	3.24*	.00
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	4.05	.51	3.94	.50	2.18*	.03
ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงาน	3.92	.50	3.878	.52	.77	.44
การสนับสนุนของผู้บริหาร	2.20	.50	2.11	.47	1.63	.10

จากตาราง 4 พบว่า กลุ่มครูที่เคยทำวิจัยในชั้นเรียนมีอายุ การรับรู้ความสามารถในการทำวิจัย เจตคติที่ดีต่อการทำวิจัย และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มากกว่ากลุ่มครูที่ไม่เคยทำวิจัยในชั้นเรียนที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 แต่ไม่พบความแตกต่างในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน การสนับสนุนของผู้บริหาร และภาระงานที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการดำเนินการศึกษาค้นคว้า สามารถสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะดังนี้

1. สังเขป ความมุ่งหมาย สมมติฐาน วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า
2. สรุปผลการศึกษา
3. อภิปรายผล
4. ข้อเสนอแนะ

สังเขป ความมุ่งหมาย สมมติฐาน วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

ในการวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรของการทำวิจัยในชั้นเรียนกับปัจจัยที่เกี่ยวข้องที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูระดับประถมศึกษา

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

ตัวแปรที่ส่งผลต่อการทำวิจัยอย่างน้อย 1 ตัวแปร สามารถจำแนกกลุ่มครูระดับประถมศึกษาที่เคยทำวิจัยและไม่เคยทำวิจัยในชั้นเรียน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามหัวข้อต่อไปนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ ครูระดับประถมศึกษาของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ปีการศึกษา 2546 ซึ่งแบ่งเขตการศึกษาเป็น 6 เขต ได้แก่ เขตที่ 1 มี 8 โรงเรียน เขตที่ 2 มี 4 โรงเรียน เขตที่ 3 มี 5 โรงเรียน เขตที่ 4 มี 8 โรงเรียน เขตที่ 5 มี 4 โรงเรียน เขตที่ 6 มี 7 โรงเรียน รวมจำนวนทั้งหมด 36 โรงเรียน จำนวนครู 1,694 คน จำแนกออกเป็น 2 กลุ่ม

1. กลุ่มครูที่เคยทำวิจัยในชั้นเรียน ได้แก่ ครูที่สอนในระดับประถมศึกษาของโรงเรียนในสังกัดองค์กรสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ปีการศึกษา 2546 มีทั้งหมด 6 เขต เป็นครูที่เคยทำวิจัยในชั้นเรียนจำนวน 744 คน

2. กลุ่มครูที่ไม่เคยทำวิจัยในชั้นเรียน ได้แก่ ครูที่สอนในระดับประถมศึกษาของโรงเรียนในสังกัดองค์กรสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ปีการศึกษา 2546 มีทั้งหมด 6 เขต เป็นครูที่ไม่เคยทำวิจัยในชั้นเรียนจำนวน 950 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ ครูระดับประถมศึกษาของโรงเรียนองค์กรสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ปีการศึกษา 2546

วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยมีวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. ผู้วิจัยจำแนกโรงเรียนออกเป็น 6 กลุ่ม โดยจำแนกตามเขตการศึกษาของฝ่ายการศึกษาองค์กรสังฆมณฑลกรุงเทพฯ

2. ผู้วิจัยนำโรงเรียนในแต่ละกลุ่มมาทำการสุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ได้ตัวแทนโรงเรียนกลุ่มละ 2 โรงเรียน ผลการสุ่มได้โรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง 12 โรงเรียน ดังนี้

- 2.1 โรงเรียนอัสสัมชัญศึกษา
- 2.2 โรงเรียนเซนต์หลุยส์ศึกษา
- 2.3 โรงเรียนแม่พระฟาติมา
- 2.4 โรงเรียนโยนออฟอาร์ค
- 2.5 โรงเรียนประชานารธ
- 2.6 โรงเรียนแม่พระประจักษ์
- 2.7 โรงเรียนเซนต์เทเรซา
- 2.8 โรงเรียนเซนต์แอนโทนี
- 2.9 โรงเรียนบอสโกพิทักษ์
- 2.10 โรงเรียนนักบุญเปโตร
- 2.11 โรงเรียนไตรราชวิทยา
- 2.12 โรงเรียนยอแซฟอยุธยา

3. แต่ละโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ผู้ที่ให้ข้อมูลคือครูที่ทำการสอนในระดับประถมศึกษาในโรงเรียนของฝ่ายการศึกษาฯ รวมเป็นจำนวนครู 509 คน เป็นครูที่เคยทำวิจัยในชั้นเรียน 107 คน เป็นครูที่ไม่เคยทำวิจัยในชั้นเรียน 402 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบสอบถาม จำนวน 1 ฉบับ แบ่งออกเป็น 6 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของครูระดับประถมศึกษา

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถทางการวิจัย จำนวน 15 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9487

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเจตคติต่อการทำวิจัย จำนวน 15 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9438

ตอนที่ 4 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จำนวน 15 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9423

ตอนที่ 5 แบบสอบถามความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงาน จำนวน 15 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9350

ตอนที่ 6 แบบสอบถามการสนับสนุนของผู้บริหาร จำนวน 15 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9300

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. ตรวจสอบรายชื่อโรงเรียนของฝ่ายการศึกษาองค์กรสังคมชนบทกรุงเทพฯ ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง 6 เขต เขตละ 2 โรงเรียน รวมเป็น 12 โรงเรียน
2. ทำหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย ถึงคณบดีของโรงเรียนในสังกัดองค์กรสังคมชนบทกรุงเทพฯ
3. ติดต่อประสานงานไปยังโรงเรียนในสังกัดองค์กรสังคมชนบทกรุงเทพฯ ทั้ง 12 โรงเรียน เพื่อขอแจกแบบสอบถามและขอให้ฝ่ายวิชาการช่วยเก็บส่งคืน
4. ผู้วิจัยดำเนินการส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่าง โดยส่งแบบสอบถามไปทางไปรษณีย์ หลังจากส่งแบบสอบถามไปเป็นเวลา 1 สัปดาห์ ผู้วิจัยติดตามผลโดยการโทรศัพท์ติดต่อและรอรับแบบสอบถามกลับคืนทางไปรษณีย์ รวมระยะเวลาที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลประมาณ 1 เดือน ได้แบบสอบถามกลับคืนมาทั้งสิ้น 511 ฉบับ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS For Windows

1. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

1.1 หาค่าความเที่ยงตรงเชิงพื้นผิว (Face Validity)

1.2 หาค่าอำนาจจำแนก โดยการหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม (Item Total Correlation)

1.3 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้สูตรการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาช (Cronbach. 1970 : 139)

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 หาค่าสถิติพื้นฐานได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย (Mean) และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) ของปัจจัยต่างๆ

2.2 การวิเคราะห์ความสามารถในการจำแนกกลุ่มครูที่ทำวิจัยและไม่ทำวิจัยของตัวแปรที่ศึกษาผู้วิจัยจะใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล 2 กรณี คือ

กรณีที่ 1 เมื่อตัวแปรมีลักษณะการวัดอยู่ในระดับนามบัญญัติ ผู้วิจัยจะใช้การทดสอบไคสแควร์ (χ^2 -test)

กรณีที่ 2 เมื่อตัวแปรมีลักษณะการวัดอยู่ในระดับอันตรภาค ผู้วิจัยจะใช้การทดสอบค่าที (t-test)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มครูที่เคยทำวิจัยในชั้นเรียน มีอายุเฉลี่ย 38.31 ปี มีอายุอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีภาระงานที่รับผิดชอบเฉลี่ยสัปดาห์ละ 20.04 ชั่วโมง ค่อนข้างมาก มีเจตคติที่ดีต่อการทำวิจัย มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงานอยู่ในระดับมาก แต่มีการรับรู้ความสามารถทางการวิจัยและได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหารอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนกลุ่มครูที่ไม่เคยทำวิจัยในชั้นเรียน มีอายุเฉลี่ย 35.87 ปี มีอายุอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีภาระงานที่รับผิดชอบเฉลี่ยสัปดาห์ละ 20.67 ชั่วโมง ค่อนข้างมาก มีเจตคติที่ดีต่อการทำวิจัย มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงานอยู่ในระดับมาก แต่มีการรับรู้ความสามารถทางการวิจัยและได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหารอยู่ในระดับปานกลาง

2. ตัวแปรที่จำแนกกลุ่มครูที่ทำวิจัยและไม่ทำวิจัย คือ อายุ การรับรู้ความสามารถในการทำวิจัย เจตคติที่ดีต่อการทำวิจัย และ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

อภิปรายผล

จากการศึกษาพบว่า ครูที่ทำวิจัยในชั้นเรียนจะมีอายุ การรับรู้ความสามารถทางการวิจัย เจตคติที่ดีต่อการทำวิจัย และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มากกว่าครูที่ไม่ทำวิจัยในชั้นเรียน ที่เป็นเช่นนั้นเนื่องจาก

1. อายุของกลุ่มครูที่ทำวิจัยในชั้นเรียนมีอายุการทำงานที่นานกว่า จะทำให้รู้ระบบของการทำงานได้ดีกว่า รู้ปัญหาและสามารถแก้ปัญหาด้วยการทำวิจัยได้ ทำให้ครูกลุ่มนี้มีความ

สนใจในการทำวิจัยมากกว่ากลุ่มครูที่ไม่ได้ทำวิจัย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ วาวอรันตู (Waworuntu, 1986 : 1213) ที่พบว่าตัวแปรโดยกำเนิดคืออายุ มีความสัมพันธ์กับผลผลิตการวิจัย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ไพโรจน์ แสงจันทร์ (2527) ที่ศึกษาพบว่า อาจารย์ที่ทำวิจัยมีอายุอยู่ในช่วงระหว่าง 36-40 ปี

2. กลุ่มครูที่ทำวิจัยในชั้นเรียนมีการรับรู้ความสามารถทางวิจัยมากกว่า เนื่องจากการรับรู้ความสามารถทางการวิจัยทำให้ผู้ที่ทำวิจัยมีความเชื่อมั่นในการทำวิจัยและจะส่งผลให้ครูที่ทำวิจัย ทำวิจัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ (สุชาติ ปภาพจน์, 2539 : 55 ; อ้างอิงจาก Albanese, 1981 : 204) ที่ได้ให้ความสำคัญต่อความสามารถและทักษะในการที่จะทำงานให้ประสบความสำเร็จได้นั้น ก็คือ เราจะทำงานวิจัยได้จำเป็นต้องมีความรู้ความสามารถทางการวิจัยเสียก่อน จึงจะสามารถผลิตผลงานวิจัยออกมาได้ดี

3. ครูที่ทำวิจัยในชั้นเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการทำวิจัยสูงกว่าครูที่ไม่ได้ทำวิจัยในชั้นเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้ เนื่องมาจากแนวคิดเกี่ยวกับเจตคติที่กล่าวว่า เจตคติเป็นลักษณะทางอารมณ์ที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ และเป็นความรู้สึกพอใจหรือไม่พอใจในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งของบุคคล เมื่อบุคคลมีความรู้สึกต่อสิ่งนั้นๆ แล้ว จะเกิดเป็นปฏิกิริยาที่พร้อมจะตอบสนองเป็นการกระทำ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน, 2527 : 215) ดังนั้น เมื่อครูที่ทำวิจัยมีเจตคติที่ดีต่อการทำวิจัย ทำให้กลุ่มครูที่ทำวิจัยในชั้นเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการทำวิจัยสูงกว่ากลุ่มครูที่ไม่ได้ทำวิจัยในชั้นเรียน ดังที่ พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2531 : 15) กล่าวสรุปไว้ว่า ลักษณะผู้ที่ทำการวิจัยได้ดีและประสบผลสำเร็จ ต้องเป็นผู้ที่มีเจตคติที่ดีต่อการทำวิจัย และสอดคล้องกับ สุวรรณ สุวรรณเวช (2525 : 19-21) ได้กล่าวถึงคุณสมบัติของผู้วิจัยว่า จะต้องมีความสมบูรณ์ส่วนตัว ซึ่งเป็นเทคนิคที่อยู่นอกเหนือไปจากความชำนาญและประสบการณ์ทางการวิจัย ซึ่งผู้วิจัยจะต้องปรับปรุงให้เข้ากับความรู้ ความเข้าใจพื้นฐานในขณะทำการวิจัย นั่นคือ จะต้องมีความเจตคติที่ดีต่อการทำวิจัย

4. ครูที่ทำวิจัยในชั้นเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าครูที่ไม่ทำวิจัยในชั้นเรียน ซึ่งแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลกับการทำวิจัย เนื่องจากงานวิจัยเป็นงานหนัก เป็น การคิดค้นแก้ปัญหา เป็นขบวนการสร้างสรรค์ทางปัญญาความคิดของมนุษย์ ผู้ที่จะประสบความสำเร็จในการวิจัย คือผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง นั่นคือ เป็นคนที่มีความหวังในชีวิตที่จะทำอะไรให้สำเร็จตามความคาดหวังไว้ ซึ่งสอดคล้องกับ ทองหล่อ วิภาวิน (2522 : 9) ที่กล่าวว่า นักวิจัยที่ประสบความสำเร็จในงานวิจัย จะต้องเป็นคนที่มีความหวังใฝ่สัมฤทธิ์หรือเป็นคนที่มุ่งหวัง และต้องการจะทำอะไรให้สำเร็จ และมีความคิดว่า ผลงานที่เขาทำนั้นมักจะมีประโยชน์ต่อตนเองและคนอื่น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ คริสเตนเซน และ เจนเซน (Christensen and Jensen, 1992 : 23) พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับผลผลิตการวิจัยของคณะอุตสาหกรรมศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญ

สำหรับตัวแปรที่ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติของการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูในสังกัดองค์กรสังคมมณฑลกรุงเทพฯ คือ ตัวแปรในด้านความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงาน การสนับสนุนของผู้บริหาร และการงาน เนื่องจาก

- ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงานของครูในโรงเรียนในสังกัดองค์กรสังคมมณฑลกรุงเทพฯ เป็นไปด้วยดี ไม่ว่าครูจะทำงานในหน้าที่หรือนอกเหนือจากงานประจำ เพื่อนครูก็จะช่วยเหลือซึ่งกันและกันเป็นอย่างดี ดังนั้น ในเรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงาน จึงไม่เป็นตัวแปรที่ส่งผลให้ครูทำหรือไม่ทำการวิจัยในชั้นเรียน

- ในเรื่องการสนับสนุนของผู้บริหาร ผู้บริหารโรงเรียนมีส่วนสำคัญมากในการผลักดันให้ครูทำหรือไม่ทำการวิจัยในชั้นเรียน จากการศึกษาของ สมใจ จิตพิทักษ์ (2532) พบว่า อาจารย์ในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ไม่ทำวิจัย มีสาเหตุบางประการมาจากการไม่ได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหาร ซึ่งตรงกับปัจจัยที่ วันทนา ชูช่วย (2533) พบว่า การได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหารโดยการกำหนดนโยบายสนับสนุนการฝึกอบรมและอำนวยความสะดวกทำให้ผู้วิจัยประสบความสำเร็จในการทำวิจัย สิ่งเหล่านี้เป็นบทบาทและหน้าที่ของผู้บริหารที่จะต้องกระทำต่อหน่วยงานของเขา เพื่อให้เกิดผลงานทางการวิจัยมากขึ้น แต่สำหรับโรงเรียนของฝ่ายการศึกษาองค์กรสังคมมณฑลกรุงเทพฯ นั้น ได้ปฏิบัติสิ่งเหล่านี้มาโดยตลอดและสม่ำเสมอ ไม่ว่าจะเป็นการส่งครูเข้ารับการอบรมหรือสนับสนุนในด้านอื่นๆ เพื่อให้ครูได้มีผลงานวิจัยมากขึ้น ดังนั้น ตัวแปรในด้านการสนับสนุนของผู้บริหารจึงไม่เป็นตัวแปรที่สามารถแบ่งครูที่ทำหรือไม่ทำวิจัยในชั้นเรียนได้

ส่วนตัวแปรในด้านการงานของครูที่ทำวิจัยในชั้นเรียนและไม่ทำวิจัยในชั้นเรียนนั้น มีค่าเฉลี่ยที่ไม่แตกต่างกัน คือ 20.04 และ 20.67 จะเห็นได้ว่าครูจะมีชั่วโมงการสอนที่เท่าๆ กัน ดังนั้น ครูจึงมีภาระงานที่ไม่ต่างกันนัก ตัวแปรนี้จึงไม่ส่งผลให้ครูทำหรือไม่ทำวิจัยได้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการนำผลงานวิจัยมาใช้

จากผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรที่เปรียบเทียบความแตกต่างในกลุ่มครูที่เคยทำวิจัยในชั้นเรียนและไม่เคยทำวิจัยในชั้นเรียน ปรากฏว่า การรับรู้ความสามารถทางการวิจัยของครูนั้น ควรต้องมีการจัดอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการทำวิจัย เพื่อให้ครูมีความมั่นใจ และแน่ใจในตนเองมากขึ้นว่าครูทุกคนสามารถที่จะทำวิจัยในชั้นเรียนได้ เพื่อเป็นการส่งเสริมให้ครูมีเจตคติที่ดีต่อการทำวิจัยด้วย ในเรื่องอายุของการทำงานนั้น ควรมีการส่งเสริมครูที่มีอายุน้อยได้ทำงานวิจัยมากขึ้น โดยการจัดอบรมโดยเฉพาะ หรือให้มีครูรุ่นพี่ได้เป็นพี่เลี้ยงคอยแนะนำในการทำวิจัย ในด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีความสำคัญต่อการทำวิจัยของครู ดังนั้น ผู้บริหารหรือฝ่ายต่างๆ ที่เกี่ยวข้องควรสร้างแรงเสริมต่างๆ เช่น การจัดรางวัล การเลื่อนขั้นเงินเดือน การเลื่อน

ตำแหน่ง เป็นต้น เพื่อครูจะได้ผลิตงานวิจัยที่เป็นประโยชน์ในการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อนักเรียน สถาบันการศึกษา และประเทศชาติต่อไป

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรทำการศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของตัวแปรปัจจัยในกลุ่มครูที่เคยทำวิจัยในชั้นเรียนและไม่เคยทำวิจัยในชั้นเรียนในทำนองเดียวกันนี้กับครูที่สอนในระดับชั้นอื่นๆ หรือในสังกัดอื่นๆ เช่นระดับชั้นมัธยมศึกษาหรืออุดมศึกษา หรือในหน่วยงานต่างๆ เพื่อให้ทราบว่าเมื่อครูสอนในระดับชั้นที่สูงขึ้นปัจจัยใดบ้างที่มีผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครู

2.2 ควรศึกษาปัจจัยที่นอกเหนือจากที่ผู้วิจัยศึกษาครั้งนี้ เช่น เวลาสำหรับการทำวิจัย แหล่งความรู้ การได้ตำแหน่งทางวิชาการ ที่คาดว่าจะส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครู

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. (2528). จิตวิทยาการศึกษาฉบับปรับปรุง. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ภาควิชาแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- กรมวิชาการ. (2531ก). การวิจัยในโรงเรียน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- _____. (2543). การปฏิรูปการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนสำคัญที่สุด : แนวทางสู่การปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา กรมการศาสนา.
- กานดา พูนลาภทวี. (2524). ความคิดเห็นของผู้บริหารนักวิจัย และนักประเมินเกี่ยวกับสมรรถภาพในการวิจัยและประเมินผลการศึกษา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (วิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- โกวิท ประวาลพุกษ์. (2530). แนวทางการจัดทำผลงานทางวิชาการสำหรับครู. หน่วยศึกษานิเทศก์. สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสระบุรี. (เอกสารอัดสำเนา).
- _____. (2532) แนวทางการปรับปรุงผลงานวิจัยทางการศึกษา เอกสารประกอบการประชุมสัมมนาศึกษานิเทศก์จังหวัด โครงการวิจัยและทดลองหารูปแบบเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน. กองวิชาการ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ.
- จิตราภา กุณฑลบุตร. (2534, กรกฎาคม). "ครูกับการทำงานวิจัย". วิจัยสารสนเทศ. 11(130) : 16-18.
- ช. ชนบท. (2531, มิถุนายน). "การวิจัยในชั้นเรียนมิใช่การวิจัย Stat. Math เพียงอย่างเดียว". สารพัฒนาหลักสูตร. 75 : 6-9
- ชัยพจน์ รักราม. (2540, พฤศจิกายน). "การวิจัยในชั้นเรียน", การศึกษาเอกชน. 7(70) : 25-29.
- ชิดหทัย ผลานันต์. (2541). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการปฏิบัติงานของครูประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร.
- เชิดศักดิ์ โฉวสินธุ์. (2520). การวัดทัศนคติและบุคลิกภาพ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ดรุณี อาจปฐ. (2543). ความต้องการเกี่ยวกับการวิจัยในชั้นเรียนของครูผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดชัยภูมิ. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (หลักสูตรและการสอน). ขอนแก่น บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.

- ทองหล่อ วิชาวิน. (2522). *วิธีทางพฤติกรรมศาสตร์*. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษา และจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ทศพร ประเสริฐสุข. (2525). *การสร้างโมเดลการสอนแบบกระบวนการกลุ่มเพื่อพัฒนาแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์*. วิทยานิพนธ์ ค.ด. (จิตวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- ทวีศักดิ์ จินดานุรักษ์. (2539). *การวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาตาม เวลาของหลักสูตรระดับปริญญาตรีในระบบการศึกษาทางไกล*. วิทยานิพนธ์ ค.ด. (หลักสูตรและการสอน). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- ธีระชัย ปุณณโชติ. (2532). *การสร้างผลงานทางวิชาการเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นพรัตน์ ชูชาติวรรณกุล. (2529). *สมรรถภาพนักวิจัยของครุศาสตร์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2526-2527 ตามการรับรู้ของตนเอง*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- นภาพร สิงห์ทัด. (2531). *การพัฒนาชุดการสอนรายบุคคลเพื่อเสริมสมรรถภาพการวิจัย สำหรับครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำการ*. วิทยานิพนธ์ กศ.ด. (การวิจัยและพัฒนาหลักสูตร). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2538). *วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. (2535). *ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สามเจริญพาณิชย์ (กรุงเทพ) จำกัด.
- ประนอม เจริญชนม์. (2545). *การวิเคราะห์จำแนกปัจจัยที่ส่งผลต่อการทำวิจัยของครูประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ประวิต เอรารวรรณ์. (2542). *การวิจัยในชั้นเรียน*. กรุงเทพฯ : ยู แพด.
- ปรียามาลย์ บุญมาก. (2540). *ความต้องการพัฒนาตนเองในการปฏิบัติหน้าที่ของครูผู้สอน วิชาศิลปศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 10*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ฝ่ายการศึกษาในโรงเรียนขององค์กรสังคมมวลชน กรุงเทพฯ. (2540). *แผนงานและโครงการ ประจำปี 2540*. กรุงเทพฯ : สุชาติการพิมพ์.

- พจน์ สะเพียรชัย. (2525, มิถุนายน). “แนวทางในการเพิ่มคุณภาพของการวิจัยและการประเมินผลการศึกษาในระบบโรงเรียน”, *วิจัยสนเทศ*. 2(6) : 1-7.
- พนม พงษ์ไพบูลย์. (2537, มิถุนายน). แนวนโยบายในการดำเนินงานวิจัยของกระทรวงศึกษาธิการ. *วิจัยสนเทศ*. 14(168) : 30-31.
- พรรณี ชูชัยเจนจิต. (2538). *จิตวิทยาการเรียนรู้การสอน*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : คอมแพคท์พริ้นท์.
- พระเทพเวที. (2532). *การศึกษาที่สาละวนฐานแห่งภูมิปัญญาไทย*. กรุงเทพฯ : อัมรินทร์พริ้นติ้งกรุ๊ป.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2531). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. กรุงเทพฯ : เจริญผล
- พีรวัฒน์ วงษ์พรม. (2533). *สภาพการทำวิจัยชั้นเรียนของครูในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 10*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (ประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ไพโรจน์ แสงจันทร์. (2527). *สภาพการวิจัยและความต้องการในการทำงานวิจัยของอาจารย์วิทยาลัยครู กลุ่มภาคกลาง*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (อุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ไพศาล หวังพานิช. (2526). *การวัดผลการศึกษา*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- มลลิกา นิตยาพร และอรุณศรี อนันตรศิริชัย. (2534, เมษายน - มิถุนายน). “การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน”, *วิจัยทางการศึกษา*. 21(2) : 67-68.
- ยุพิน พิพิธกุล. (2527). *การศึกษาผลสัมฤทธิ์และเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นซึ่งเรียนวิชาคณิตศาสตร์โดยการใช้เพลงคณิตศาสตร์ประกอบการสอนของครู*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- เยาวภา เจริญบุญ. (2537). *การศึกษาองค์ประกอบที่สัมพันธ์กับการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (วิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- รักษศิริ สิทธิโชค. (2532). *ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติภาษาไทยกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักศึกษาพลศึกษา*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การสอนภาษาไทย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2538). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

- วลัยลักษณ์ อัครธีรวงศ์. (2541, มีนาคม). “ปัจจัยที่ส่งผลต่อการทำวิจัยของอาจารย์สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง”, พระจอมเกล้าลาดกระบัง. 6(1) : 23-33.
- วันทนา ชูช่วย. (2533). การทำวิจัยในโรงเรียนของครูมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (วิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วัลลภ กันทรัพย์. (2531, กรกฎาคม – กันยายน). “บทบรรณาธิการ”. วารสารการวิจัยทางการศึกษา, 18(10) : 5-6.
- วิจิตร อวาทกุล. (2538). เทคนิคมนุษย์สัมพันธ์. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ โอ.เอส. พรินติ้ง.
- วิเชียร เกตุสิงห์. (2536, ตุลาคม – พฤศจิกายน). “สรุปผลการวิจัยเรื่องสภาพของการวิจัยสาขาการศึกษาในประเทศไทย”, ข่าวสารวิจัยการศึกษา. 17(1) : 32-39.
- วิวัฒน์ แพร่ศิริ. (2543). วิวัฒนาการและอนาคตภาพของการศึกษาคาทอลิกกับการพัฒนาสังคมไทย. วิทยานิพนธ์ ค.ด. (พัฒนศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ศักดิ์ สุนทรเสณี. (2531). เจตคติ. กรุงเทพฯ : ดี ดี บุ๊คส์ไตร์.
- ศิวพร ดิลกโกมล. ความต้องการพัฒนาสมรรถภาพการวิจัยของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สงบ ลักษณะ. (2529 : กรกฎาคม – กันยายน). “การวัดคุณลักษณะทางด้านความรู้สึก”, วิจัยการศึกษา. 16(3) : 41-49.
- สิฐสร กระแสร์สุนทร. (2545). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับแรงจูงใจในการทำวิจัยของครูในสังกัด สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดฉะเชิงเทรา โดยใช้วิธีวิเคราะห์แบบสหสัมพันธ์คาโนนิกอล. ปริญญาโท กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สนั่น วงษ์ดี. (2539). การพัฒนาโมเดลบูรณาการเชิงสาเหตุที่มีต่อความมุ่งมั่นในการทำวิจัยของครูระดับประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (วิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สภาการศึกษาคาทอลิก (ประเทศไทย). (2544). รายงานการประชุมสมัชชา ครั้งที่ 13 ประจำปี 2544. เรื่อง “พันธกิจแห่งความรัก และการรับใช้ในบริบทของการปฏิรูปการศึกษา”. โรงแรมเอเชียพัทยา ชลบุรี.

- สุริยา ทองสมัคร. (2538). สาเหตุในการทำและไม่ทำวิจัยและสภาพการทำวิจัยทางการศึกษาของครูมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เขตการศึกษา 3. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (วิจัยและประเมินผลการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สมใจ จิตพิทักษ์. (2532). ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลผลิตการวิจัยของอาจารย์มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. วิทยานิพนธ์ กศ.ด. (พัฒนศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุชาดา ปภาพจน์. (2539). ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการผลิตผลงานวิจัยของอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. วิทยานิพนธ์. วท.ม. (วิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุชาดา สุธรรมารักษ์. (2531). เอกสารการสอนวิชา จต.101 จิตวิทยาเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน.
- สุวรรณ สุวรรณเวช. (2525). หลักการวิจัยทางสังคมศาสตร์ แนวการเขียนวิทยานิพนธ์ รายงานทางวิชาการ และรายงานประจำปีภาค. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุนทร เทียนงาม. (2539). โมเดลสมรรถภาพการวิจัย : การวิเคราะห์ด้วยลิสเรล. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (วิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สุนทรี จิตดิอรุณชัย. (2536). การวิเคราะห์สภาพของการส่งเสริมการวิจัยในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยมหิดล. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (อุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สุพจน์ สิ้นสุวงศ์วัฒน์. (2527). การสร้างแบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดบุรีรัมย์. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุภางค์ จันทวานิช. (2528). บรรยากาศที่เกื้อกูลต่อการทำวิจัย. ในรวมบทความที่เกี่ยวกับวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : สวัสดิการสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- สุภาวัฒน์ เวชประดิษฐ์. (2531). ความคิดเห็นของศึกษานิเทศก์จังหวัด สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติเกี่ยวกับการทำวิจัยโครงการวิจัยและพัฒนาคุณภาพ ก่อนประถมศึกษาและประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (ประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

- สุรณี พิพัฒน์โรจนกมล. (2537). *ปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลผลิตภาพการวิจัยของผู้ผ่านโปรแกรมการฝึกอบรมการวิจัย จากกระทรวงศึกษาธิการ*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (วิจัยการศึกษา).
 กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สุวัฒนา สุวรรณเขตนิกม. (2540ก). *การวิจัยชั้นเรียน*. ใน แบบแผนและเครื่องมือการวิจัยทางการศึกษา. บรรณาธิการโดย ทิศนา ขัมมณีและสร้อยสน สกลรักษ์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิมล ว่องวาณิช. (2544). *การวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน Classroom Action Research*.
 กรุงเทพฯ : อักษรไทย.
- อัญชลี ชีระสาสน์. (2542). *การวิเคราะห์จำแนกเปรียบเทียบปัจจัยระหว่างโรงเรียนประถมศึกษาที่ประสบความสำเร็จและไม่ประสบความสำเร็จในการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การวัดและประเมินผลการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- อามร จันทวานิช. (2538, ธันวาคม– มกราคม 2539). “จะจัดการวิจัยและการศึกษาให้สอดคล้องกันอย่างไร”. *ข่าวสารวิจัย*. 19(2) : 3-6.
- อุทุมพร จามรมาน. (2537). *การวิจัยของครู*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุทุมพร ทองอุไทย. (2525). *วรรณกรรมประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ : อรุณการพิมพ์.
- โอภาส ตรีปัญญา. (2529). *การวิจัยสำหรับครูประถมศึกษายุคใหม่*. เอกสารการวิจัยในชั้นเรียน หน่วยที่ 1. สำนักงานโครงการรับความช่วยเหลือ. สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ.
- Anastasi, Anne. (1976). *Psychological Testing*. 4th ed. New York : Macmillan.
- Atkinson, John W. (1964). *An Introduction to Motivation*. Princeton : D Van Nostrand.
- Best, John W. (1970). *Research in Education*. 2nd ed. Englewood Cliffs, N.J. : Prentice-Hall.
- Blackburn, Robert T. et al. (1991, August). *Faculty at Work : Focus on Research Scholarship, and Service*. Research in Higher Education.
- Cass, Bettina. (1983). “Productivity and Gender Divisions in the Academic Labour Market,” In Why So Few ? Woman Academics in Australian Universities. Edited by Bettina Cass and others. pp.71-92. Sydney : Sydney University Press.
- Christensen, K.W. and Jansen, D.G. (1992). “Correlates of Research Productivity for Industrial Education Faculty,” *Industrial Teacher Education*. 29 : 23-40.
- Elliot, John. (1991). *Action Research for Educational Change*. Philadelphia : Open University Press.
- Good, Carter V. (1973). *Dictionary of Education*. 3rd ed. New York : McGraw-Hill Book.
- Hermans, Hubert J.M. (1970, August). “A Questionnaire Measure of Achievement Motivation”. *Journal of Applied Psychology*. 54(4) : 353-363.

- Hilgard Ernest R. (1967). *Introduction to Psychology*. 3rd New York : Harcourt Brace and world.
- Lindgren, Henry C. (1967). *Educational Psychology in Classroom*. 3rd ed. New York : John Wiley & Sons.
- _____. (1972). *Educational Psychology in Classroom*. 4th ed. New York : John Wiley & Sons.
- Lippitt, Gordon L. (1976, October). *Criteria for Evaluating Human Resources Development*. Training and Development Journal. 30:4.
- Marx, Melvin H. (1970). *Learning : Interactions*. New York : Macmillan.
- McClelland, David C. and others. (1953). *The Achievement Motive*. New York : Appleton Century Crofts.
- Miller, Donald E. (1979). *Working with People : Human Resources Management in Action*. Massachusetts : CBI Publishing Company.
- Peterson, Richard B. and Lane Tracy. (1979). *Systematic Management of Human Resources*. Massachusetts : Addison-Wesley Publishing.
- Schwebel, Milton. (1982). "Research Productivity of Education Faculty : A Comparative," *Education Studies : A Journal on the Foundations of Education*. (CD-ROM). 13(2) : 224-239. Available <http://thailis.uni.net.th>. ERIC. ACC.No. EJ 270249
- Secord, Paul F. and Carl Backman W. (1964). *Social Psychology*. Tokyo : McGraw-Hill Koyakusha.
- Synder, Julie, K., MacLaughlin, W. & Montgomery Jame R. (1991, January). "Factors Contributing to Research Excellence", *Research in Higher Education*. 32 : 45-58.
- Thurstone, L.L. (1967). *Can We Measure Reading in Attitude Theory and Measurement*. New York : John Wiley & Sons.
- Triandis, Harry C. (1971). *Attitude and Attitude Change*. New York : John Wiley and Sons Inc.
- Watson, Charles E. (1979). *Management Development Through Training*. Massachusetts : Addison-Wesley Publishing Company.
- Waworuntu, Bob. (1986, October). "The Research Productivity of Faculty in Indonesia Public Higher Education," *Dissertation Abstracts International-A*. 47(4) : 1213.
- Weiner, Bernard. (1972). *Attribution Theory Achievement Motivation and the Education Process*. Review of Educational Research.
- Worthen, Blaine R.. (1975, January). "Competencies for Educational Research and Evaluation," *Educational Researcher*.
- Yun, Grace P.E.. (1984, January). "The Relationship Between Selected Personal, Departmental, and Environmental Factors and the Publication Productivity of Asian American University Faculty," *Dissertation Abstracts International-A*. 45(7) : 2009.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

ตัวอย่างหนังสือขอความร่วมมือในการศึกษาค้นคว้า
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญและรายชื่อโรงเรียนของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

/๑ มีนาคม 2547

เรื่อง ขออนุญาตออกระเบียบการวิจัย

เรียน ครูใหญ่โรงเรียนอัสสัมชัญศึกษา

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางกลอยใจ ชัยเกียรติ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการประถมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูระดับประถมศึกษาในสังกัดฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ครูผู้สอนระดับประถมศึกษาในฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ตอบแบบสอบถามการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูระดับประถมศึกษาในสังกัดฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑล กรุงเทพฯ ในระหว่างเดือนมีนาคม - เมษายน 2547

จึงเรียนมาเพื่อขออนุญาตออกระเบียบการวิจัย ได้โปรดพิจารณาให้ นางกลอยใจ ชัยเกียรติ ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภกรรณ์ หะวานนท์)

รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-7334060-9 มือถือ 09-5220096

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

10 มีนาคม 2547

เรื่อง ขอกความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ครูใหญ่โรงเรียนเซนต์หลุยส์ศึกษา

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางกลอยใจ ชัยเกียรติ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการประถมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูระดับประถมศึกษาในสังกัดฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ครูผู้สอนระดับประถมศึกษาในฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ตอบแบบสอบถามการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูระดับประถมศึกษาในสังกัดฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑล กรุงเทพฯ ในระหว่างเดือนมีนาคม - เมษายน 2547

จึงเรียนมาเพื่อขอกความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางกลอยใจ ชัยเกียรติ ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์... และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

๐๙ ขอแสดงความนับถือ
๖๗ ขอแสดงความนับถือ
๕๗ ขอแสดงความนับถือ

..... (รองศาสตราจารย์นภาพร หะวานนท์)
รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ
รector มหาวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-7334060-9 มือถือ 09-5220096

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

10 มีนาคม 2547

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ครูใหญ่โรงเรียนแม่พระฟาติมา

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางกลอยใจ ชัยเกียรติ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการประถมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูระดับประถมศึกษาในสังกัดฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประพันธ์ศิริ สุเสารัง และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ครูผู้สอนระดับประถมศึกษาในฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ตอบแบบสอบถามการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูระดับประถมศึกษาในสังกัดฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑล กรุงเทพฯ ในระหว่างเดือนมีนาคม - เมษายน 2547

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางกลอยใจ ชัยเกียรติ ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภภรณ์ หะวานนท์)

รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-7334060-9 มือถือ 09-5220096

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

/ค มีนาคม 2547

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ครูใหญ่โรงเรียนโยนออฟอาร์ค

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางกลอยใจ ชัยเกียรติ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการประถมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูระดับประถมศึกษาในสังกัดฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประพันธ์ศิริ สุเสารัง และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ครูผู้สอนระดับประถมศึกษาในฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ตอบแบบสอบถามการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูระดับประถมศึกษาในสังกัดฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑล กรุงเทพฯ ในระหว่างเดือนมีนาคม - เมษายน 2547.

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางกลอยใจ ชัยเกียรติ ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภกรรณ์ หะวานนท์)

รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-7334060-9 มือถือ 09-5220096

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

1๐ มีนาคม 2547

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ครูใหญ่โรงเรียนประชานารถ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางกลอยใจ ชัยเกียรติ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการประถมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูระดับประถมศึกษาในสังกัดฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ถัดดาวัลย์ เกษมเนตร เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ครูผู้สอนระดับประถมศึกษาในฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ตอบแบบสอบถามการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูระดับประถมศึกษาในสังกัดฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑล กรุงเทพฯ ในระหว่างเดือนมีนาคม - เมษายน 2547

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางกลอยใจ ชัยเกียรติ ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภาพร หะวานนท์)

รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-7334060-9 มือถือ 09-5220096

/ ๐ มีนาคม 2547

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ครูใหญ่โรงเรียนแม่พระประจักษ์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางกลอยใจ ชัยเกียรติ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการประถมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูระดับประถมศึกษาในสังกัดฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ครูผู้สอนระดับประถมศึกษาในฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ตอบแบบสอบถามการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูระดับประถมศึกษาในสังกัดฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑล กรุงเทพฯ ในระหว่างเดือนมีนาคม - เมษายน 2547

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางกลอยใจ ชัยเกียรติ ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ภาภรณ์ หะวานนท์)

รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-733-4060-9 มือถือ 09-5220096

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

/ค มีนาคม 2547

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ครูใหญ่โรงเรียนเซนต์เทเรซา

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางกลอยใจ ชัยเกียรติ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการประถมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูระดับประถมศึกษาในสังกัดฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ครูผู้สอนระดับประถมศึกษาในฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ตอบแบบสอบถามการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูระดับประถมศึกษาในสังกัดฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑล กรุงเทพฯ ในระหว่างเดือนมีนาคม - เมษายน 2547

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางกลอยใจ ชัยเกียรติ ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภาพร หะวานนท์)

รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-7334060-9 มือถือ 09-5220096

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

10 มีนาคม 2547

เรื่อง ขอกความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ครูใหญ่โรงเรียนเซนต์แอนโทนี

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางกลอยใจ ชัยเกียรติ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการประถมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์เรื่อง “การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูระดับประถมศึกษาในสังกัดฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประพันธ์ศิริ สุเสารัง และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในกรณี นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ครูผู้สอนระดับประถมศึกษาในฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ตอบแบบสอบถามการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูระดับประถมศึกษาในสังกัดฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑล กรุงเทพฯ ในระหว่างเดือนมีนาคม - เมษายน 2547

จึงเรียนมาเพื่อขอกความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางกลอยใจ ชัยเกียรติ ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภาพร หะวานนท์)

รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-7334060-9 มือถือ 09-5220096

ที่ ศธ 0519.12/๒๕๕๒

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

/ ๒ มีนาคม 2547

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ครูใหญ่โรงเรียนบอสโกพิทักษ์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางกลอยใจ ชัยเกียรติ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการประถมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูระดับประถมศึกษาในสังกัดฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประพันธ์ศิริ สุเสารัง และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ครูผู้สอนระดับประถมศึกษาในฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ คอบแบบสอบถามการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูระดับประถมศึกษาในสังกัดฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑล กรุงเทพฯ ในระหว่างเดือนมีนาคม - เมษายน 2547

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางกลอยใจ ชัยเกียรติ ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภาพร หะวานนท์)

รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-7334060-9 มือถือ 09-5220096

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

/๐ มีนาคม 2547

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ครูใหญ่โรงเรียนนักบุญเปโตร

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางกลอยใจ ชัยเกียรติ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการประถมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูระดับประถมศึกษาในสังกัดฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ครูผู้สอนระดับประถมศึกษาในฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ คอบแบบสอบถามการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูระดับประถมศึกษาในสังกัดฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑล กรุงเทพฯ ในระหว่างเดือนมีนาคม - เมษายน 2547

จึงเรียนมาเพื่อขอบความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางกลอยใจ ชัยเกียรติ ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภาพร หะวานนท์)

รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-7334060-9 มือถือ 09-5220096

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

/๑ มีนาคม 25๔7

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ครูใหญ่โรงเรียนไทรราชวิทยา

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางกลอยใจ ชัยเกียรติ นิติระดับปริญญาโท สาขาวิชาการประถมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูระดับประถมศึกษาในสังกัดฝ่ายการศึกษา อัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในกรณีนี้ นิติมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ครูผู้สอนระดับประถมศึกษาในฝ่ายการศึกษา อัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ตอบแบบสอบถามการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูระดับประถมศึกษาในสังกัดฝ่ายการศึกษา อัครสังฆมณฑล กรุงเทพฯ ในระหว่างเดือนมีนาคม - เมษายน 25๔7

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางกลอยใจ ชัยเกียรติ ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภาพร หะวานนท์)

รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิติ โทรศัทพ์ 02-733-4060-9 มือถือ 09-5220096

/๑ มีนาคม 2547

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ครูใหญ่โรงเรียนขอแชนพอยุทธยา

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางกลอยใจ ชัยเกียรติ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการประถมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์เรื่อง “การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูระดับประถมศึกษาในสังกัดฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ครูผู้สอนระดับประถมศึกษาในฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ตอบแบบสอบถามการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูระดับประถมศึกษาในสังกัดฝ่ายการศึกษาอัครสังฆมณฑล กรุงเทพฯ ในระหว่างเดือนมีนาคม - เมษายน 2547

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางกลอยใจ ชัยเกียรติ ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์อภรณ์ หะวานนท์)

รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-7334060-9 มือถือ 09-5220096

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. บาทหลวงวิวัฒน์ แพร์สิริ ผู้อำนวยการฝ่ายการศึกษา
อัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ
2. รองศาสตราจารย์ชูศรี วงศ์รัตนะ ภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์
3. ดร. สมลักษณ์ สุขเมธ รองอาจารย์ใหญ่
โรงเรียนพระมารดานิจจานุเคราะห์

รายชื่อโรงเรียนของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ

เขตที่ 1 มี 8 โรงเรียน

1. โรงเรียนกุหลาบวิทยา
2. โรงเรียนกุหลาบวัฒนา
3. โรงเรียนอัสสัมชัญศึกษา
4. โรงเรียนเปรมฤดีศึกษา
5. โรงเรียนเซนต์หลุยส์ศึกษา
6. โรงเรียนราฟาแอล
7. โรงเรียนเซนต์ไมเกิ้ล
8. โรงเรียนสามัคคีสังเคราะห์

เขตที่ 2 มี 4 โรงเรียน

1. โรงเรียนแม่พระฟาติมา
2. โรงเรียนคอนเซ็ปชัญ
3. โรงเรียนโยนออฟอาร์ค
4. โรงเรียนพระมารดานิจจานุเคราะห์

เขตที่ 3 มี 5 โรงเรียน

2. โรงเรียนเซนต์จอร์จส์ศึกษา
3. โรงเรียนตรีมิตรวิทยา
4. โรงเรียนประชานารอด
5. โรงเรียนแม่พระประจักษ์
6. โรงเรียนพระแม่สกลสงเคราะห์

เขตที่ 4 มี 8 โรงเรียน

1. โรงเรียนโรงเรียนเซนต์เทเรซา
2. โรงเรียนเซนต์แอนโทนี
3. โรงเรียนดาราสมุทร
4. โรงเรียนมาเรียลัย
5. โรงเรียนมารดานฤมล
6. โรงเรียนพระวิสุทธิวงส์
7. โรงเรียนมาลาสวรรค์พิทยา
8. โรงเรียนนักบุญยอแซฟอุปถัมภ์ หนองรี

เขตที่ 5 มี 4 โรงเรียน

1. โรงเรียนบอสโกพิทักษ์
2. โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ สามพราน
3. โรงเรียนนักบุญเปโตร
4. โรงเรียนอรรณาลัย

เขตที่ 6 มี 7 โรงเรียน

1. โรงเรียนไตรราชวิทยา
2. โรงเรียนเซนต์จอห์นบัปติส
3. โรงเรียนแม่พระประจักษ์ สุพรรณ
4. โรงเรียนยอแซฟอยุธยา
5. โรงเรียนราชบุรุษบำรุงศิลป์
6. โรงเรียนเซนต์เทเรซาแสงทอง
7. โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ อู่ทอง

ภาคผนวก ข

ค่าอำนาจจำแนกของเครื่องมือ

และ

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ตาราง 5 ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบสอบถามวัดการรับรู้ความสามารถทางการวิจัย

ข้อ	ค่า r	ข้อ	ค่า r
1	.50*	14	.77
2	.65*	15	.62
3	.69*	16	.66*
4	.56*	17	.54
5	.61*	18	.61*
6	.70*	19	.67*
7	.70	20	.56
8	.60*	21	.66*
9	.66	22	.71
10	.71*	23	.50
11	.63*	24	.68*
12	.66	25	.64
13	.75*		

* คือ ข้อที่คัดเลือกไว้

ตาราง 6 ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบสอบถามเจตคติต่อการทำวิจัย

ข้อ	ค่า r	ข้อ	ค่า r
1	.15	19	.58
2	.35*	20	.60*
3	.49*	21	.40
4	.70*	22	.50
5	.63*	23	.56*
6	.65	24	.51
7	.48	25	.51*
8	.66	26	.65*
9	.61	27	.69
10	.62	28	.68
11	.63	29	.61
12	.59*	30	.40
13	.61	31	.52
14	.54	32	.52*
15	.61*	33	.55*
16	.63*	34	.68*
17	.69*	35	.50
18	.64		

* คือ ข้อที่คัดเลือกไว้

ตาราง 7 ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ข้อ	ค่า r	ข้อ	ค่า r
1	.61*	14	.68*
2	.40	15	.59
3	.57*	16	.66
4	.66*	17	.71*
5	.60*	18	.56*
6	.67*	19	.74*
7	.64	20	.72*
8	.65	21	.60
9	.59	22	.54
10	.74	23	.62*
11	.35	24	.69*
12	.70*	25	.54*
13	.63*		

* คือ ข้อที่คัดเลือกไว้

ตาราง 8 ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบสอบถามด้านความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงาน

ข้อ	ค่า r	ข้อ	ค่า r
1	.65*	11	.70*
2	.55	12	.62*
3	.62*	13	.61*
4	.66*	14	.64*
5	.67*	15	.67
6	.71*	16	.61*
7	.64*	17	.59
8	.64*	18	.75*
9	.71*	19	.51
10	.67*	20	.54

* คือ ข้อที่คัดเลือกไว้

ตาราง 9 ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบสอบถามด้านการสนับสนุนของผู้บริหาร

ข้อ	ค่า r	ข้อ	ค่า r
1	.46	11	.73*
2	.47	12	.70*
3	.57*	13	.46
4	.65*	14	.60*
5	.65*	15	.69*
6	.53*	16	.59*
7	.63	17	.70*
8	.65*	18	.51
9	.70*	19	.73*
10	.59*	20	.67*

* คือ ข้อที่ตัดเลือกไว้

แบบสอบถาม
ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อการวิจัย
ในชั้นเรียนของครูระดับประถมศึกษา
ในสังกัดองค์กรสังคมมณฑลกรุงเทพฯ

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้แบ่งเป็น 6 ตอน ประกอบด้วย
 - ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลเบื้องต้นของผู้ตอบแบบสอบถาม
 - ตอนที่ 2 แบบสอบถามวัดการรับรู้ความสามารถทางการวิจัยของครูประถมศึกษา
 - ตอนที่ 3 แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการทำวิจัย
 - ตอนที่ 4 แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
 - ตอนที่ 5 แบบสอบถามด้านความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงาน
 - ตอนที่ 6 แบบสอบถามความคิดเห็นด้านการสนับสนุนของผู้บริหาร
2. กรุณาตอบแบบสอบถามให้ครบและตรงกับความเป็นจริงของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยข้อมูลที่ท่านตอบมานี้ ผู้วิจัยจะเก็บเป็นความลับและไม่มีผลทำให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้รับความเสียหายใดๆ ทั้งสิ้น

ตอนที่ 1 แบบสอบถามตัวแปรด้านภูมิหลังของครูประถมศึกษา

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ หน้าข้อความหรือเติมข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงของท่าน

1. สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

☐ ชาย

☐ หญิง

2. ปัจจุบันท่านอายุ.....ปี

3. ท่านเคยทำวิจัยในชั้นเรียนหรือไม่

☐ เคย

☐ ไม่เคย

4. จำนวนชั่วโมงที่ท่านสอนหนังสือในหนึ่งสัปดาห์.....ชั่วโมงต่อสัปดาห์
 (นับรวมกิจกรรมซ่อมเสริม / ลูกเสือ เนตรนารี)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถทางการวิจัยของครูประถมศึกษา

คำชี้แจง โปรดพิจารณาข้อความต่อไปนี้เพื่อประเมินว่าท่านมีความสามารถทางการวิจัยในด้านต่างๆ อยู่ในระดับใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่สอดคล้องกับความเป็นจริงหรือความคิดเห็นของท่าน

มาก	หมายถึง	ท่านมีความสามารถตามข้อความที่ระบุนั้นมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ท่านมีความสามารถตามข้อความที่ระบุนั้นพอสมควร
น้อย	หมายถึง	ท่านมีความสามารถตามข้อความที่ระบุนั้นบ้างเล็กน้อย
ไม่มีเลย	หมายถึง	ท่านไม่มีความสามารถตามข้อความที่ระบุนั้นเลย

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความสามารถ			
		มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่มีเลย
1.	การกำหนดปัญหาที่ควรทำวิจัย				
2.	การกำหนดสมมุติฐานของการทำวิจัย				
3.	การกำหนดขอบเขตของการวิจัย				
4.	การกำหนดตัวแปรที่สำคัญในการทำวิจัย				
5.	การเขียนนิยามปฏิบัติการตัวแปรที่ศึกษา				
6.	การคัดเลือกเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องให้เชื่อมโยงและสอดคล้องกับตัวแปรที่ศึกษา				
7.	ออกแบบการวิจัยประเภทต่างๆ ได้เหมาะสมกับปัญหาการวิจัย				
8.	สามารถกำหนดขนาดตัวอย่างได้เหมาะสมกับการวิจัย				
9.	สามารถเลือกใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบต่างๆ ได้อย่างเหมาะสมกับปัญหาการวิจัย				
10.	สามารถเลือกใช้เครื่องมือวิจัยมาตรฐานต่างๆ ที่มีอยู่ให้สอดคล้องกับสิ่งที่ต้องการวัด				
11.	เลือกใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลได้เหมาะสมกับการวิจัย				
12.	แปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตารางได้				
13.	เขียนรายงานวิจัยได้ถูกต้องตามระเบียบวิธีสากล				
14.	การสรุปผลของการวิจัย				
15.	อภิปรายประเด็นสำคัญของสิ่งที่ค้นพบจากการวิจัยได้อย่างถูกต้อง				

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเจตคติต่อการทำวิจัย

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านในลักษณะเห็นด้วยมากที่สุด
เห็นด้วย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านในลักษณะเห็นด้วยมาก
ไม่แน่ใจ	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านในลักษณะเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอๆ กัน
ไม่เห็นด้วย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านในลักษณะไม่เห็นด้วยมาก
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านในลักษณะไม่เห็นด้วยมากที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1.	ข้าพเจ้าต้องการหาเวลาไปอบรมเพิ่มเติมเกี่ยวกับการทำวิจัย					
2.	การทำวิจัยเป็นเรื่องที่ยากเกินความสามารถ					
3.	ข้าพเจ้าคิดว่าถึงเวลาแล้วที่ต้องรณรงค์ในการทำวิจัยกันอย่างจริงจัง					
4.	การทำวิจัยส่งผลให้การทำงานมีประสิทธิภาพมากขึ้น					
5.	การทำวิจัยเป็นเรื่องที่ค่อนข้างสูญเปล่า เพราะนำไปใช้ประโยชน์ได้น้อย					
6.	การทำวิจัยเป็นการหาความทุกข์ใส่ตัว					
7.	ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อเมื่อต้องร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวกับการทำวิจัย					
8.	ข้าพเจ้ามีความรู้สึกทุกขรอนใจเมื่อต้องทำวิจัย					
9.	การทำวิจัยกระตุ้นให้มีความกระตือรือร้นในการจัดการเรียนการสอน					
10.	ข้าพเจ้าไม่อยากร่วมกิจกรรมใดๆ ที่เกี่ยวกับการวิจัย					
11.	การทำวิจัยช่วยให้เข้าใจปัญหาการเรียนการสอนได้ดีขึ้น					
12.	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณเองไม่ชอบการทำวิจัย					
13.	ผลจากการทำวิจัยสามารถนำไปใช้ในการสอนได้					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
14.	การทำวิจัยทำให้ได้รับประสบการณ์มากขึ้น					
15.	การทำวิจัยมีคุณค่าต่อการพัฒนางานในหน้าที่					

ตอนที่ 4 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริง และตามรู้สึกที่แท้จริงของท่าน

มากที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริง และความรู้สึกที่แท้จริงของท่านมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริง และความรู้สึกที่แท้จริงของท่านมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริง และความรู้สึกที่แท้จริงของท่านปานกลาง
น้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริง และความรู้สึกที่แท้จริงของท่านน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริง และความรู้สึกที่แท้จริงของท่านน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นการทำงานที่จะทำงานยากๆ ให้สำเร็จ					
2.	ข้าพเจ้าเชื่อว่าความอดทนจะนำไปสู่ความสำเร็จ					
3.	ข้าพเจ้าชอบตั้งความหวังไว้และพยายามทำให้ได้ตามนั้น					
4.	ส่วนใหญ่งานที่ข้าพเจ้าทำ จะต้องทำให้ได้ผลสำเร็จที่อยู่ในเกณฑ์ที่ดี					
5.	ไม่ว่างานที่ได้รับมอบหมายจะยากเพียงใด ข้าพเจ้าจะพยายามทำด้วยตนเองให้สำเร็จ					
6.	ข้าพเจ้าพอใจที่จะทำงานที่ต้องใช้ความมุมานะพยายามเป็นอย่างสูง					
7.	ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจที่ได้ทำงานจนสำเร็จ หรือทำการแข่งขันจนได้รับชัยชนะ					
8.	ไม่ว่าจะทำงานอะไรก็ตาม ข้าพเจ้าจะพยายามทำจนสุดความสามารถเสมอ					
9.	การทำงานเป็นการช่วยฝึกทักษะในการแก้ปัญหาของข้าพเจ้า					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
10.	ผลสำเร็จของงานในครั้งก่อน จะเป็นแรงผลักดันให้ทำงานในครั้งต่อไป					
11.	ข้าพเจ้าพยายามทำสิ่งต่างๆ ให้ดีกว่าที่ผ่านมา					
12.	เมื่อประสบความล้มเหลวในงานอย่างหนึ่ง ข้าพเจ้าจะคิดหาวิธีการใหม่ๆ ที่จะทำงานนั้นให้สำเร็จลงได้					
13.	อนาคตของข้าพเจ้าขึ้นอยู่กับความสำเร็จในการทำงาน					
14.	ข้าพเจ้าจะพยายามทำงานให้เต็มความสามารถ เมื่อได้ร่วมทำงานกับผู้ที่มีความสามารถสูง					
15.	ข้าพเจ้าตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายจนกว่าจะสำเร็จ แม้ว่างานนั้นจะน่าเบื่อหน่าย					

ตอนที่ 5 แบบสอบถามด้านความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงาน

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่สอดคล้องกับความเป็นจริงของท่าน

มากที่สุด	หมายถึง	เพื่อนร่วมงานของท่านมีการปฏิบัติตรงกับข้อความที่ระบุเป็นประจำทุกครั้ง
มาก	หมายถึง	เพื่อนร่วมงานของท่านมีการปฏิบัติตรงกับข้อความที่ระบุเกือบเป็นประจำ
ปานกลาง	หมายถึง	เพื่อนร่วมงานของท่านมีการปฏิบัติตรงกับข้อความที่ระบุบ้าง ไม่ปฏิบัติบ้าง
น้อย	หมายถึง	เพื่อนร่วมงานของท่านมีการปฏิบัติตรงกับข้อความที่ระบุน้อยครั้ง
น้อยที่สุด	หมายถึง	เพื่อนร่วมงานของท่านเกือบจะไม่มีมีการปฏิบัติตรงกับข้อความที่ระบุเลย

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.	ท่านและเพื่อนร่วมงานมีการแบ่งปันความรู้และประสบการณ์ในระหว่างการทำงานเสมอๆ					
2.	แม้ว่าจะมีข้อขัดแย้งเกิดขึ้นในการทำงาน แต่ท่านและเพื่อนร่วมงานก็จะพยายามปรับความเข้าใจกันด้วยดีเสมอ					
3.	เพื่อนร่วมงานคอยให้คำปรึกษาเมื่อมีอุปสรรคในการทำงาน					
4.	โดยทั่วไป ท่านมีความสัมพันธ์อันดีกับเพื่อนร่วมงานทุกคน					
5.	ท่านมีความสามัคคีกันเป็นอย่างดีในกลุ่มเพื่อนร่วมงาน					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
6.	ท่านช่วยเหลือและแก้ปัญหาของเพื่อนร่วมงานทั้งด้านการงานและเรื่องส่วนตัว					
7.	เพื่อนร่วมงานยอมรับความสามารถของท่าน					
8.	การทำงานที่ต้องติดต่อสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน ท่านสามารถดำเนินไปได้อย่างราบรื่น					
9.	สัมพันธภาพระหว่างท่านกับเพื่อนร่วมงานในโรงเรียนเดียวกันเป็นไปได้อย่างดี					
10.	ครูในโรงเรียนยินดีให้ความช่วยเหลือในกิจกรรมที่ท่านขอความช่วยเหลือ					
11.	เพื่อนร่วมงานมีความจริงใจต่อกัน					
12.	ท่านเป็นที่รักใคร่ของเพื่อนร่วมงานในโรงเรียน					
13.	ท่านคอยแนะนำและให้ความช่วยเหลือกับเพื่อนที่ต้องการความช่วยเหลือเสมอ					
14.	เพื่อนร่วมงานยอมรับความคิดเห็นของท่าน					
15.	ท่านได้รับความร่วมมือในการปฏิบัติงานจากเพื่อนร่วมงานด้วยความเต็มใจ					

ตอนที่ 6 แบบสอบถามความคิดเห็นด้านการสนับสนุนของผู้บริหาร

คำชี้แจง โปรดพิจารณาว่าผู้บริหารในโรงเรียนของท่านได้สนับสนุนหรือช่วยเหลือบุคลากร
 มากน้อยเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

มาก หมายถึง ผู้บริหารในโรงเรียนของท่านมีการปฏิบัติจริงตรงตามข้อความที่ระบุอย่างสม่ำเสมอ
 ปานกลาง หมายถึง ผู้บริหารในโรงเรียนของท่านมีการปฏิบัติจริงตรงตามข้อความที่ระบุพอสมควร
 น้อย หมายถึง ผู้บริหารในโรงเรียนของท่านมีการปฏิบัติจริงตรงตามข้อความที่ระบุบ้างเล็กน้อย
 ไม่มีเลย หมายถึง ผู้บริหารในโรงเรียนของท่านไม่มีการปฏิบัติจริงตรงตามข้อความที่ระบุเลย

ข้อที่	ข้อความ	ความคิดเห็น			
		มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่มีเลย
1.	ฝ่ายบริหารจัดการให้มีวิทยากรภายนอกมาให้คำแนะนำเกี่ยวกับการทำวิจัย				
2.	ฝ่ายบริหารจัดการให้มีการประชุมชี้แจงเพื่อให้ครูในโรงเรียนมีความเข้าใจเกี่ยวกับการทำวิจัย				
3.	ฝ่ายบริหารจัดการให้มีโครงการพัฒนาบุคลากรของโรงเรียนทางด้านการวิจัย				
4.	ฝ่ายบริหารสนับสนุนการบริการของห้องสมุดโดยจัดให้มีหนังสือวารสาร เอกสาร งานวิจัย สำหรับใช้ค้นคว้า ทำวิจัย				
5.	ฝ่ายบริหารจัดหาวัสดุอุปกรณ์อำนวยความสะดวกในการทำวิจัย				
6.	ฝ่ายบริหารให้กำลังใจและสนับสนุนครูที่ทำวิจัย				
7.	ฝ่ายบริหารมีการแจ้งแหล่งเงินทุนเพื่อสนับสนุนการทำวิจัย ทั้งจากภายในและภายนอกหน่วยงานให้ทราบอย่างสม่ำเสมอ				
8.	ฝ่ายบริหารมีการจัดครูผู้มีความสามารถด้านการวิจัยเพื่อให้คำปรึกษากับครูผู้ทำวิจัย				
9.	ฝ่ายบริหารกระจายงานให้ทุกคนอย่างยุติธรรม ทำให้มีเวลาในการทำวิจัย				
10.	ฝ่ายบริหารจัดสภาพแวดล้อมของสถานที่ทำงานเอื้ออำนวยแก่การทำวิจัย				
11.	ฝ่ายบริหารจัดให้มีโครงการ แผนการดำเนินงานวิจัยร่วมกับคณะครูในโรงเรียน				
12.	บุคลากรฝ่ายต่างๆ ภายในโรงเรียนให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่ในการทำวิจัย				
13.	ฝ่ายบริหารยกย่อง เชิดชู เผยแพร่ผลงานของครูที่มีความสามารถทางการวิจัย				

ข้อที่	ข้อความ	ความคิดเห็น			
		มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่มีเลย
14.	ผู้บริหารเห็นความสำคัญของครูผู้ทำวิจัยว่าเป็นบุคคลผู้มีความสามารถในการทำงาน				
15.	ฝ่ายบริหารใช้ผลการวิจัยของครูในการบริหาร หรือจัดการเรียนการสอน				

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางกลอยใจ ชัยเกียรติ
วันเดือนปีเกิด	19 กันยายน 2503
สถานที่เกิด	อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	42 ถนนลาดพร้าว ซอยลาดพร้าว128 เขตวังทองหลาง กรุงเทพมหานคร 10310
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ครูระดับประถมศึกษา
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนพระมารดาอิจจานุเคราะห์ เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2521	มัธยมศึกษาปีที่ 3 จาก โรงเรียนนัทรราชบุรีบำรุง จังหวัดราชบุรี
พ.ศ. 2524	ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปว.ช.) จาก วิทยาเขตชุมพรเขตอุดมศักดิ์
พ.ศ. 2526	อนุปริญญา สาขาเลขานุการ จาก วิทยาลัยอินทรัชย์
พ.ศ. 2528	ปริญญาตรี กศ.บ. จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน
พ.ศ. 2547	ปริญญาโท กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร